

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Petty in Pink

A NOVELLA

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

©

Petty in Pink

L.J. SHEN'İN DİĞER ESERLERİ

Bağımsızlar

Bağlamak

Serçe

Kandan Toza

Kirli Manşetler

Gece Mavisi

Öpücük Hırsızı

Beklenmedik Bir Durumda

Ateşle Oynamak

Şeytan Siyah Giyer

Kötü Cruz

Güzel Mezarlar

Azizlerin Günahkarları (Çağdaş Romantizm)

Meydan okumak

Acımasız

Kargaşa

Skandal niteliğinde

Yıkım

All Saints Lisesi (Yeni Yetişkin)

Oldukça Dikkatsiz
Kırık Şövalye
Kızgın Tanrı

Boston Belles (Çağdaş Romantizm)

Avcı
Kötü Adam
Canavar
Tırmık

Yasak Aşk (Çağdaş Romantizm)

Truly Madly Deeply
En Çılgın Hayaller
Yakışıklı Şeytan

Kötüler Topluluğu (Karanlık Romantizm)

Kötü Piskopos
Bükülmüş Piyon

Petty in Pink

A NOVELLA

L.J. SHEN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 LJS Publishing Inc.'e aittir.
Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlandı.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya iştiraklerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662512490 (dijital)

Kapak tasarımı Hang Le'ye aittir.

Kapak resmi: © Di Studio, © Vitaly Korovin, © Iryna Kuznetsova /
Shutterstock

*Aşkı kutlayanlara ve hâlâ onu arayanlara.
Ve hayallerimi gerçeğe dönüştüren, çok sevdiğim
okurlarıma.*

İÇİNDEKİLER

Epigraf

İÇERİK UYARISI

Birinci Bölüm: Layla

İkinci Bölüm: Layla

Üçüncü Bölüm: Layla

Dördüncü Bölüm: Hibe

Beşinci Bölüm: Hibe

Altıncı Bölüm: Layla

Yedinci Bölüm: Hibe

Sekizinci Bölüm: Leyla

Dokuzuncu Bölüm: Hibe

Onuncu Bölüm: Layla

On Birinci Bölüm: Leyla

On İkinci Bölüm: Leyla

On üçüncü Bölüm: Hibe

On dördüncü Bölüm: Hibe

On Beşinci Bölüm: Leyla

On Altıncı Bölüm: Layla

On yedinci Bölüm: Grant

Epilog: Layla

TEŞEKKÜRLER

YAZAR HAKKINDA

L.J. SHEN İLE İLETİŞİME GEÇİN

"Onlara beni kıramadıklarını bildirmek istedim sadece."
—Andie Walsh, Pembe Güzellik

İÇERİK UYARISI

(Genel olarak) romantik ve hafif bir kitap olmasına rağmen, bu kitap bazı daha ağır konulara da değiniyor. Bunlardan bazıları şunlardır:

- sözlü taciz
- zihinsel istismar
- gaslighting
- korunmasız cinsel ilişki
- düşük (sayfa dışı)

Lütfen dikkatli ilerleyin.

Birinci Bölüm

LAYLA

Sevgililer Günü, 2023

Telefonda Maddie'ye, "Bu, kararsızlığın güçlü bir göstergesi," dedim ve bana bakan meze tabağına gözlerimi kısarak baktım.

"Layla, onların düğünündesin," dedi en yakın arkadaşım alaycı bir şekilde. "Bence birbirlerine karşı ciddi duygular besliyorlar."

"Üzülme. Sevgililer Günü'nü düğün tarihi olarak seçip herkesin planlarını alt üst etmek mi?" diye alaycı bir şekilde söylendim, gözleri fırlamış garip karides mezesini masaya bırakırken. "Ve tüm misafirleri pembe giydirmek mi? Ciltlerindeki lekelerle aldırmadan mı? Bir şeyleri telafi etmeye çalışıyorlar herhalde. Araştırmam gerek."

Uzun meze masasının önünden geçtim. Masa örtüleri kırmızıydı ve zeminin her tarafı siyah beyaz kalp şeklinde konfetiyle kaplıydı. "Göster, anlatma" kuralının büyük bir hayranıydım. Sadece okuduğum kitaplar söz konusu olduğunda değil, zamanımı geçirdiğim insanlar söz konusu olduğunda da. Ve bu, her şeyi anlatmak için bağırان bir yerdi. Ne kanıtlamaları gerekiyordu ki?

Genellikle düğünün en sevdiğim kısmı, hatta tek katlanılabilir kısmı kokteyl saatiydi; ama bu sefer yemek seçimi fazla gösterişliydi. Küçük pembe bardaklarda havyar, deniz ürünleri ve çorba shot'ları bir aradaydı. Sanki ünlülerin ve rahat yoga pantolonlarının olmadığı, abartılı bir detoks merkezindeymişim gibi hissettim.

Maddie kıkırdadı. "Bu yabancıların düğününe nasıl katılmaya ikna oldun ki?"

"Bak, o yabancı biri değil. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda sahip olduğum en yakın kız kardeş gibi."

"Vay canına. Tam bir kavgaya tutuşturucu sözler. Çok teşekkürler, L."

Gelin Kellianne'i sadece iki aydır tanıyordum. Bright Horizons Akademisi'nde yeni öğretmen asistanımdı. Ama tatlı ve motive bir kızdı ve en zor yaş grubu olarak bilinen İki Yaş sınıfını aldığımızda çığlık atarak kaçmadı. Ona işin inceliklerini öğrettim ve onu haftalık içki buluşmalarımıza ve aylık kitap kulübü toplantılarımıza davet ettim. Şehre yeni gelmişti ve yeni arkadaşlıklar kurmaya çalıştığını öğrenmişim. Bu yüzden, sadece yakın ailesinin gelebileceğini ve damadın üç yüzden fazla misafiri olduğunu belirterek gelip gelemeyeceğimi sorduğunda, dayanamadım.

“Bakın, İki Yaş Sınıfına baktığımda genellikle yılda üç tane öğretmen yardımcısı değiştiriyorum. Bir keresinde, o küçük meleklerle başa çıkabilecek birini bulana kadar bir veli derneği annesi tam bir dönem boyunca görev yapmak zorunda kalmıştı.” Uzun masadan bir şampanya kadehi aldım ve bir yudum içtim. “Kellianne kaldı. Biz silah arkadaşıyız. Bir gün ihtiyacı olursa ona iç organımı bile veririm.” Boşta kalan elimle pembe saten elbisemi düzelttim ve düğünün yapıldığı Central Park otelinin görkemli mermer lobisine göz gezdirdim.

Çift birbirine aşık olmayabilir, ama içlerinden biri kesinlikle zengindi. Altın tuvaletleri ve Dolce & Gabbana tost makineleri olan bir zenginlikten bahsediyorum. İki hafta önce burada Danimarkalı bir prens evlenmişti.

"Yemekler en azından fena değil mi?" diye iç çekti Maddie.

"Az önce bir karidesle göz göze geldim. Umarım sorunuzu yanıtlamıştır."

"Evet, öyle. Ama şimdi tekrar kusmam gerekiyor."

"Özür dilerim. Etkinlik ne kadar gösterişli olursa, yemeğin yenilebilirliği neden o kadar azalıyor?"

"Bu soru benim yetki alanımın çok ötesinde." Maddie'nin bugün yedinci zencefilli gazozunu açtığını duydum. "Yeni otelde değil mi? Orada yakışıklı, bekar erkekler var mı acaba?"

Odayı tekrar gözden geçirdim. Herkes çiftler halinde veya gruplar halinde toplanmıştı. Damadın yatırım işinde olduğunu ya da benzer ruhsuz bir şeyle uğraştığını tahmin ettim. Uzun boylu, beyaz tenli ve Ivy League tarzı saç kesimine sahip erkeklerin oranı kontrolden çıkmıştı.

Odada bulunan neredeyse herkes bana sırtını dönmüştü. Onları suçlayamazdım da zaten. Elektrik yeşili saçlarım ve ateş kırmızısı rujumla, düz dünya savunucularının toplantısındaki bir beyin hücresi gibi sırtıyordum.

Birkaç yakışıklı adam vardı ama sol göğsümü bahse girerim ki, hiçbiri bir uygulamada benim için sağa kaydırma yapmazdı ya da tam tersi. Bu bir enerji meselesiydi. Onların enerjisi "Prada'dan daha ucuz bir şey giymek istemem" havasındaydı, benim enerjim ise "yirmi dolara turşu kavanozundan su içerim" havası veriyordu.

"Kimse benim gibi 'havalı' biri olamaz," diye mırıldandım telefona, köpüklü içeceğimden bir yudum daha alırken. "Sadece yüzümü göstereceğim, tebriklerimi ileteceğim ve hayatıma devam edeceğim."

Söz konusu hayat şu anda The Great British Bake Off'un son sezonunu izlemek ve kompresyon çorapları giyerek pad Thai sipariş etmekten ibaretti, ama neyse. Kimseye zarar vermiyordum.

"Hey, arka planda Bayan Rachel'ın sesini mi duyuyorum?" Gözlerimi kıstım.

"Cevap, çocuğuma ekran süresi verdiğim için beni eleştirip eleştirmeyeceğinize bağlı."

"Olumsuz."

"Evet, Caitie'nin Sınıfı yayında."

"Vaftiz oğlum neden hala ayakta?" Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp saate baktım. Dokuzdu. Kim saat dokuzda evlenir ki?

"Onu bir saat önce yatağına yatırdım. Kalkıp kumandayı almaya çok üşendim. Bu hamilelik beni mahvediyor."

Mads, Şeytanın Yavrusu'nun ikinci çocuğuna on haftalık hamileydi. Doğrusu, oğulları Ronan'ı, geniş ailemin çoğu üyesinden daha çok seviyordum.

Savunmasında, kocası Chase'in Mads'e adeta İsa'nın yeni gelişmiş gibi taptığını söylemek gerekir. Sadece diğer herkese karşı berbat davranıyordu.

"Bir dahaki sefere yakışıklı, 1.88 boyunda bir milyarderle evlenme. Onlara karşı koymak imkansız."

"Tamam, bir dahaki sefere yapmayacağım." En yakın arkadaşımın gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum. "İyi vakit geçirmeye çalış, tamam mı? Düşünlere alerjin olduğunu biliyorum ama bu senin düşünün değil, yani teknik olarak yine de biraz eğlenebilirsin."

"Evet, evet." Resepsiyon salonuna doğru ilerlerken şampanyamın geri kalanını da bir çırpıda içtim. Pembe giyen konukların çoğu zaten içeride yerlerini almıştı, bu da törenin başlamak üzere olduğunu bir işaretiydi. Devasa kapıların yanındaki tabelanın yanından kayıtsızca geçtim.

**CORNELIUS FERGUS SMITH III VE KELLIANNE TRACEY MCLEAN'İN
DÜĞÜNÜNE.**

"EpiPen'i yanında bulundur," diye uyardı arkadaşım.

İkinci Bölüm

LAYLA

En arka sıradaki bir sandalyeye oturdum ve hepsi farklı tonlarda pembe giymiş, yaşıtım gibi görünen bir grup kadına gülümseyerek selam verdim. Kimsenin zevkini kaçırmamak gerektiğine inanıyordum ama herkesi vajina gibi göstermenin bir düğünün ambiyansına nasıl katkıda bulunduğunu anlayamıyordum.

“Merhaba, ben Layla.” Yanımdaki kadına el salladım. O da arkasını döndü ve bana küçük, tereddütlü bir gülümseme verdi.

"Benim adım Tara."

Tara'nın gözlerinin kenarları pembeleşmişti. Yüzü yorgunluktan solgundu. Ne olduğunu sormak istedim ama bunun beni ilgilendirmedığını kendime hatırlattım. Bunun yerine gözlerimi telefonuma diktim ve bir tanışma uygulamasındaki serseri tiplere göz attım.

Tanrım, bekar olmaktan nefret ediyordum. Birinin olma ihtimalinden ise daha da çok nefret ediyordum. Yine de bir terapistle bunun üzerinde çalışıyordum. Dr. Lopez buna "iki kişinin parçası olma ihtimali" diyordu. İlerleme kaydettiğimi söyledi. Ve yine de...

“Aman Tanrım, işte Connor.” Yanımda oturan Tara, sunağı işaret etti. “Pembe bir papyon takmıştı.”

"Ona çok yakışıyor." Tara'nın diğer tarafındaki kadın dalgın bir şekilde iç çekti.

Ekrandan başımı hızla kaldırdım. Onu görür görmez gözlerim dondu.

Kalbim de öyle hissetti.

Vücudumdaki her bir kas da aynı şekilde davrandı.

Panik. Korku. Acı.

Nikah masasında, ütülü bir takım elbise ve kendinden emin bir gülümsemeyle durmak, benim kişisel sonum oldu.

Cornelius, Connor'dı.

Ve Connor benim Connor'ımdı.

Eski erkek arkadaşım.

Hayatım boyunca yaşadığım tek ciddi ilişki.

Hayatımı mahveden adam. Beni terapiye gitmeye iten kişi.

Kalbimdeki parçaları trilyonlarca farklı parçaya ayıran, çoğu o kadar küçük ki bir daha asla bir araya getirilemeyecek canavar.

Beni aşktan, çocuklardan ve bunların arasındaki her şeyden soğuran adam.

Hemen tuvalete koştum, kapıyı kilitledim ve aynaya bakarken lavabonun kenarlarını sıkıca kavradım. Ağzım kupkuru olmuştu ve tüm vücudumu soğuk ter tabakası kaplamıştı.

Cornelius Fergus Smith III.

Tabii ki de Konfederasyon Devletleri'nden bir generalin adını taşıyordu.

Daha önce tam adını nasıl bilmedim? Ama cevabı benim için açıldı. O zamanlar birlikte yaşadığımız daireye hiç fatura göndermezdi. Her şeyini ailesi öderdi. Kimliğini de hiç görmemiştim aslında. Connor üniversitedeyken çok önemli biriydi. Barlarda ve kulüplerde olduğumuzda asla kimlik kontrolünden geçmezdi.

“Ortalığı karıştırmayacaksın Layla Schmidt. Hayır, bana bak. Karıştırmayacaksın.” Aynada kendime parmağımı salladım. “Dışarı çıkacaksın, kıçının üstüne oturacaksın – bu elbise sana çok yakışmış bu arada – tören bitene kadar bekleyeceksin ve günlük programına geri döneceksin. Artık senin üzerinde hiçbir gücü yok. O artık başkasının sorunu.”

Ama Kellianne bunu hak etmiyordu. Henüz yirmi üç yaşındaydı. Connor'ın (şimdi otuz dört yaşında olan, benden bir yaş büyük) hayatımı mahvettiği zamanki yaşımdan çok da büyük değildi.

Belki de değişmiştir.

Ama onun değişmediğini biliyordum. Değişmek için önce yaptıklarının sonuçlarına katlanmalısın ve o bunu asla yapmadı. Ailesi her zaman onun yarattığı karmaşayı temizlemek için oradaydı.

Bu durumda seçeneklerim nelerdi?

Pekala, oraya geri dönebilir, sanki hayatımda aldığım her kararı ve hayali değiştirmemiş tamamen yabancı biriymiş gibi davranabilir, rol yapabilir, eve gidebilir ve her şeyi unutabilirim.

İkinci seçeneğim ise dışarı çıkıp ortalığı karıştırmak, herkesi -çoğunlukla kendimi- rezil etmek ve sonra da kendi sinir krizimi atlatmak için oradan kaçmaktı.

Üçüncüsü ise buradan çıkıp, Kellianne'e önümüzdeki hafta işe döndüğünde nerede olduğumu sorarsa hasta olduğumu söylemekti.

Bu sefer kaçıp gitmeyeceğimi biliyordum, bu da beni ilk iki seçenekle baş başa bıraktı.

Yaklaşan bir felaketi görmezden gelmek asla benim tarzım değildi. Tüm arkadaşlarıma mamografi ve Pap smear hatırlatmaları gönderen, her zaman gönüllü olarak şoförlük yapan kadındım. Dairem, arkadaşlarımdan küçük çocukları için tamamen güvenli hale getirilmişti. Bu gezegendeki karbon ayak izimi dengelemek için oturma odamda on yedi farklı bitki yetiştiriyordum.

Ben her şeye önem veren bir insandım. Onun işi olup olmaması önemli değildi.

Bir şeyler söyleyeceğimi ve bunun için kendimden nefret edeceğimi biliyordum.

Daha tuvaletten çıkmadan bile biliyordum.

Çünkü ben Layla Schmidt'tim ve her zaman adaletsizliğe karşı durdum.

Hele de beş bin dolarlık bir takım elbise içinde gözümün önünde gülümsediğinde.

Üçüncü Bölüm

LAYLA

Mekana geri döndüğümde tören çoktan başlamıştı. Kellianne, melek gibi beyaz bir denizkızı elbisesi giymiş, soluk sarı saçlarını zarif bir topuz yapmış halde Connor'ın yanında duruyordu. Onu böyle, melek gibi ve erdemli bir halde görmek, konuşma kararlılığımı bir şekilde güçlendirdi.

Tam da onun birlikte olacağını hayal ettiğim kişiydi. Bir mankenin vücuduna, bir azizenin kişiliğine ve Leonardo DiCaprio'nun bir sonraki kız arkadaşının yaşına sahipti.

Nikah memuru, çiftin nasıl tanıştığını uzun uzun anlatırken ben de Tara'nın yanındaki koltuğuma geri oturdum.

Onun buruşmuş bir mendile hıçkırarak ağladığını anlamam biraz zaman aldı. Bakışlarımı ondan kaçırdım ve tereddütle omzuna elimi koydum. Bir düğünde hiç bu kadar duygusal olmamıştım. Hatta Mads - ikimiz de bebeklikten beri en yakın arkadaşım- Chase ile evlendiğinde bile.

"Hey, suya ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır." Burnunu mendile yüksek sesle sildi, etrafımızdakilerin endişeli bakışlarını üzerine çekti. "Ben sadece... bu çok... beklenmedik bir şey."

"Beklenmedik mi?" diye gözlerimi kırıştırdım.

"Connor ve ben Kellianne ile tanışmadan önce iki yıl çıktık. Hep merak ettim, acaba aralarında küçük bir örtüşme var mıydı, çünkü... çünkü..." Pfffft. Tekrar burnunu sildi. "Ama o, hayal gördüğümü söyledi. Bırakmam gerektiğini söyledi. Şimdi de nikah memuru Coachella'da tanıştıklarını söyledi? Nisan ayında hala birlikteydik. Ona o bileti ben almıştım. Sonunda gidemedim çünkü büyükannem vefat etti."

"Ne?" diye fısıltıyla bağırdı yanındaki kadın, başını hızla bize çevirerek. "O sizinle miydi? Mart sonuna kadar, hatta iki yıl boyunca benimleydi."

Aman Tanrım.

"Connor ve Kellianne ne zamandır birlikteler?" diye sordum Tara'ya, içime bir ürperti işlemişti.

"Resmi olarak Haziran ayından beri birlikteyiz." Yüzünü mendile gömdü, sonra kendini toparladı. "Sadece bir an için zamana ihtiyacım var. Hepsi bu. İkisini de çok seviyorum ve onlara en iyisini diliyorum."

Şunu söyleyeyim, içlerinden sadece birini beğendim, diğerlerinin ise genital siğil olmasını diledim.

Yanımda oturan kadınlar, Connor'la çıktıkları zamanları canlı bir şekilde anlatmaya başladılar. Aralarında bir örtüşme olduğu anlaşılıyordu, bu da beni şaşırtmadı. Connor'ın kesinlikle çapkın bir adam olduğu belliydi. Ve cinsel organı da.

Connor'ın eski sevgililerinin arasında sıkışıp kalmam tam bir ironiydi. Beni en çok rahatsız eden şey ise, neden buraya davet edilmiş olmalarıydı. Connor acımasızdı ama aptal değildi. Kesinlikle değildi.

Burnunu çeken Tara'dan cevabımı aldım. "Buraya gelmeyi sadece onun için çok önemli olduğumu, beni hala iyi bir arkadaşısı olarak gördüğünü söylediği için kabul ettim."

"Aynı durum," diye homurdandılar diğerleri.

Ne kadar da manipülatif bir adam. Kalplerini, güvenlerini kırdı ve sonra da sonuçlarından kaçınmak için, hâlâ hayatının bir parçasıymış gibi hissettirerek onları yatıştırdı.

O, hâlâ aynı eski Connor'dı.

Manipülatif. Acımasız. Kurnaz.

İçimde öfke kaynıyordu. Bakışlarımı tekrar nikah memuruna ve çifte çevirdim. Yaşlı rahip, bu birlikteliğe itirazı olan olup olmadığını sorduğunda, işte o zaman harekete geçtim ve ayağa fırladım.

"Evet, aslında." Zor bir soruya cevap vermeye çalışan öğretmenin gözdesi gibi elimi kaldırdım. "Bu düğüne karşıyım."

Yanımda oturan kadınlar hep birlikte nefeslerini tuttular, yüzlerinde dehşet ifadesi vardı. O kadar somut bir şeydi ki, onlara hiç dikkat etmeden bile göz ucuyla görebiliyordum.

Bütün oda bana sanki başka bir dilde konuşmuşum gibi bakıyordu. Korkmadığımı göstermek için kendimi zorlayarak Connor'ın gözlerinin içine baktım. O an her şeyin kafasında yerine oturduğunu ve geride bıraktığı kızın artık kolayca boyun eğdirilemeyecek, dik duran bir kadına dönüştüğünü anladığımı gördüm.

Onun kahverengi gözleri benim mavi gözlerimle buluştu ve bu bir uyarıydı. Aynı zamanda bir tehdit de.

"Bana bulaşma," dediler. "Son seferinde ne olduğunu biliyorsun."

"Kelly, bebeğim." Connor, gözleri hâlâ benimkine kilitlenmiş halde, müstakbel eşinin koluna elini koydu. "Nereden—"

"Hanımefendi..." Nikah memuru boğazını temizledi. Artık ben de hanımefendiydim, değil mi? "Lütfen bir deniz yolculuğu yapabilir misiniz —"

"Hayır. Bir soru sordunuz ve şimdi cevaplıyorum. Damadın tam bir ahmak olduğu ve tatlı Kellianne'nin daha iyisini hak ettiği gerekçesiyle düğüne karşıyım. Ve bunu daha ayrıntılı açıklayacağım." Dik durdum.

Odanın her köşesinden mırıltılar yükseldi. Gru'ya benzeyen ifadeleri olan iki yaşlı adam ilk sıradan kalkıp bana doğru geldiler. Birini Connor'ın babası olarak tanıdım, diğerinin de Kellianne'nin babası olduğunu tahmin ettim.

"Çeki al Layla. Dediğimi yap. Yeni bir başlangıç yap. Bunların hiç yaşanmadığını unut. Bu iki dünyanın çarpıştığını, oğlumla senin birlikte olma fikrini aklınızdan bile geçirdiğinizi unut."

Fazla zamanım yoktu.

"Kellianne!" diye seslendim, ona bakmak için döndüm. Bana bakarken çenesi titriyordu. Kalın gözyaşı tabakasının arasından ve uzaktan bile, yüzündeki şaşkınlığı, inanmazlığı ve ihaneti açıkça görebiliyordum.

"Lütfen bunu yapma." Avuçlarımı birbirine bastırdım. "O berbat bir partner. Üç yıl onunla birlikteydim. Ne giyeceğime, ne yiyeceğime, ne izleyeceğime o karar verdi. Kimlerle takılabileceğime o hükmetti. Tüm arkadaşlarımı aşağıladı. Hatta beni aldattığı arkadaşlarımı bile. Kendimi aptal, beceriksiz ve güvensiz hissetmemen neden oldu. Sürekli kilo vermem, saçımı değiştirmem, parfümümü değiştirmem gerektiğini söyledi. Birlikte olduğumuz süre boyunca birden fazla kişiyle yattı, bunlardan biri ona cinsel yolla bulaşan bir hastalık hediye etti. Hediye verme konusunda her zaman kötüydü, ama bu çok ileri bir adımdı." Bunu kalabalık bir mekânın önünde açıklamak, özgeçmişime ekleyeceğim bir şey değildi; yine de onu uyarmadan edemezdim. "Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu bile yirmi bir yaşındaki aptal halimi ondan ayrılmaya itmedi. Onun berbat bir insan olduğunu anlamam için çok daha kötü şeyler olması gerekti."

Nefes nefese kalmıştım, anılar bileklerimi ve ayak bileklerimi sarmaşıklar gibi kavrayıp beni karanlık ve boğucu bir yere çekiyordu. Eski

sevgilileri kendi aralarında mırıldanıyor, birbirlerini dirsekliyorlardı. Havada bir heyecan vardı. Ve sözlü olarak desteklerini alamasam da, bana destek olduklarını hissediyordum.

İki adam neredeyse benim sıramın önüne gelmişti. Artık işleri bitirme vakti gelmişti.

“Onun yakışıklılığı ve ailesinin soylu geçmişi beni büyülediği için onunla birlikte hareket ettim. Ve size şunu söyleyeyim ki, güzellik geçicidir ve şartlı para sizi özgürleştirmez, hapseder.” Sonunda, sonunda, hareket ettim. Dizlerin ve ayakların arasından sıyrılıp, babaları bana ulaşmadan önce kaçmaya çalışıyordum. “İşler kızıştığında, ona ihtiyacım olduğunda, beni yüzüstü bıraktı. Beni taciz etti ve istismar etti. O ve tüm ailesi.”

“O, kırgın bir eski sevgili.” Connor, bakımlı parmağı titreyerek beni işaret etti. Belki de bal rengi saçları, üç yüz dolarlık saç kesimi ve kare çenesiyle hâlâ yakışıklıydı, ama o çirkin kişiliğinin ötesini göremiyordum. “Onunla ben ayrıldım ve o bunu asla atlatamadı. Yani, gerçekten mi? Birine kilo vermesi gerektiğini söylemek artık taciz mi oluyor? Kelly, bebeğim, bana inanmalısın.”

Zaten aceleyle beyaz, yumuşak halının üzerinden geçip çift kanatlı kapılardan dışarı çıkmıştım. Asansörü beklemek istemiyordum. Babalarının hâlâ peşimde olduğundan emindim. Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım, topuklarından tutarak topladım ve bunun yerine iki kat aşağı inip merdivenleri kullandım, sonra asansörü bekledim.

Adrenalinden midem bulanıyordu. Saçlarım terden alnıma yapışmıştı. Ve ellerim o kadar titriyordu ki, ayakkabılarımı bir türlü giyemiyordum.

Az önce ne yapmıştım?

Bir düğünü mahvetmişim. Bir evliliğe karşı çıkmıştım. Tanrım, cehenneme gidecektim. Tenim o iklim için fazla açıktı. New York'u bir sebeple seçmişim.

Düşüncelerim kafamda karmakarışık, hiçbir tutarlı yöne sahip değildi.

Muhtemelen şu anda hâlâ evleniyorlardı. Yine de pişman olmadım. Yurttaşlık görevimi yerine getirmiştim. Onu uyarmıştım. Bundan sonra ne yapacağı tamamen kendisine kalmıştı.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve ekrana baktım.

Dünya başınıza yıkıldığında ve birilerinin enkazı toplaması gerektiğinde kimi ararsınız, Layla Schmidt?

Tabii ki Maddie. Tüm dünyadaki en iyi arkadaşım. Ama ısrarla beni almaya gelecekti ve hamilelik bulantıları çok şiddetliydi. Hayır, artık çok

geçti. Ve o kadar yorgundu ki, bu aralar kumandalara bile uzanmıyordu.

Annemi ve babamı aramak her zaman bir seçenektir. Artık Jersey'de yaşıyorlardı. Ama dürüst olmak gerekirse, yeniden açılan on iki yıllık yaralarımı sarmak için annemle babama geri dönmekten daha iç karartıcı bir şey düşünemezdim.

Bu durumda elimde tek bir seçenek kaldı.

Grant Gerwig'den gelen mesaj kutusunu açtım. En son bir ay önce mesajlaşmıştık. Bana kapüşonlu kazağımı onun evinde unuttuğumu söylemişti. Ben de cevap vermemiştim çünkü... işte öyleydik. Rahat. Bağılıksız. İstedığımız gibi gelip gitmekte özgürdük (tüm kelime oyunları kastedilmiştir).

Layla: Merhaba.

Mesaj anında okunmuş gibiydi. Grant'le ilgili sevdiğim şeylerden biri de, ikimizin de işlerimiz ve en yakın arkadaşlarımız dışında çok az özel hayatımız olmasıydı, bu yüzden her zaman birbirimize zaman ayırabiliyorduk.

Grant: Merhaba.

Layla: Ne yapıyorsun?

Grant: Pek bir şey yok. Ya sen?

Tanrım, mesajlaşırken, gece boyunca tıkalı burunla uyuduktan sonraki ağzım kadar kuruydu. Yüz yüze görüşmedeki halinden çok farklıydı.

Layla: 350 konuğun katıldığı bir düğün töreninin ortasında bir evliliğe karşı çıktım ve bir kural ihlali yaptım.

Asansörün zili çaldı ve kapı açıldı. İçeri adımımı attım, boş olduğunu görünce minnettar oldum. Kapı kapanırken, Grant'e tüm hikayeyi anlatma fikrimi değiştirmeyi düşündüm, ama sonunda anlatmaya karar verdim. Uzun boylu, yüksek gelirli, porno yıldızıyla birlikte olan ve aynı zamanda doktor olan bir bekar için şaşırtıcı derecede yargılayıcı olmayan bir tavır sergiledi.

Layla: 350 davetlinin olduğu bir düğün töreninin ortasında bir evliliğe karşı çıktım ve oradan kaçtım.

Grant: Yapmadınız.

Layla: Ben de öyle düşündüm.

Grant: Fotoğraf yoksa yaşanmamıştır.

Kamera uygulamasını açtım, ekranı çevirdim ve şık otelin asansöründe, topuz saçlarım ve şık pembe elbisemle öpücük pozu vererek

bir selfie çektim. Sonra üç farklı filtre uyguladım. Ardından gönder'e tıkladım.

Grant: Bu bir TikTok meydan okuması mı? Yemin ederim, Z kuşağı çok kötü durumda. Çocuk sahibi olmadığımı çok sevindim.

Layla: Damat benim mitolojik eski sevgilimdi.

Layla: Efsanevi Jackass eski sevgilim. Düğünün hâlâ gerçekleşeceğini düşünsem de, gelini uyardırmayı bir kamu hizmeti olarak görüyorum.

Grant: Kefalet ödemem gerekiyor mu?

Onun bunu yapacağını bilmek, kendi varoluşumla ilgili kaygılarımı azalttı. O kadar göz kamaştırıcı biri için çok mütevazıydı. Gülümsedim, başparmaklarım ekranda hızla hareket ediyordu.

Layla: Belli ki polis karakolunda değilim.

Grant: Henüz değil. Gece daha çok genç ve seni tanıyorum.

Neden onunla iletişime geçtiğimi biliyordu. Her zaman onunla iletişime geçme sebebim buydu: Çılgın, ateşli bir seks yaşamak. Ama bunu benim söylememi istiyordu. Ona açıkça teklifte bulunmamı. Hayatımın en kötü gecesini geçirdiğimi umursamıyordu. Onun için bu, diğer tüm işlemler gibiydi. Orgazm işlemiydi, ama yine de.

Layla: Gecelerden bahsetmişken, madem ilginç bir şey yapmıyorsun...

Okudu. Hala ekrana bakıyordu. Cevap vermiyordu.

Grant: Bu teknik olarak tam bir cümle değil, Layla.

Layla: Beni alabilirsin. Sana akşam yemeği ısmarlayacağım*.

Hibe etmek: *?

Layla: *Çok ucuz bir tane. Maaş günü gelecek hafta.

Grant: Ucuz bir randevu adayı gibi mi görünüyorum?

Layla: Nasıl görüldüğünden emin değilim. Yüz hatların zihnimde biraz bulanık. Ne zaman birlikte olsak, yüzüne oturuyorum.

Grant: Bana konumunuzu bildirin. Yoldayım.

Aynaya döndüm, alnımı aynaya dayadım, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

İçimdeki canavara karşı koymuştum.

Ve hayatta kalıp bu hikâyeyi anlatabildi.

Dördüncü Bölüm

HİBE ETMEK

Layla'nın karşı kaldırımından arabama doğru koşarak gelmesini izledim; yanakları kızarmış, saçları rüzgarda uçuşuyordu, göğüsleri o kadar dikti ki, bir daha asla böyle kusursuz bir güzelliğe şahit olamayacağım için kendimi öldürmek istedim.

O, ergenlik yıllarımda hayranı olduğum oyuncu Kat Dennings'e çok benziyordu. Her yeri kıvrımlı, ince belli, soluk, pürüzsüz tenli ve kocaman mavi gözlüydü. Doğal olarak koyu kahverengi olan, yeşile boyanmış saçları inanılmaz derecede yumuşaktı. Ölen erkek arkadaşının cesedinden kurtulmanız için sizi ikna edebilecek ve sonra yemin altında yalan söyleyebilecek türden bir çekiciliğe sahipti. Sınıfındaki tüm babalara acıyordum. Annelere de. Ama en çok kendime acıyordum, çünkü ilişkimiz, gerçekten güzel bir tatlıdan sadece bir lokma alıp geri kalanından mahrum kalacağınızı bilmek gibiydi.

Şehirde düzgün bir park yerinden vazgeçebileceğim neredeyse tek kişi oydu, bu yüzden onu rastgele bir Uber şoförünün önünde geceyi anlatmaya zorlamak yerine buraya arabayla gelmiştim. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım." Yolcu koltuğuma oturdu, sonra kapıyı arkasından sertçe kapattı ve yanağımdan öpmek için eğildi. Dudakları buz gibiydi ama yine de içimde bir sıcaklık hissi uyandırdı.

Kaşımı hafifçe kaldırdım. "Grant iyi biri. Tanrı sadece yatakta kullandığım sahne ismim."

"Öyle mi şimdi?"

Omuz silktim, sakın kalmaya çalışarak. "James Dean'in adı zaten alınmıştı."

Omuz silkerek çantasından bir şey çıkardı ve bana uzattı. "Al. Düğün misafirlerinden saklanırken, marketin bayat kuruyemiş reyonunun arkasında Frost Tropical Mango Gatorade buldum. Anlaşılan nadir bulunuyorlar."

Asistanlık günlerimden beri Gatorade'e takıntılıydım. Piyasadaki neredeyse her çeşidini denedim, bu da dahil. Kapağını açtım ve bir yudum

aldım. "Hayranlarım cömert olduğunda çok hoşuma gidiyor."

"Ne olursa olsun. Hatırlamamın tek sebebi, bana anlattığın her şeyi hafızama kaydediyor olmam ve bir gün bunların kredi kartı bilgileriniz olacağını umuyor olmam."

Layla ile yaklaşık on yıldır sıradan bir ilişkimiz vardı. En yakın arkadaşlarımız Chase ve Maddie evlenmeden yaklaşık bir yıl önceydi bu. Onkolog olarak çalıştığım için hastanede haftada seksen saat çalışıyordum ve Layla da ilişkiye bağlılıktan aşırı derecede nefret ediyordu, bu yüzden ilişkimizi bir üst seviyeye taşımadık.

"Peki, nerede yemek yemek istersin? Lütfen McDonald's de." Yüzünü buruşturdu. "Anne babama Noel için Paris'e ikinci bir balayı hediye ettiğim için banka hesabım bana karşı uzaklaştırma emri çıkarmak üzere."

"Düğünde yemek yemediğine inanamıyorum." Başımı salladım ve evime doğru giderken sinyal verdim. "Bunun senin inanç sistemine aykırı olduğunu düşünmüştüm."

"O kısma gelmedik, hatırlıyor musun? Ama resepsiyondaki mezeler... hiç iştah açıcı değildi."

"Suçlu."

"Ve bu heykellerin yapıldığı hayvanların yüzde sekseninin yüzleri hâlâ tamamen sağlamdı."

Ürperdim. Kelimelerle arası çok iyiydi. Ayrıca penisimle de arası iyiydi. Onunla vakit geçirmek, iç karartıcı bir şekilde eğleneliydi çünkü hayatı muhteşem bir şekilde patlak verdiği anlarda bile rahat ve komikti.

"Çok açım." Başparmağının tırnağının ucunu kemirdi.

"Kendi ölü derini yemek işe yaramaz. Ama evde dinozor nugget'larım var." İşlenmiş, iğrenç yiyecekleri özellikle onun için saklamıştım.

"Az konuş. Ve ketçap?"

Başımı hafifçe sallayarak onayladım.

"Heinz marka bir şişe mi? İçinde bir sürü şeker ve sodyum varken mi?" Çok neşeliydi. Ve eğleneliydi. Ve canlıydı. Öyle canlıydı ki, etrafımdaki tüm ölümleri bir anlığına unutturdu bana. İnsanlara her gün kanserlerinin ölümcül olduğunu, tedavi edilemez olduğunu söylemeyi. İnsan ruhunun kırıldığını izlemeyi. Tekrar tekrar ve bir kez daha. Ve bir şekilde bu süreçte akli başında kalmayı.

"Ben amatör müyüm?" diye homurdandım. "Daha büyük hayaller kur evlat."

"Bundan daha iyi ne olabilir ki... ah, söyleme bana..."

Trafik ışığında durduğumda gözlerimiz buluştu. Dudaklarımın kenarında küstah bir sırıtış belirdi. "Paket servislerden artan tüm ketçabı buzdolabında saklıyorum."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hızlı yemek zincirlerinin sos paketleri hakkında asla şaka yapmam."

"Bunlar en lezzetli olanlar." Başını geriye doğru eğdi ve gözlerini kapatarak bu bilginin tadını çıkardı. "Ayrıca acılı ranch sosunuz da var mı?"

Ona buyurgan bir bakış fırlattım. "Elbette."

"Eğer beni baştan çıkarmaya çalışıyorsan, Grant Gerwig, bilmeni isterim ki işe yarıyor."

"Seni baştan mı çıkarayım?" Gatorade'imi içerken boğuluyormuş gibi yaptım. "Seni kesinlikle beğenmiştim. Yoksa neden randevudan beni çıkarmana ve iyi bir park yerinden vazgeçmene izin vereyim ki?"

"Randevuda mıydınız?"

Bana Chris Evans'a benzediğimi söylediği bej renkli Henley tişörtümü giydiğimi fark edince şaşkınlıkla iki kez baktı. "Söylemeliydin! Sözünü kesmek istemedim. Beni evime bırakabilir misin? Beş dakika uzaklıkta, sonra da kendi evine dönebilirsin—"

"Hayır, o an geçti." Gatorade'in dibindeki son yudumu bitirdikten sonra kapağını sıkıca kapattım. "Yani, yanlış anlamayın, o harika biri. Ama çok kalabalık ve çok gürültülüydü. Vaktimin çoğunu sizinle geçirmeyi tercih ederim."

Layla, "Sevgililer Günü'nde bir kadını randevuya çıkarmak bir mesaj vermektir," dedi.

"Six adlı mekana biletleri vardı ve bana fazladan bir bilet isteyip istemediğimi sordu. Para almak istemediği için ben de ikimiz için bir restoran rezervasyonu yaptırdım."

Meslektaşım Jessica zeki, tatlı ve yeterince güzeldi. Ama aynı zamanda çok açık bir şekilde Layla Schmidt değildi. Hızlı zekâlı, alaycı, çocuklarla mide bulandırıcı derecede iyi, yetişkinlerle daha da iyi, spontane, doğal olarak meraklı ve -bildiğim kadarıyla- beni on dakika boyunca orgazma ulaştıracak kadar derin boğazlama yeteneğine sahip değildi. Bu çok açıktı. Layla'nın yanında geçireceğim beş dakikayı, başka herhangi biriyle sonsuza dek birlikte olmaktan daha çok tercih ederdim.

"Six ve bir restoranla rekabet etmek zorunda mıyım? Bir kadına böyle baskı yapmak ne güzelmiş!" Layla melodramatik bir şekilde iç çekti. "Şimdi bu gece sana mutlu bir son vermekten başka çarem yok."

"Zaten bana verecektin."

"Doğru." Başındaki güneşliği açtı ve aynada dişlerini kontrol etti, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Harika bir cinsel ilişki yaşıyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, bir erkek olduğun için senden nefret etmiyorum, biliyor musun?"

"Bir erkeği nasıl utandıracağını çok iyi biliyorsun. İçeride olanlar hakkında konuşacak mıyız?" Sevgililer Günü'nün yoğun trafiğinde ilerlerken baş parmağımı arkama doğru salladım.

"Hayır," dedi, "burası benim güvenli alanım." Etrafını işaret etti. "Ve orada olanları aktif olarak unutmak istiyorum, çünkü Kellianne önümüzdeki hafta balayından döndüğünde kesinlikle hatırlayacağım."

Ama konuyu kapatmasına izin verecek değildim. Ciddi hiçbir şeyden bahsetmiyorduk, bu da aramızdaki sıradan ilişkinin sınırlarını korumanın bir yoluydu. Bu yüzden, bunca gece arasından beni araması ve bir sürü arkadaşını aramaması çok şey anlatıyordu.

"Ondan bu kadar nefret etmene sebep olacak ne yaptı ki?" Ses tonumu hafif ve rahat tutarak sordum. "Bir bebek mi öldürdü yoksa?"

Layla, gerçek seri katiller dışında kimseye kin besleyen bir kadın değildi. Hatta o zaman bile, "Onu düzeltebilirim" havası vardı.

Sanki bu sözlerle ona vurmuşum gibi irkildi. "Bırak şunu demiştim. Kemikle boğuşan bir köpek gibisin..." Rahatsızlığını gizlemeye çalışarak şeytani bir şekilde sırttı.

"O kadar mı kötü?" diye kaşımı kaldırdım.

"Daha da kötüsü. Şimdi lütfen konuyu değiştirelim."

Vay vay vay. O pislik herif, ruhunda yüzeysel bir yaradan çok daha fazlasını bırakmıştı. Genç yaşta ölürsem ve deliliğe sürüklenmeme neden olacak dayanılmaz birine ihtiyacım olursa diye bunu hafızama kaydettim.

Ağaçlarla çevrili sokağıma girmek için sinyali sağa çevirirken elimi ağzımın üzerine götürdüm. "Sana yarı maraton için antrenman yaptığımı söylemiş miydim? Geçen hafta başladım."

"Hım." Gülümsedi ama eski sevgilisinden bahsettiğimden beri sanki trilyonlarca kilometre uzaktaydı. "Bu heyecan verici."

Onu bu hale getirmek için ne yaptığından emin değildim, ama adını veya adresini bilmediğime sevindim. Bu adamın nefes alma görevini ortadan kaldırırsam, Hipokrat yeminimi ve altmış dokuz diğer yasayı çiğnemiş olurum.

“Başka ne var? Ailem Almanya'ya büyük bir atalar gezisi planlıyor. Annem beni de buna dahil etmeye çalışıyor.” Çeneme dokundum. “Ha, bir de Mayo Kliniği'nden bir pozisyon teklifi aldım.”

“Bekle, senin de çok istediğin o mu?” diye fısıldadı Layla, ağzını kapatarak. Başkasının başarıları karşısında bu kadar sevinmek, işte bu harika kadına özgü bir şeydi. “Minnesota'daki mi? O son teknoloji immünoterapi cihazıyla ilgili olan? Hastalarınızda tam ölçekli olarak kullanmayı çok istediğiniz?”

“Vay canına, ağzımdan çıkan her şeyi hatırlıyorsun. Sırf bu yüzden sana kredi kartımı vermeye neredeyse niyetlendim.” Evimden neredeyse bir blok ötedeki bir park yerine yanaştım ve motoru durdurup sııttım.

“Sus. Bu muhteşem.” Göğsüme hafifçe vurdu, yüzü adeta bir Noel ağacı gibi ışıldadı. “Tebrikler.”

Layla emniyet kemerini çözdü ve hızla arabanın etrafından dolandı. Ben de indim ve o da beni sıkı, sıcak bir kucaklamayla sardı; sanki bir şarj istasyonuna girmiş gibiydim. Ereksiyonum ona yeni pozisyonumun heyecanlandığım tek şey olmadığını hatırlatana kadar böyle kaldık. Eğer ayda bir veya iki kez görüşmeseydik, vücudum belki de bu kadar korkunç tepki vermezdi.

Layla yavaşça geri çekildi ve bana gülümsedi. “Yakışıklı, artık dinazor nugget'larımı yemeye hazırım.”

Belini kavrayıp onu kendime doğru çektim. “Ancak şefe bir öpücük verirsen.”

Beşinci Bölüm

HİBE ETMEK

Dairemde, dondurulmuş tavuk nugget'larını fritöze attım ve iki paket ramen açıp, kaynar suya attım. Layla sehpayı hazırladı, birkaç Summer Shandy açtı ve Netflix'i açtı. Birlikte Virgin River'ı izliyorduk. Yavaş yavaş. Ayda ortalama iki bölüm izliyorduk. Kısmen çünkü dört beş haftada bir kereden fazla bir araya gelmiyorduk. Ama çoğunlukla dizinin büyük bir sorunu vardı: son derece sıkıcıydı.

İkimiz de çok ilgili değildik, ama birlikte yapacak bir şeydi. Onun beni televizyonda aldatmayacağını ve bensiz devam etmeyeceğini bilmek acınası bir şekilde iyi hissettiriyordu. Muhtemelen televizyonu izlemediği zamanlarda başkalarıyla birlikte oluyordu bile.

Telefonuma bir mesaj bildirimi geldi.

Jessica: Merhaba! Arkadaşının iyi olup olmadığını merak ettim. Restorandan çıkarken biraz dalgın görünüyordun x. <gülücük>

Parmak boğumlarımla sakalımı okşadım. Onu öylece bırakıp gittiğim için kendimi biraz kötü hissettim. Jessica'ya ilişki aramadığımı çok açık bir şekilde belirtmiş olmama rağmen. Doğrusu, o randevuya gitmemin tek sebebi Chase'in beni "kendimi ortaya koymam" için zorlamasıydı. Layla'nın duygusal olarak aşırı pişmiş bir Şükran Günü hindisi kadar ulaşılmaz olduğunu ve bekar olduğumu kendime hatırlatmam gerektiğini söylemişti.

Grant: İyi. Biraz üzgün, o yüzden birlikte akşam yemeği yiyeceğiz.

Telefonumu kenara koydum ve tavuk parçalarını ve ramenleri iki kaseye boşalttım. Üzerine biraz kimchi koydum ve önceden doğranmış taze soğan serptim. İki paket ketçabı yırtıp kasesine sıktım. Sonra geri çekilip yaptığım işi izledim.

İşte sana, Gordon Ramsay!

Şık görünmek için her birinin cebine yemek çubukları yerleştirdim ve sessizce oturma odasına geri döndüm.

Layla, yalınayak, kanepemde oturmuş, takıntılı olduğu ve her zaman yanımda bulundurduğum Gloss adlı moda dergisini okuyordu.

“Yine mi sevgili Desiree?” Kaseleri sehpanın üzerine koydum ve onun yanındaki kanepeye çöktüm. Muhteşem kokuyordu. Kış kitapları, yaz yağmuru ve yeni yıkanmış çamaşırlar gibi. O elbisede göğüs dekoltesi inanılmaz derecede çekici görünüyordu. Onunla sohbeti sürdürebildiğim ve aynı anda nefes alabildiğim için kendime hayran kaldım. Erkeklerin çoklu görev yapmada iyi olmadığını kim söyledi? Bakın bana, ne kadar da becerikliyim.

“Bu çok hadsizce. Ya ben kuantum elektrodinamiği hakkında okuyorsam?”

“Öyle mi?” diye sordum alaycı bir şekilde. “Bilim insanlarının daha önce hiç görülmemiş bir tauonyum aradığını biliyor muydunuz? Ona her zamankinden daha yakınız—”

“Evet, tamam, ben de ‘nerd’ dilinde akıcı değilim. Kazandın.” Dergiyi öyle bir açıyla tuttu ki, Desiree D’Arcy’nin köşesinden bana sırtıttığını görebildim. “Bu dergiyi başka ne için okuyacağım ki? Yüksek moda kıyafetlerinin hiçbirini karşılayamam. Ama Desiree? Onu her hafta okuyorum. On beş yaşımdan beri hiçbir köşe yazısını kaçırmadım.”

Sayfasındaki fotoğrafa bakılırsa Desiree, belirtilen yaşın en az altı katı yaşındaydı.

"Bu ilginin kaynağı ne?"

Omuz silkti. “Başkalarının sorunlarını okumak ve bu dünyada tek başarısız kişinin sen olmadığını hatırlamak, iç karartıcı bir şekilde rahatlatıcı bir şey. Bakın burada.” Layla, deniz kabuğu rengindeki tırnağıyla sayfaya dokundu. “Bir okuyucu ona, beş yıllık kocasının evlenmeden önce ondan kaç kişiyle birlikte olduğunu sorduğunu ve toplamdan dehşete düştüğünü söylemiş. Şimdi boşanmak istiyor.”

“Yattığı insanlardan mı bahsediyoruz, yoksa gerçek bedenlerden mi?” Dirseğimi koltuğun arkasına yasladım, yaprak yeşili saçlarından bir tutamı yakalayıp işaret parmağımın üzerinde çevirdim. Çok yumuşak. “Yani, ikisi de sorun değil, ama neyden bahsettiğimizi bilmek istiyorum.”

Layla kıkırdadı. "Elbette seks."

“Peki, numara kaçtı?” Ben daha çok onun kadifemsi saçlarıyla meşguldüm, tavsiye köşesiyle değil.

“Otuz. Sence bu çok mu?”

Omuzlarımı silktim. "Bence şu an sadık oldukları sürece önemli değil. Neden mi? Kaç kişiyle birlikte oldun?"

“Aslında hiç saymadım. Bence bu oldukça tuhaf, biliyor musun?” İçeceğinden bir yudum aldı. “Sanki bir yarışma gibi. Sayısını tutmuyorum. Ama yirmiden fazla olduğunu da sanmıyorum. Muhtemelen on beşe yakındı.”

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. Bir noktada Layla ile birbirimize temiz sağlık faturaları göstermeyi bırakmıştık. Aramızda bir güven vardı. Onun sağlığını asla tehlikeye atmayacağını, benim de onun sağlığını tehlikeye atmayacağımı biliyordum.

Ama biz her zaman, her zaman prezervatif kullandık.

"Ya sen?" diye sordu.

"Siz de dahil olmak üzere on üç kadın."

"Bu harika bir sayı. Ne çok fazla, ne de çok az."

Kaselerimizi kaptı, benimkini bana uzattı. Şarap kadehiymiş gibi tokuşturduk ve o büyük bir lokma alıp inledi. "Hım. Cennet gibi."

Biz kendi gösterimizi sergiledik, ama ikimiz de aslında hiç dikkat etmedik.

"Peki, Gloss'a neden abone olduğunu bana hatırlatır mısın?" Layla, kucağındaki dergiye bakarak kaşını kaldırdı.

"Annem onların kuponlarını ve ücretsiz ürünlerini çok seviyor. Neredeyse hepsini kullanıyor. Tüm indirimleri ve örnekleri hesaplarsak, aslında yıllık abonelikten daha değerli."

"Bu, benim tutumlu kalbime hitap ediyor." diye güldü. "Ayrıca, harika bir evlatsın."

"Biliyorum."

"Ve sevgili."

Sahte bir tevazu göstererek başımı öne eğdim.

"Bekar olmanın nedenini hatırlatır mısın?"

"Kanser tedavisi bulmakla o kadar meşgulüm ki, hayatıma vakit ayıramıyorum." Çubuklarımla ona işaret ederek ağzıma bir parça tavuk parçası attım. "Kusursuz özelliklerim listesine fedakarlığı da ekle. Ve penisimi de. 30 santim. Onu bırak."

"İyi bir günde on." Güldü ve beni şakayla karışık itti. "Ama olsun, kabul ediyorum. Kelime oyunları kastedilmiştir."

Yemeğimizi bitirdik ve Layla bulaşıkları yıkarken ben de masayı temizledim. Cinselliği başlatmak istemedim çünkü zaten her şeyi bırakıp ona koştuğumu biliyordu ve iyi bir arkadaş olmakla tamamen acınası olmak arasında fark vardı.

Ayrıca, onu hiçbir şeye zorlamak istemedim. Belki de daha yeni bir erkekle yüz yüze gelmişken, bir erkeğe binmeye hazır değildi.

"Başka bir bölüm izlemek ister misiniz?" diye seslendim mutfağa doğru kumandayı alırken.

"Aslında gecenin geri kalanını nasıl geçireceğime dair daha iyi bir fikrim var." Zarif kolları arkamdan beni sardı.

Kalbim neredeyse atardamarlarından kopup göğsümden fırlayacaktı. Umursamaz bir tavır takınarak sııttım. "Güreş mi? Seni alt edebilirim."

"O kadar emin olma. Boyumun kısalığını saf kadın öfkesiyle telafi ediyorum." Layla, 1.85 boyundaki eski profesyonel kürekçi bedenimi, tüm 1.52 metre boyuyla, yatak odama sürüklemeye çalıştı ve ben neredeyse kahkahadan ikiye katlandım.

"Bu bir davet mi?" Arkamı döndüm ve parmağımı saten, açık pembe elbisesinin ince askısına geçirdim. Göğüs uçları ince kumaşa baskı yapıyordu. Onları ağzıma almayı, her santimini yalamayı sabırsızlıkla bekliyordum.

"Hayır, Grant, bu bir ricam." Yakamdan tutup beni aşağı çekti.

Telefonunu elinden zorla aldım. "Pekala. Kitaptaki hangi ateşli sahneleri canlandırmak istersin?"

Biz de öyle yaptık. Telefonundaki kitaplara, kitap kulübü için okuduğu kitaplara baktık ve müstehcen sahneleri canlandırarak mantıklı olup olmadıklarına baktık. Yüzde kırk oranında mantıklı değildi, ama yine de denemekten keyif aldık. Yatakta Twister oynamak gibiydi.

"Hayır, bu sefer olmaz." Telefonunu kanepeye fırlattı.

"Bu sefer olmaz mı?"

"Bu sefer gerçek olmasını istiyorum." Gömleğimin yakasını okşadı. "Yalan olsa bile. Sevdiğimi hissetmek istiyorum... bilmiyorum."

Ve bu beni çok korkutmalıydı. Onun neye ihtiyacı olduğunu ve ona ne yapmam gerektiğini ne kadar kolay anladım. Parmaklarımı saçlarının arasına gömdüm, parmak uçlarımı kafatasına batırdım ve onu kendime getirdim.

Dudaklarımız birbirine değdi, dillerimiz birbirini buldu ve o her zaman iyi öpüşen biriydi, ama bu sefer öpüşte bir çaresizlik havası vardı. Her zaman sakın ve kendinden emin olan bir kadından gelen, açlık ve belirsizlik dolu bir şeydi bu.

Onu geriye doğru, yatak odama doğru götürdüm, üzerine yığıldım, bu Connor denen herifi aklımdan silme isteğimi dizginlemeye çalışıyordum. Bu

sefer hiçbir aksesuar veya özel pozisyon olmayacağına sevindim. Ne lolipop, ne buz, ne krem şanti, ne bacak açma, ne de maske. Tanrım, şu lanet olası maskeler. Amazon kuryesinin gözlerinin içine bir daha asla bakamayacaktım. Muhtemelen beni FBI'nın izleme listesine falan koyardı.

Sadece biz vardık. Ve ilk defa, bu onun için yeterliydi.

Topuklu ayakkabılarını çıkardı, parmaklarını saçlarıma geçirdi, tırnaklarıyla kafamı tırmaladı. Tüylerim diken diken oldu. Ellerimi elbisesinin üzerinde gezdirdim, o gizemli fermuarı bulmaya çalıştım. Madison Goldbloom tasarımı mıydı? Muhtemelen. Sürekli en yakın arkadaşının elbiselerini giyerdi. Madison fermuarı her zaman yana koyardı, çünkü vahşi, psikopat en yakın arkadaşım -kocası- fermuar arkada olduğunda her zaman koparmayı başarırdı.

Fermuarı buldum. Öpüşmeyi kesmeden kemerimi çözerken fermuarı aşağı doğru çektim. Layla ağzıma doğru güldü, geriye doğru sendeledi ve beni de beraberinde sürükledi.

Yatağıma girdiğimizde, onu her yerinden öptüm. Yüzünden. Boynundan. Göğsünden. Karnından. Vücudunun her santimini seviyormuş gibi yaptım. Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Keşfetmek için zaman ayırdık. İlişkilerimizde her zaman kişisel olmayan bir şey vardı. Zamanın oyalanmasına ve kıymetini bilmesine izin vermeyen görünmez bir duvar.

Hassas noktalarını hafifçe ısırdım. Bacaklarını boynuma doladım ve en sevdiğim yemekmiş gibi onu yaladım, ta ki kıvranıp nefes nefese kalana ve saçlarımdan beni yukarı çekene kadar. "Sıra bende."

"Benim için bunu yapmak zorunda değilsin—" diye başladım ama şövalyece cümlelerin geri kalanı, vücudumdan aşağı kayarak sıcak ağzını ereksiyonumun üzerine yapıştırdığında boğazımda kaldı.

Bu da farklı hissettirdi.

Layla yatakta her zaman cömert ve kendine güvenen bir sevgiliydi. İlişkimizin bu kadar uzun süre yürümesinin sebeplerinden biri de buydu. Ama bana oral seks yaparken asla gözlerime bakmazdı.

Artık öyleydi.

Bunun ruhumun dokusunu nasıl alt üst ettiğini bilmiyordum. Sadece, ağzını penisimin üzerinde pompalama hareketiyle tekrar tekrar kaydırmasının ve gözleriyle yaşadığı her üzücü anı aktarmasının beni savunmasız bıraktığını biliyordum.

Ve azgın.

Kesinlikle azgınım.

Bu sefer ağzına boşalmak istemedim. Bu anı olabildiğince uzatmak istedim. Bu büyüü. Ve omurgamın dibinde uyarıcı bir karıncalanma hissettiğimde, geri dönüşü olmayan noktaya yaklaştığımı biliyordum.

“Gelmek istemiyorum.” Komodinin çekmecesinden prezervatifleri almaya uzandım ama o geri çekildi, beni umutsuzca öptü, ağzında tenimin tadı vardı. “Seni hissetmek istiyorum. Hap kullanıyorum ve son görüşmemizden beri başka kimseyle birlikte olmadım. Bu... sorun olur mu?”

Normalde bu kabul edilemezdi.

Üniversite yıllarımda çok istikrarlı bir ilişkim olan kız arkadaşım dışında, daha önce hiç prezervatifsiz ilişkiye girmemiştim; o zaman bile kız arkadaşımın spiral (rahim içi araç) vardı.

Ama bu an, benimle Layla arasında öyle bir şey vardı ki, kendime tam olarak açıklayamasam da, karar vermeyi kolaylaştırdı. Ona karşılık olarak içine girdim, onun sıcak, ıslak ve bana hazır olduğunu gördüm.

Cinsel olarak her zaman uyumluyduk, ama bu sefer işin içinde daha fazlası vardı. Sadece şehvet ve arzu değil. Aramızdaki o görünmez duvar yıkılmıştı. Ona girerken göz teması kurduk. Sırtımı tırmalarken tırnakları derime saplandı. Dişleri dudaklarımı sıyırdı ve hiçbir yiyeceğin veya orgazmın tatmin edemeyeceği bir şeye aç olduğunu hissettim.

Yine de denedim.

"Durma, durma..." diye tekrarlayıp duruyordu.

Ben yapmadım.

Başımı eğip onu öpmek için eğildiğimde, dudaklarımız arasından süzülen sıcak, tuzlu gözyaşlarını hissettiğimde bile.

Ama o, yüzünü boynuma gömdüğünde, ben de tekrar tekrar, daha derine ve daha hızlı bir şekilde içine girerken, onun çaresizliğine kendi çaresizliğimle karşılık verirken durum farklıydı.

Ve o, gözlerini sımsıkı kapatıp, her yerini kasarak, benden kendi orgazmımı emerek adımı haykırdığında değil.

Üç raunt dövüştükten sonra, çıplak bir halde, uzuvlarımız birbirine dolanmış bir şekilde yere yığıldık.

Sabah koşusu için saat 5:25'te uyandığımda yalnızdım.

Bir şey değişmemişti.

Layla hiç geceyi burada geçirmedi.

Bu sefer de durum farklı değildi.

Altıncı Bölüm

LAYLA

Beş hafta sonra

“Bu... olamaz.”

Pozitif gebelik testi meydan okurcasına gözlerime bakıyordu. Gözümü ilk kırpan ben oldum.

“Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.” Başımı salladım. “Hayır,” dedim daha sert bir şekilde, küçük idrar çubuğuna kaşlarımı çatarak.

Tuvalet koltuğundan kalktım ve yere saçılmış birkaç gebelik testini kenara ittim. Hepsinde iki koyu mavi çizgi vardı. Ama hamile olamayacağımı ve bunun büyük bir yanlış anlama olduğunu bildiğim için, Duane Reade'e geri döndüm ve üzerinde açıkça "Hamile" veya "Hamile değil" yazan testlerden birini aldım. İnternette, özellikle çok uzun süre dışarıda bırakılırsa, mavi boyalı testlerin bazen güvenilir olmadığını okumuştum.

Bu test, hata payı bırakmadı.

"Hamile" yazıyordu.

Kalın yazılmış.

Eksik olan tek şey üç ünlem işareti ve bir orta parmak emojisiydi.

Küçük banyomda bir o yana bir bu yana yürürken, hafıza kutumda beş hafta öncesini karıştırdım. Grant'le birlikteydik. Prezervatif kullanmadık. Geçmişte hep kullanırdık ama bu sefer kullanmadık. Connor'ı tekrar görmenin acısıyla vücudum yanıyordu. Ama doğum kontrol hapı kullanıyordum. En az üç yıldır hiçbirini aksatmamıştım.

Boynumu sıkıca saran, çok güçlü bir déjà vu hissi.

Hayır. Bu yanlıştı. Hamile değildim. Olamazdı da. Birincisi, hiç çocuk istemiyordum. Hiçbir zaman.

Ah, evet. İstenmeyen bir gebelik, diye fısıldadı içimdeki bir ses, dilini şaklatarak. Ne garip, ne yeni bir kavram.

Ama benim hiçbir belirtim yoktu. Mide bulantısı yoktu. Halsizlik yoktu. Yorgunluk yoktu. Chase'in spermi Maddie'nin yumurtalarından birini yakaladığı andan itibaren Maddie'yi rahatsız eden sorunların hiçbiri yoktu. Adetim anormal derecede gecikmişti, bu yüzden test yaptırmaya karar vermiştim.

En yakın arkadaşımdan bahsetmişken, onu görmem gerekiyordu. Hemen şimdi.

Mad'in Upper East Side'daki, yaklaşık Doğa Tarihi Müzesi büyüklüğünde ve biraz daha gösterişli olan çatı katı dairesine Uber ile gittim. Cumartesi sabahıydı, bu yüzden herkesin evde olmasını bekliyordum; Chase, oğulları Ronan ve enerjik küçük çocuğuyla ilgilenecek birine ihtiyacı olduğu için seçtiğini, Michele Morrone'a benzediği için seçmediğini iddia ettiği yakışıklı İtalyan bakıcı da dahil.

“Layla!” Maddie beni sıcak bir kucaklamayla karşıladı ve geniş çatı katına çekti. “Ne hoş bir sürpriz. Seni gördüğüme çok sevindim. Çok güzel görünüyorsun—”

“Asla,” diye tamamladı kocası Chase, karısının omzuna koruyucu bir kolunu atarak şakağından öptü. Hem çok yakışıklıydı hem de çok kaba biriydi. Ama değerlendirmesinde haksız değildi.

“Ağlıyor muydun?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Ah, sadece sabah altıdan beri.” Onların yanından hızla geçip açık planlı mutfığa gittim, buzdolabını açıp kendime bir bardak portakal suyu doldurdum. “Aslında çok rahatsız edici bir haberim var.”

“CPS sonunda internet geçmişini inceledikten sonra öğretmenlik lisansını mı iptal etti?” diye sordu Chase ifadesiz bir şekilde. Normalde karşılıklı hakaretler savururduk ama bugün hiç havamda değildim.

“Tamam Chase, burada geçici bir ateşkes yapmamız gerekecek. Bu ciddi bir durum.” Ellerimi teslimiyet işareti olarak kaldırdım.

Kaşını kaldırdı, belli ki şüpheliydi. “İyi misin?”

“İyiyim. Ama Maddie ile biraz yalnız kalınca daha iyi olacağım.”

“Pekala. Ben buradan uzaklaşıyorum. Bana ihtiyacınız olursa haber verin, ofisimde olacağım.” Karısını bir kez daha, bu sefer başının tepesinden öptü ve sonra ayrıldı.

Mutfak adasının yanındaki tabureye, Maddie'nin karşısına oturdum. En yakın arkadaşım kendini berbat hissetse de, güzel, yumuşak yüz hatları, omuz hizasında kesilmiş parlak kestane rengi saçları ve ışıltılı gözleriyle her zamankinden daha ıslıl ıslıl görünüyordu. İç güzelliğinin de aynı

derecede muhteşem olduğunu bilmeseydim, güzelliğine adeta saldırıya uğramış gibi hissederdim.

"Neler oluyor?" diye sordu Maddie kaşlarını çatarak, yeşil çay dolu kupasını iki eliyle kavradı.

"Hamileyim," diye duyurdum.

Maddie ellerini ağzına götürerek nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım."

"Biliyorum."

Grant bunu biliyor mu?

"Ben... durun, neden bunun Grant'in olduğunu varsayıyorsunuz?"

Gözlerini devirdi. "Sadece birbirinizle yatıyorsunuz. Yıllardır böyle. Sadece o bunu itiraf edecek kadar dürüst, sen ise her hafta Tinder'da gezinip, çıkan seçeneklerden hayal kırıklığına uğramış gibi davranıyorsun."

"Seçim hayal kırıklığı yarattı."

"Elbette. Bunu, Manhattan'da kendine ait bir dairesi olan, uzun boylu, keskin çeneli ve size gecede üç orgazm yaşatan bir doktorla karşılaştırırsanız."

"Şimdi bana gerçeği söylemenin zamanı değil." Parmağımı ona doğrulttum. "Nasıl oldu bu Mads? Üç yıldır tek bir hapımı bile kaçırmadım. Bir tane bile."

"Şey, bu sadece yüzde doksan üç oranında etkili. Ayrıca o gece içki içmiyor muydunuz?"

Ona bir bakış attım.

Bir bardak portakal suyunu dudaklarıma götürdüm.

"Bunu içmemeliyim herhalde." Maddie yüzünü buruşturdu. "Pastörize edilmemiş. Üstelik hamilelikte mide yanması tam bir bela."

Harika. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri üç saat bile geçmemişti ve en sevdiğim meyve suyundan mahrum bırakılıyordum. Bardağı geri bıraktım.

"Lütfen sanki onu saklayacakmışım gibi davranmayın." Dirseklerimi mutfak adasına dayadım, sonra boynumun arkasını tuttum ve alnımı soğuk mermer yüzeye bastırdım.

"Öyle değil misin?" Maddie'nin sesi özenle, duygusuz bir tondaydı.

"Hayır!" diye ellerimi havaya kaldırdım. "Çocuk sahibi olmak konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

Bana öylece baktı. Bu bakış bana, tüm bunların hamile kalmadan önce söylenmiş ve yapılmış olduğunu, kendi çocuğumun soyut bir fikir olduğu zamanları anlatıyordu.

“Çocukları çok seviyorum, ama onlara bakmanın ne demek olduğunu da biliyorum ve bunu tek başıma yapmanın beni sınırlarımın ötesine zorlayacağını düşünüyorum.”

"İçinizde onu saklamak isteyen küçük bir parça yok mu?" diye sordu Maddie sessizce.

Gözlerim kan çanağına dönmüş bir halde ona baktım, tüm varlığımın umutsuzlukla çöktüğünü hissettim. Evet, vardı.

Tanrım, içimde bu henüz bir tahıl tanesi büyüklüğündeki ceninle tanışmayı çok isteyen bir yanım vardı. Aynı yanım bunun kader olduğunu da düşünüyordu.

Otuz üç yaşındaydım. Çocuklara bayılıyordum. Ama onları başkasıyla, kaderini kendiminkine bağlamak zorunda olduğum biriyle yapma fikrini sevmiyordum. Yıllar boyunca gizlice sperm donörü veya evlat edinme fikriyle oynamıştım. Ama her zaman ertelemiştim, çünkü yeterli zamanım, yeterli param, yeterli yardımım yoktu. Ama Grant...

Grant gerçekten harika bir adamdı. Eğer birlikte çocuk yetiştirebileceğim bir adam varsa, o da kesinlikle Grant olurdu.

Maddie uzanıp granit adanın üzerinden elimi tuttu. "Sevgili Desiree ne derdi acaba?"

"Ah, ne diyeceğini çok iyi biliyorum. İnsanlar ona sürekli bu tür şeyler hakkında yazıyorlar." Şakaklarımı ovdum. "Muhtemelen çocuğu alıp Grant'i nafaka konusunda sömürmek için yazacaktır. Bu konuda biraz kavgacı. Ben ona asla böyle bir şey yapmazdım."

Grant'le çocuk sahibi olmak nasıl mümkün olabilirdi ki? O her zaman işleriyle çok meşguldü. Üstelik Minnesota'da yeni bir pozisyona başlamıştı. Burada bile olmayacaktı.

Son birlikte olduğumuzda söylediği sözler kafamda yankılanıyordu.

"Kansere çare bulmakla o kadar meşgulüm ki, hayatıma vakit ayıramıyorum."

Bir çocuk onun zamanını, kaynaklarını ve zihinsel kapasitesini tekeline alırdı. Bunu biliyordum çünkü her gün on beş çocukla yakın temas halinde çalışıyordum. Bunu ona birdenbire dayatmak adil miydi?

Sadece çocuğun hayatında yer almak istemeyebileceği gerekçesiyle bundan vazgeçmek adil mi?

"Bunu istemekte deli miyim?" diye sordum arkadaşşıma. "Çünkü haklısın. Bir yanım gerçekten de bunu korumak istiyor. Ve Grant olsun ya da olmasın, bunu başarabilme ayrıcalığına sahibim."

Annem ve babam Hoboken'da oldukça büyük bir evde yaşıyorlardı. İlk birkaç yıl onlarla birlikte yaşayabilirdim. Bana yardımcı olabilirlerdi. Altı aylık doğum izni alabilirdim. Belki de bir yıla kadar uzatabilirdim. Şu an çalıştığım anaokulunda beş yıldır çalışıyordum ve iyi bir maaşım ve sağlık sigortam vardı. Eve geri dönebilir, Jersey'den gidip gelebilir, kendime küçük bir ev almak için para biriktirebilirdim.

Yani, lojistik açıdan yapılabilirdi.

“Hayır, deli değilsin.” Mad’in gözleri yaşlarla parlıyordu. “Hem Ronan’ı birlikte büyütüyorsun, hem de senin çocuğun değil. Bence bunu uzun zamandır bilinçaltında istiyordun. Çocukları çok seviyorsun, kendi çocuğun olmaması olmazdı. Sadece Connor yüzünden bunu başkasıyla yapmak istemedin.”

Başımı salladım. Maddie eski sevgilimle ilgili her şeyi biliyordu. Beş hafta önceki felaketle sonuçlanan buluşmamız da dahil.

"Çok zor olacak."

Maddie sırtarak, "Zor şeyleri seviyorsun," dedi. İkimiz de kıkırdadık. "Hem zaten evren sana kaldıramayacağından fazla yük vermez."

"Bu tamamen saçmalık. Hey, evren"—lüks çatı katına göz gezdirdim, havaya seslenerek—"güven oyu için teşekkürler, ama tamamen yanlış hesap yaptın."

"Grant'e söylemelisin." Omzuma elini koymak için yaklaştı. "Bilmeye hakkı var."

Ellerimi yüzüme gömerek inledim. "Çok utanıyorum. Bütün bunlar sanki '16 ve Hamile' dizisinin kötü bir bölümü gibi geliyor."

Maddie, sohbet havasında, "Bu tür şeyler, akli başında insanların bile başına gelebiliyor," dedi. "Katılıyorum, en rahat konuşma olmayacak. Yine de bilmesi gerekiyor."

"Benden nefret edecek."

"Bunu yapabileceğine pek inanmıyorum." Maddie elimi okşayarak beni rahatlattı. "Seni çok seviyor."

Evet. Tabii ki istiyordu. Kolay bir eş ve zaman geçirmek için iyi bir arkadaştım, onun herhangi bir çaba sarf etmesini gerektirmeyen biriydim. Beni randevulara götürmesine, hediyeler almasına veya bana zaman, duygu veya para yatırmasına gerek yoktu. Gündelik seks bir şeydi. Ama bundan fazlasını istemediğinden emindim.

"Hı hı. Kafanın içinde neler oluyor böyle?" Maddie'nin gözleri kısıldı. "Fazla düşündüğünü anlayabiliyorum."

“Belki de sadece bir şeyleri kaçırmak korkusu yaşıyorum.” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Belki de çocuk sahibi olmak kötü bir fikir. Yani, dairemi bırakmak zorunda kalacağım çünkü bir bebek oraya sığmaz. Harika bir konumda. Ailemin yanına geri taşınmak zorunda kalacağım... ve o uzun, uykusuz geceler.” Alt dudağımı ısırđım. “Keşke Tanrı bana bir işaret verseydi. Ya da, bilirsiniz, karar vermeyi kolaylaştırmak için bir milyon dolar.”

Maddie tam bir şey söylemek üzereyken vaftiz oğlum, uzun boylu, esmer ve yakışıklı erkek bakıcının peşinden koşarak lobiden fırladı. Ronan kahkaha krizine girerek kollarımın arasına atladı, kahkahası midemin derinliklerine kadar işledi.

“Layla Teyze, Layla Teyze, bak, Vinnie’nin burnunu çaldım. Avucumun içinde.” Kıvrık elini yüzüme doğru uzattı. Sıkıca kenetlenmişti, başparmağı dışarı çıkmıştı. Alnındaki koyu saç tutamlarını nazikçe okşadım, ona gülümsedim. Çok değerli ve tatlıydı. Kusursuzdu. Sırıttı ve ekledi, “Seni özledim!”

İçimde bir şey acıdı ve açığa çıktı.

Ronan benim için bir işaretti.

Bunu istiyordum. Kendime ait birini istiyordum. Tüm sevgimi ve bağlılığımı verebileceğim birini. Büyümesini izleyebileceğim birini. Birlikte tatile çıkabileceğim birini. Bayramları birlikte geçirebileceğim birini. Kendi ailem.

Aman Tanrım. Gerçekten yapacaktım.

“Anne, Layla teyze neden ağlıyor?” Ronan, yanlış bir şey yaptığını düşünerek alt dudağını büzdü. Ben de hızla yüzümü sildim ve yapmacık bir gülümseme takındım.

Maddie ayağa kalktı, mutfak adasının etrafından dolaştı, onu kollarına aldı ve sarıldı. “Çok yoğun duygular yaşıyor, ama bunlar güzel duygular. Ağlıyor olman, acı çektiğin anlamına gelmez. Bazen sadece duygularını hissetmene izin veriyorsun.”

Grant’e mesaj göndermeden önce Uber ile eve dönmeyi bekledim.

Layla: Merhaba. Hala New York’ta mısınız?

Grant: Evet. Yeni görevim Eylül ayına kadar başlamıyor. Ve dairemi de kaybetmeyeceğim.

Grant: Ne haber?

Layla: Konuşmamız gerekiyor.

Bir dakika geçti. Sonra iki dakika. Ekrana bakakaldım. Hiçbir şey yazmıyordu. Tahmin etmiş miydi? Kızmış mıydı? İmkânsız. Son birlikteliğimizden bu yana beş hafta geçmişti, bu da genellikle ikimizden birinin diğerine ulaşma zamanı demekti.

Hâlâ. İçimde kaygı ve korku girdap gibi dönüyordu. Sonunda, dans eden üç nokta belirdi.

Grant: Tamam. Pazartesi günü saat 11:00'te müsaitim.

Soğuk. Mesafeli. Kayıtsız. Ama neyse, ona ani ve hayat değiştirici bir şey yapacaktım ve muhtemelen tahmin etmişti.

Layla: Elli dakikalık öğle arası iznim var, bu yeterli olur herhalde.

Grant: Hastane kafeteryasında olabilir mi? Nöbette olacağım.

Çalıştığım anaokuluna sadece on dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Layla: Elbette.

Yanıtımı "beğendi".

Gözlerimi kırıştırdım, daha fazla sözünü, bir davetini, sadece bir baş belası olduğuma dair bir işareti bekledim, ama hiçbiri gelmedi.

Bu, Grant'le yatakta harika olsak da dünyalarımızın hâlâ okyanuslar kadar ayrı olduğunu hatırlattı. Ben onun hayatına ait değildim, o da benimkine. O dünyaca ünlü bir onkologdu, ben ise bir anaokulu öğretmeni idim.

Ben sadece cinsel ilişki için çağrılan biriydim.

Başka bir şey yok.

Bundan daha azı olamaz.

Yedinci Bölüm

HİBE ETMEK

Benden ayrılmak üzereydi.

Daha açık olmak gerekirse, aramızdaki her neyse onu bitirmek. Bu sıradan ilişkiyi. Uzun zamandır beklenen bir şeydi. Ben taşınacağım için Layla daha iyi bir şeye hazırды. Başka bir kira sözleşmesine geçmek. Önümüzdeki on yıl boyunca ihtiyaçlarını karşılayacak başka bir adam bulmak. Bana her mesaj attığında, dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordum ve aynı zamanda hayatımı da geri kazanacaktım. Bu yüzden her zaman bu kadar soğuk ve mesafeliydim. Bana ilişkimizin bittiğini mi söylemek istediğini yoksa beni her yerinde mi istediğini asla anlayamadım.

Mayo Clinic'teki pozisyon teklifini aldığımda Layla ile olan ilişkimizi hesaba katmadığımı söylesem yalan olurdu. Bunun değip değmeyeceği konusunda çok tereddüt ettim. Bu çılgıncaydı, çünkü CAR T-hücre tedavisi onkolog olduktan beri tutkumdu ve bu iş, terminal dönemdeki hastalara en son teknolojiye sahip deneysel bir program sunan araştırmacılarla çalışmak anlamına geliyordu.

Ah, bir de Layla'nın koca istemesi, benim ikinci bir mesane istemem gibiydi.

Kafeteryanın kenarında durdum ve terli ellerimi haki pantolonuma sildim, aynada kendime baktım. Neden gömleğin üzerine siyah bir kazak giymiştim? Gösterişli, kibirli ve sıkıcı görünüyordum. Ayrıca saçımı kontrol altına almak için çok fazla ürün kullanmışım. Kaşlarımı çatarak saçımı karıştırdım.

İşte. Daha iyi.

Doğrusu, şimdi Netflix dizilerindeki hafif peltek konuşan, biraz garip bir haham gibi görünüyordum.

En azından vücudum formdaydı. Neredeyse her gün kürek çekiyor ve koşuyordum.

Plastik yuvarlak masaların arasında Layla'yı bulmak için boynumu uzattım. Onu hemen fark ettim. Saçları, anaokulunun üniforması olan yeşil

polo tişörtüyle aynı renkteydi. İki dağınık topuz yapmıştı ve kapağında çıplak bir adam olan müstehcen kitaplarından birini okuyordu. Kocaman mavi gözleri ve inanılmaz derecede yumuşak dudakları, yüzünden bakışlarımı ayırmayı imkansız kılıyordu.

Bu kadına o kadar kapılmışım ki, anlatmaya bile gerek yoktu.

Saçlarımı son bir kez elimle düzelttikten sonra kafeteryaya girdim. Masamıza varmadan beni fark etti, fişi kitabının sayfaları arasına sıkıştırdı ve kenara koydu. Ayağa kalktı ve bana sarıldı. Yemeklerimizi çoktan almış olduğunu fark ettim; yemekler tepsilerde duruyordu. Benim için sebzeli dürüm ve Gatorade; onun için kuskus, tavuk ve gazlı su.

Koltuğuma otururken başımı yana eğdim, umursamaz görünmeye çalışarak. "Ne, diyet kola yok mu? Sadece ona bağımlı olmana izin verdiğini söylemiştin."

Layla'nın yanağı kızardı ve boğazını temizledi. "Daha iyi seçimler yapmaya çalışıyorum."

Eğer bunlardan biri sizin hiçbir bağlayıcılığı olmayan tek gecelik ilişkinizi ortadan kaldırmaksa, ben hayır diyorum.

"Hepimizin birkaç kötü alışkanlığa ihtiyacı var," diye mırıldandım. "Yoksa deliririz."

Yüzü ifadesiz bir şekilde bana baktı. Kalbim yine göğsümden fırlayıp aramızda sudan çıkmış balık gibi çırpınmaya başladı. Dürümün yarısını alıp büyük bir ısırık aldım.

"Sana söylemeden önce bu lokmayı bitirmeni bekliyorum, çünkü bu bir yara bandı durumu ve en iyi stratejinin hepsini birden koparmak olduğundan oldukça eminim," dedi.

"O" kısmının göğsümün içinde atan şey olduğunu hissettim.

Yuttuğum lokmayı çiğnemedi tamamen yuttum, sonra bir peçete alıp parmaklarımdaki humus kalıntılarını sildim. "Lütfen bana bu dürümün zehirli olduğunu söylemeyin."

Ne kıkırdama, ne gülümseme, ne de zayıf şakama dair bir onaylama yoktu.

"Grant, hamileyim."

Çevremizdeki konuşmalar ve gürültü kesildi. Kalp atışlarım da durdu.

Bir girdabın içine çekildim ve binlerce farklı duygu, bir araba kazası gibi, aynı anda üzerime çöktü.

Kafa karışıklığı. Şaşkınlık. Kaygı. Endişe. Korku. Öfke.

...Büyük bir coşku.

Öte yandan, Layla'nın bebekler, çocuklar, ilişkiler ve aşk hakkındaki düşüncelerini biliyordum.

"Senin," diye ekledi alt dudağını ısırarak. "Son altı yıldır sadece seninle yattım."

Bu tam bir kaos anında bile içimi bir memnuniyet kapladı. Daha önce de kimseyle birlikte olmamıştım. Çok uzun zamandır. İlişkimizin özel olmasından hiç bahsetmemiştik ve ben de her zaman onun başka insanlarla görüştüğünü varsaymıştım.

Ağzım zımpara kağıdı kadar kurumuş bir halde, "Hamileyim," diye tekrarladım.

"Özür dilerim. Yani, bir bakıma? Bu durumda olduğumuz için özür dilerim, hamile olduğum için değil," diye açıklama yaptı, parmaklarını gergin bir şekilde birbirine dolayarak.

Sanki bir helyum balonu kalbimi göğsüme doğru yükseltiyormuş gibi hissettim.

Bu, onu saklayacağı anlamına mı geliyordu? Umut etmeye cüret etmek aptallık olurdu. Gerçi, bu kadın söz konusu olduğunda hiçbir zaman çok akıllı olmamıştım.

"O gece epey içki içtim, bu da doğum kontrol yöntemimi bozmuş olmalı. Sizi bu duruma düşürdüğüm için özür dilerim. İçki içmem tamamen sorumsuz bir davranıştı, hele ki sizden prezervatif takmamanızı istemem daha da sorumsuzdu. Size söz veriyorum, hiçbir şekilde önceden planlanmış bir şey değildi."

"Bunu asla düşünmezdim. Beni baba olmaya kandırabileceğini düşündüğüm türden bir kadınla asla ilişkiye girmezdim. Nasıl ilerlemeyi seçersen seç, seni destekleyeceğimi biliyorsun," dedim. Ve bunu gerçekten kastettim. Kararı beni öldürse bile.

"Teşekkür ederim. Kararımı çoktan verdim."

"Tamam aşkım."

"Onu saklamaya karar verdim."

Onu saklıyordu.

Bebeğimizi dünyaya getiriyordu.

Bebeğim.

Yoğun bir rahatlama hissiyle histeri arasında bir duygu beni sardı. Hayatım boyunca insanların karaciğer ve meme kanserli kısımlarını gözümü kırpmadan kesip biçmiştim, ama işte buradaydım, bir zombi filmindeki nekrofil gibi terliyordum.

“Sizden hayatımızın bir parçası olmanızı veya katkıda bulunmanızı beklemiyorum, bu yüzden lütfen kendinizi baskı altında hissetmeyin. Ama eğer siz—”

"Benimle evlenir misin?" diye birden ağzımdan kaçırdım.

Durdu ve bana endişeli bir bakış attı. "Şey, ne oldu?"

Harika bir soru. Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Evet, gerçekten de öyleydi. Bir an için neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. Ben. Layla. Yakut yanaklı bir bebek. Manzaralı bir yerdeki evin sıcacık bir bebek odası. Hepimiz beyaz giyiyorduk, bu biraz ürkütücüydü ama bunun dışında sahne çok güzeldi.

Teknik detaylar halledilebilirdi. Bunların hepsi ince ayrıntılardı. Ama o benimle aynı fikirde değildi. Onun için her şey her zaman sıradan bir şey olmuştu.

“Özür dilerim, kötü bir şakaydı.” Sargımı yere bıraktım ve kıkırdadım. “Öncelikle, nasıl hissediyorsunuz?”

“Yani hamile değilim.” Layla gözyaşları kirpiklerine yapışmış halde güldü. “Yani, biraz şişkinim. Ve çok kabızım... tamam, sanırım bu kadar özel bilgiyi birlikte olduğum kişiye vermemeliyim.”

“Çocuğunuzun babasıyla aranızda gereksiz bilgi diye bir şey yok.” Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamadım. “Her şeyi bilmek istiyorum. Ve çocuğun hayatının bir parçası olmak istiyorum. Her şekilde yanımda olacağım. Maddi olarak da. İkinizin de hiçbir şeyden mahrum kalmamasını sağlayacağım. Bu işte birlikteyiz.”

Başını salladı, çenesi titriyordu. "Bunu bu kadar iyi idare ettiğiniz için teşekkür ederim. Özellikle de prezervatif kullanmamayı harika bir fikir sanan aptal ben olduğum için."

“Bak, olay olduğunda ben oradaydım. Hamileliğin başlamasında son derece istekli bir katılımcıyım,” diye hatırlattım ona. “Hatırlarsan, prezervatiften vazgeçmeyi en az bir düzine kez önermiştim. Onu kullanmaya devam etmekte ısrar eden sendin.”

Hamile olması fikri hoşuma gittiği için kendimi suçlu hissettim, planlı olmasa bile. Hayat bize ne tür zorluklar çıkarırsa çıkarsın, kaderlerimizi birbirine bağlayacak bir şeydi bu.

Birdenbire, saatin tik takları durdu. Artık bir son kullanma tarihim yoktu. Layla ve ben kırılmaz bir bütündük.

Layla bir ilişkiye hazır değildi ve bunun sebebinin o berbat Connor olduğunu hissediyordum. Ama bu, önümüzdeki yıllarda birbirimizin

yanında olacağımız anlamına geliyordu. Yakın ya da uzak bir gelecekte, eğer hazır olursa, kim bekliyor olacaktı tahmin edin?

Hayır, Connor değil.

Şeytanın adını anınca ortaya çıktı...

"Bu arada, Kellianne ile ne olduğunu bana hiç anlatmadın." Bir parça domatesi koparıp ağzıma attım.

"Ah, düğünden bir gün sonra işten ayrıldı. E-posta yoluyla." Layla gazlı suyundan bir yudum aldı, sonra kutuya suçlayıcı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Gazlı su geçirme gibi tadıyor. İnsanlar bunun farkında değil mi?"

Güldüm. "Dikkat et. İstifa mı etti?"

"Evet. Ama önce bana dört bin kelimelik bir e-posta gönderip, korkunç bir insan olduğumu ve acil terapiye ihtiyacım olduğunu söyledi. Ayrıca kıskanç olduğumu, kötü bir kaybeden olduğumu ve en iyi günlerimi geride bıraktığımı da belirtti."

"Cevap verdin mi?"

Bana "Beni tanıyor musun?" der gibi baktı.

"Yarattığım olay için özür diledim, kocasının berbat bir insan olduğu konusundaki ısrarımı sürdürdüm, ondan o kadar nefret ettiğimi, insanlığın geleceği buna bağlı olsa bile kullanılmış iç çamaşırlarımı koklamasına izin vermeyeceğimi söyledim ve onlara birlikte çok mutlu ve işlevsel bir hayat diledim, çünkü buna ihtiyaçları olacaktı."

"Bu ikisi birbirine çok yaklaşıyor gibi görünüyor." Kaşımı kaldırdım. "Düğünü gerçekleştirmelerine sevindim."

Güldü. Sonra ağlamaya başladı. Sessiz bir ağlamaydı. Sadece yanaklarından süzülen gözyaşlarıydı. "Aman Tanrım, bana ne oluyor?" Yüzünü hızla sildi. "İkimiz de bu durumu çok iyi idare ederken neden bu kadar üzgün olduğumu anlamıyorum."

"Vücudun şu anda çok şey yaşıyor," diye hatırlattım ona, ona dokunmak, onu teselli etmek için can atıyordum. "Ve bu, hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek. Bunaltıcı hissetmen doğal. Bu, bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu anladığın anlamına geliyor."

"Çok büyük." Plastik çatalını yemeden yemeğe batırdı. Aklımda, evine DoorDash'ten pasta sipariş etmeyi not ettim. Pastalara karşı koyamıyordu ve sevdiği bir şey yemesini istiyordum. "Zaten bambaşka bir kadın oldum, üstelik o küçük fıstık tırnak büyüklüğünde bile değil. Portakal suyu yok, suşi yok, soğuk et yok—biliyorsun etleri çok severim."

İkimiz de güldük.

“İlk ultrason randevunuzu aldınız mı?” Çok ısrarcı olmak istemedim ama orada olmak istedim. Tüm küçük anlarda, büyük anlarda da orada olmak istedim.

“Evet, doğru. Kadın doğum uzmanının muayenehanesi tam yan tarafta. Sanırım Boll'da doğum yaptırıyor—”

“Hey! E-postamı aldın mı?” Kalçamız masamıza yaslandı. Başımı kaldırdığımda Jessica'nın elinde hindistan cevizi suyu ve bir enerji bariyle bana gülümsediğini gördüm. “Rochester'daki emlak turu hakkında mı? İki hafta sonra.”

Jessica'nın uzmanlık alanı çocuk onkolojisiydi ve Mayo Kliniği'nde resmi olarak bir pozisyon kabul etmemiş olsa da, oradaki Kanser Komitesi'nde kalite kontrol hekimi olarak görev almıştı; bu da zamanını Minnesota ve New York arasında geçireceği anlamına geliyordu.

Bu da bana başka bir eyalete taşınmam gerektiğini hatırlattı. Bu fikir, şu anki halimden iki ömür uzakta gibi geldi birden.

“Merhaba! Kusura bakmayın, sizi görmedim.” Jessica, az önce şahit olduğu durumun farkında olmadan Layla'ya el salladı. “Ben Jessica.” Elini bebeğimin annesine doğru uzattı.

“Layla. Tanıştığımıza memnun oldum.” El sıkıştılar ve gülümsediler. Jessica'nın bu yeşil saçlı kızın kim olduğunu ve benim kusursuz, çalışkan hayatıma nasıl uyum sağlayacağını merak ettiğini anlayabiliyordum.

“Grant'in sevgilisi misin...?” Jessica soruyu havada bıraktı. Layla'yı dikkatle izledim. Her zaman rahat bir ilişki sürdürmemiz konusunda ısrar eden Layla. Chase'in beni başka kadınlarla tanıştırmaya çalışmasına aldırmış etmeyen Layla.

“Hayır. Bana bakacak parası yok,” dedi Layla şakayla karışık. “Belki kiralık olarak.”

“Arkadaş diyecektim.” Jessica'nın gülümsemesi donuklaştı. “Birkaç hafta önce, yemek ve içecek alırken yardım etmesi gereken zor durumda bir kadın arkadaşı olduğunu söyledi.”

“Ah, evet. O kadar kötü durumdaydım.” Layla suçluluk duygusuyla elini kaldırdı. “Onu randevunuzdan çıkardığım için özür dilerim.”

“Saçmalık! Grant'i sevmemin asıl sebebi, arkadaşlarının iyiliğine çok önem vermesi.”

“O harika bir arkadaş,” dedi Layla usulca, bana gülümseyerek. “Buna yürekten katılıyorum.”

Yazık. "Benden hoşlanman" kısmına empati kurmanı istiyordum.

“Ee?” Jessica tekrar bana döndü. “Uçak biletini aldın mı henüz? Geçen seferki gibi yapabiliriz diye düşündüm, aynı otelde kalırsınız, taksileri kullanırsınız vs. Kendi küçük gezimizi yaparsınız.”

Henüz uçak biletimi ayırtmamıştım.

Layla'nın planladığı ultrason randevusundan başka bir şey düşünemiyordum bile.

Jessica'nın aramızda bir ilişki olduğunu ima etmesinin nedenini anlamadım, çünkü gerçek bundan çok uzaktı.

"Henüz değil."

"Yeni asistanım Chelsea'den bizim için rezervasyon yapmasını rica etmemi ister misin?"

“Aslında Jess, seninle sonra konuşalım, tamam mı?” Ona gülümsedim. “Şu anda bir şeyle meşgulüz.”

“Ah, tabii ki.” Tatlı bir ifadeyle başını salladı. “Özür dilerim, bazen çok kaptırıyorum kendimi. Sonra görüşürüz.”

Layla'nın yüzünde kıskançlık veya rahatsızlık belirtisi aradım ama hiçbirini bulamadım.

Öğle yemeğinin geri kalanını bebeğimiz ve onunla ilgili planlarımız hakkında konuşarak geçirdik.

Tamam. Belki bana bir şans vermeye hazır değildi, ama çocuğumuzun harika bir fikir olduğunu biliyordum.

Layla'ya onu elinde tutarak doğru şeyi yaptığını kanıtlayacaktım.

Bu, yapacağım son şey olsa bile.

Sekizinci Bölüm

LAYLA

Dört gün önce Grant'in meslektaşı Jessica öğle yemeğinde masamıza uğradığı anda mide bulantısı başladı ve o zamandan beri de geçmedi.

Mide bulantımın hamileliğimden mi yoksa Grant'in muhteşem, başarılı, zarif, aşırı zayıf ve belli ki ona çocuk sahibi olmak isteyen bir kadınla başka bir eyalete taşınacak olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Sadece yirmi bir yaşından beri ilk kez kıskançlık denen bu sinir bozucu duyguyu yaşadığımı biliyordum.

Aşırı derecede, son derece, şiddetli bir kıskançlık duyuyordum.

Diş macunu reklamından fırlamış gibiydi. Benim asla hayal edemeyeceğim kadar bakımlıydı. Kate Middleton gibiydi ama tıp diploması olan bir versiyonu.

Görünüşe göre, Sevgililer Günü'nde birlikte vakit geçirdiği kişi oymuş.

Açıkça görüldüğü üzere, aralarında sadece arkadaşlıktan öte bir ilişki vardı. Ya da en azından o yöne doğru ilerliyorlardı.

Ve bu konuda hiçbir şey söyleme hakkınız yok.

Grant, tahmin ettiğim gibi, devreye girdi. Desteğini, kaynaklarını ve orada bulunacağına dair sözünü verdi.

Şimdi ise, paltoma ve yağmur çizmelerime iyice sarınmış halde, kadın doğum binasının dışında onu bekliyordum.

Grant'in hastane binasından karşıya, Canada Goose montuyla koşarak çıktığını izledim. Çocuksu, gamzeli bir gülümsemesi, yanaklarında kızarıklık ve orman yeşili gözlerinde gerçek, iyi kalpli bir neşe yansıtan bir ışıltı vardı.

Midem garip bir şekilde alt üst oldu.

Muhtemelen bu sabah yediğim yulaf ezmesinden kaynaklanıyor. Çok fazla lif içeriyor.

“Hey!” Grant eğilip yanağımdan öptü ve karnımda daha da fazla kelebek uçuşmaya başladı. Tanrım, bebek orada ne yapıyordu? İç organlarımı kullanarak kumdan kaleler mi yapıyordu?

“Merhaba.” Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Hazır mısın?”

"Evet. Gelmememe izin verdiğiniz için teşekkürler."

“Senin gelmen bizi bu karmaşaya soktu,” diye ağzımdan kaçırđım, keşke söylemeseydim diye düşünerek. Hoş olmayan bir şakaydı. Eminim Jessica böyle bir şaka yapmazdı.

Grant bana öyle çarpık bir sırıtışla baktı ki kalbim duracak gibi oldu. "Hey, hiç pişman değilim."

Evet, tabii ki.

Gerçekten çok yakışıklıydı. Dağınık kahverengi saçları, yeşim yeşili gözleri ve ince ama kaslı vücuduyla. Ama bence onu gerçekten bu kadar çekici yapan şey gülüşüydü. Nazık, dürüst ve iyi niyetlerle dolu bir gülüştü; gözlerinin köşelerinde kaz ayağı çizgileri vardı. Ayrıca gamzeleri ve hafifçe üst üste binen ön dişleri onu ticari yakışıklılıktan ulaşılabilir yakışıklılığa taşıyordu.

"İyi misin?" Elini uzatıp belimin alt kısmını ovdu.

"Çoğunlukla."

“Tahmini doğum tarihimizi duymak için sabırsızlanıyorum.” Girişme doğru ilerlerken elini belime koydu. “Rochester'daki yeni patronuma gelecek yılki programıma babalık izni eklemem gerekeceğini e-postayla bildirdim bile.”

Bizim. Bizim dedi.

Tanrım, ben senin en güçlü askerlerinden biri değilim, çünkü bu adamın beni tekrar hamile bırakmasına kesinlikle izin veririm, hem de bu kadar hayalperest davranmaya devam ederse önümüzdeki on beş dakika içinde.

Grant'in hamile olduğumu öğrendiği günden beri davranışlarındaki değişimi de inkar edemezdim. Daha az soğuk, daha az mesafeliydi sanki. Bana varlığından hiç haberdar olmadığım yönlerini gösteriyordu.

Kapıyı benim için açtı ve ben de asansörlerin olduğu yere doğru yürüyüp ikinci kat düğmesine bastım. Karnım yine kramp girdi. Günlerdir böyleydi zaten.

“İtiraf etmekten nefret ediyorum ama hâlâ çok kabızım.” Yanaklarımdan kızardığını hissettim. Özellikle Jessica gibi kadınlar onun ilgisini çekmeye çalışırken, onunla sıradan, gösterişsiz hamilelik sorunlarımdan bahsetmek berbat bir şeydi, ama o bir doktordu ve onun fikrini almak istiyordum. “Yaklaşık dört gündür tuvalete çıkamıyorum.”

"Genellikle düzenli gelir misiniz?" Sesi iş bitiriciydi, yüzünde en ufak bir gariplik belirtisi yoktu.

Yine de, bu konuşmanın ardından nasıl toparlanacaktım? Bir daha asla benimle seks yapmak istemeyecekti.

Bu iyi bir şey, Layla. Bir evreyi geride bıraktın. Artık sadece cinsel ilişki arkadaşları değilsiniz. Bu ilişkiyi sağlıklı ve yapıcı tutmak için, her zaman sadece ortak ebeveyn olacaksınız.

"Her sabah," diye onayladım. "Duşa girmeden önce. Vücudum saat gibi işliyor. En azından eskiden öyleydi."

"Müşhil ilaçları denediniz mi?"

"Evet. Bir de yulaf ezmesi. Bir de kuru erik suyu. Hiçbiri işe yaramıyor."

"Kadın doğum uzmanınız ısrar ederse, size daha güçlü bir ilaç yazacağım." Başını sallayarak çenesini hafifçe salladı.

"Sanırım bu, birinin benim için yaptığı en romantik şey." Asansör kapısı açılırken elimi kalbime götürdüm. Ne yazık ki, bu bir yalan değildi.

"Çıtayı bu kadar düşük tuttuğum için kızmalı mıyım, kızmamalı mıyım bilmiyorum." Grant bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Benim için daha az iş demek; öte yandan, ellerinden gelenin en iyisini yapmayan diğer adamlara da lanet olsun."

Grant'in bana evlenme teklif ettiği anı düşündüm. Doğrusu, bunun şaka olmadığına %89 oranında emindim. Gerçekten de ciddiye. Ama ciddi olduğundan emin olduğum kadar, doğru olanı yapmak istemesinden kaynaklandığından da emindim. O, hayatını başkalarına yardım etmeye adanmış bir insandı. Her zaman doğru olanı yapardı.

Resepsiyonda iki ağaç dolusu evrak doldurup bir bardağa idrarımı yaptıktan sonra, Grant ve ben muayene odasına alındık. Oda soğuk ve karanlıktı ve ultrason cihazına bağlı düz ekran bir LED televizyon vardı. Bir hemşire hayati belirtilerimi ve kilomu ölçtü, sonunda da Dr. Horwitz içeri girdi.

"Merhaba, Bayan Schmi... Doktor Gerwig!" diye seslendi.

Görünüşe göre o ve Grant tıp fakültesinden birbirlerini tanıyorlardı. Sarılmalar ve "dünya ne kadar küçük" tarzı bir sohbetin ardından, neredeyse çıplak, poposu açıkta, aşırı ağartılmış bir bornozla orada olduğumu hatırladı. Sonra ona nasıl hissettiğimi, en son ne zaman seks yaptığımızı vb. anlattığım başka bir sohbe daldık. Dr. Horwitz, Grant'in bebeğine hamile olduğumu öğrenince şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Yıllık Pap smear

testlerimden bekar olduğumu biliyordu. New York'taki flört ortamından duyduğumuz karşılıklı memnuniyetsizliği sık sık tartıştık.

"Peki, bebeğinizi görmeye hazır mıyız?" diye sordu ve heyecanla ellerini çırpı.

"On sekiz yaşımdan beri hazırım." diye sırtı Grant.

"Daha ergenlik çağındayken bile çocuk sahibi olmak istediğini biliyor muydun?" Muayene masasından ona bakmak için başımı hızla çevirdim. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Evet." Grant'ın belirgin elmacık kemikleri pembeleşti. "Üç kardeşim var. Aslında hep çocuk doktorluğu yolunu seçeceğimi düşünmüştüm. Tıp fakültesi için."

Onun hakkında bunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, eskiden çok ciddi ve evliliğe odaklı biri gibi görünmesiydi, bu yüzden de ilişkimizi bitirmiştik. Ama tekrar bir araya gelip birlikte olmaya başladıktan sonra, bana artık ciddi bir izlenim vermiyordu. Kariyeri daha yoğun hale geldikçe tavrının değiştiğini varsaymıştım.

"Peki, onkolojiyi seçmenizin sebebi neydi?" diye kaşlarımı çattım.

"Üniversitede okurken dedemi kanserden kaybettim," diye açıkladı. "Kolon kanseriydi. Çok hızlı gelişti. İki hafta içinde oldu. Anne ve babamızın da doktor olarak çok yoğun meslekleri olduğu için, o benim ve kardeşlerimin yetiştirilmesinde yardımcı oldu. Bu, kim olduğumu, tüm kişiliğimi değiştirdi."

"Çok üzgünüm," diye kekeledim, bu adam hakkında ne kadar çok şey bilmediğimi ve onu tanımayı ne kadar çok istediğimi ilk kez fark ederek.

Onu daha yakından tanımayı, ruhunun her köşesini öğrenmeyi hep istemiştik. Ama onu mesafeli tutabildiğim sürece bu daha kolaydı. Şimdi bu yolculuğa çıktığımıza göre, ona karşı hislerimi gizlemekten artık kaçamazdım. Artık saklanamazdım.

Çok büyük bir sıkıntı içindeydim.

Dr. Horwitz, naylon bir torbayla kaplı, dildo benzeri beyaz bir cihaza jel sıktı ve elini düz karnıma bastırdı. "Bu aşamada muhtemelen sadece gebelik kesesini göreceğiz, bu yüzden vajinal yolla yapılması gerekecek."

Harika. Grant ile yeni ve gelişmekte olan ilişkimde bir başka alçakgönüllülük anı. O etraftayken vajinama bir şeyler sokulmasından hoşlansam da, o çubuğun tamamen içime girmesi ve rahmimin yakın çekimini görmesi hiç de hoş bir his değildi.

Önümüzdeki titrek siyah ekran canlandı. Herkesin gözü ekrana kilitlenmişti.

Grant'in eli elimi buldu ve parmaklarını benimkilerin etrafına kenetledi. Karnımdaki kelekler neredeyse midemi ikiye ayıracaktı.

"Bu uygun mu?" diye bana sessizce sordu.

Başımı hızla salladım ve gözlerimin parıldadığını görmesin diye bakışlarımı tekrar ekrana çevirdim.

Ve sonra... hiçbir şey görmedik.

Ekranda gerçekten de kocaman bir hiçlik vardı. Sadece siyah, bulanık bir şey ve ortasında beyaz, belirsiz, yuvarlak bir şey. İçinde küçük bir nokta, sanki köpekbalıkları tarafından kovalanıyormuş gibi yüzüyordu.

"İşte orada!" diye duyurdu Dr. Horwitz. "Bakalım kalp atışını bulabilecek miyiz?"

Grant elimi sıktı, ben de karşılık olarak elimi sıktım.

Nedenini bilmiyordum ama birdenbire kalp atışı olmayacağı korkusuyla felç edici bir endişe hissettim. Hamileliğin henüz başlarında olduğumu biliyordum ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Çocuk istemeyen birinden, patlamış mısır tanesi büyüklüğündeki bebeğimi kaybetmeyi hayal bile edemeyen birine dönüşmüştüm.

Ve sonra Dr. Horwitz kalp atışını buldu ve o küçük titrek noktada ben de anlamı, amacı, neşeyi ve sevgiyi buldum. Çok fazla sevgi.

Çok. Fazla. Sevgi.

Tak tak tak.

"Güçlü ve hızlı," diye mırıldandı Dr. Horwitz. "Tam istediğimiz gibi."

Grant'e bakmak için döndüm. Gözleri parıldıyordu. Gözlerimin de parıldadığından emindim.

"Bebek bekliyoruz," diye fısıldadım.

"Ve tüm zor işleri sen yapıyorsun." Alnımdan bir tutam saçımı çekmek için eğildi. "Ben sadece burada aptalca bir hayranlıkla oturuyorum."

Dr. Horwitz ultrasonu kullanarak fetüsü ölçtü, ardından ekran görüntülerini aldı. Ne yazık ki, bu aynı zamanda o şeyi içimde bir MMA dövüşçüsünün hassasiyetiyle hareket ettirdiği anlamına da geliyordu.

"Bebeğimizin fotoğraf çekimini mi yapıyorsunuz?" dedim ona bakarak. "Bir cenin için bile gayet güzel görüldüğünü fark ettim."

Doktor Horwitz güldü. "Evet, fotoğraf çekiyorum. Onları bastıracağım, böylece siz de görebilirsiniz."

İlgim hemen uyandı. "Fıstığımızın fotoğraflarını mı çektireceğiz?"

"Birçok var. Tahminen altı buçuk haftalık hamilesiniz. Bu yüzden doğum tarihini 7 Kasım olarak belirleyeceğim."

"Duydun mu?" diye Grant'e döndüm. "Ödenmesi gereken bir işimiz var—"

Ama başı aşağıya eğikti, gözleri telefon ekranına kilitlenmişti. Bir mesaj okuyordu. Mesajın içeriğini göremiyordum ama nereden geldiğini görebiliyordum.

Jessica.

"Hım?" diye sordu, başını kaldırıp bana gülümsedi.

Parmaklarımı onunkilerden ayırdım. Gülümsemem kayboldu.

"Teslim tarihi 7 Kasım," dedim sakın bir şekilde, kendime onun aşk hayatına karışacak durumda olmadığımı hatırlatarak.

Dokuzuncu Bölüm

HİBE ETMEK

“Peki, bu nasıl sonuçlanacak?” Chase birasını dudaklarına götürdü ve yavaşça bir yudum aldı.

Apartmanımın bir blok ötesindeki bir barda oturuyorduk. Bir saattir aynı, dokunmadığım bira şişesini yudumluyordum. O ise ikinci şişesinin yarısına gelmişti, ben ise telefon ekranıma kaşlarımı çatarak bakıyordum. Daha doğrusu, DoorDash kuryesinin Layla'nın apartmanının kapısına bırakılan ramen yemeğinin fotoğrafına bakıyordum.

Yediğinden emin olmak için her gün en sevdiği yemeği gönderiyordum. Dünyanın gelmiş geçmiş en seçici yiyicisi olmuştu. Bana neredeyse hiç teşekkür etmiyor, mesajlarıma da cevap vermiyordu. Bu da açıkçası anlaşılabilir bir durumdu, çünkü bir anne tavuk gibi davranıyordum.

"Ne demek istiyorsun?" İstemeyerek de olsa bakışlarımı yüzüne çevirdim.

“Minnesota'ya taşındığınıza göre, bebeğinizle nasıl ilgileneceksiniz?”

Doğrusu, artık taşınmak istemiyordum. Layla bana haberi verdiğinden beri önceliklerim değişmişti. Karar konusunda çok tereddüt ettim. Ama sonuçta Layla'nın istediğini yapmak zorundaydım.

“Layla şimdiden hamilelik konusunda suçluluk duyuyor, sanki benim spermimi çalmış gibi. Aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermekte de cimri davranıyor. Bana bu fırsattan vazgeçmenin söz konusu bile olmadığını ve bunun onu bu bebeğe sahip olmaktan dolayı daha da kötü hissettireceğini söyledi. Sanırım eğer yanında kalırsam, varoluşsal bir krize girecek. Benim evcilik oynamaya çalıştığımı düşünecek.”

Bu, gerçeklerden çok uzaktı. Oynamak istemiyordum. Gerçek olanı istiyordum.

“Layla'nın erkeklerle olan husumeti, benim Maddie'nin iç çamaşırlarıyla olan husumetim kadar acı,” diye itiraf etti Chase, bira şişesinin kenarına vurarak. “Ama hamile bir eşi ve çocuğu olan biri olarak

söylüyorum – ilişkilere karşı hislerini bir kenara bırakırsak, senin yanında olmanı isteyecek. Bu gezegeni nüfuslandırma işi tam bir kasırga gibi. Planlanmamış birçok doktor ziyareti, ufak tefek komplikasyonlar, uykusuz geceler... ve bunlar daha bebek gelmeden ve kaos başlamadan önce.”

"Bunu kendi başına halledebileceğini söyledi."

“Yalnız bırakılmak için bir dağ aslanıyla güreşebileceğini söylerdi. İşte Layla böyle biri işte.” Chase omuz silkti. “Senin ona aşık olduğunu anladımı henüz?” Bana kurnaz bir bakış fırlattı.

"Ona aşık değilim."

Chase kendi kendine kıkırdadı. "Ona yakın olmak için onun mahallesinde koca bir daire satın aldın."

"İyi bir anlaşmaydı," dedim kaşlarımı çatarak.

“İstenen fiyatın dört yüz bin üzerindeydi. Üstelik park yeri de yoktu. Arabanızı hareket ettirmekten nefret ettiğiniz için sadece özel günlerde kullanıyorsunuz.”

“Yürümeyi seviyorum. Kardiyo yapmak artık suç mu oldu?” diye tersledim. “Önce benim sorunuma odaklanalım.”

Elimle ağzımı sildim, birlikte yaptığımız ilk ultrason muayenesini zihnimde tekrar canlandırdım. Layla ilk başta çok mutluydu. Hatta el ele tutuşmuştuk. Aptalca bir şekilde, bilmiyorum, belki de bunun daha fazlası olup olamayacağı fikrine ısındığını düşünmüştüm. Ama sonra hızla geri adım attı ve mesafeli, soğuk bir tavır takındı.

Bir yanım, bunun gözlerimdeki açlığı gördüğü için olup olmadığını merak etti.

Bu bebek için. Onun için.

“Onunla yeni iş hakkında konuşacağım.” Sonunda bir yudum bira içtim. “Planı, birkaç yıl ailesinin yanında kalmak için Hoboken'e taşınmak. Buna izin veremem. Onu benim evime taşınmaya ikna etmem gerek.”

Chase ciddi bir şekilde başını salladı. "Bebeğimin annesi Jersey'de yaşasaydı ben de utanırdım."

Ona bir bakış attım. "Mesele bu değil, aptal herif. Eğer benim dairemde yaşarsa, daha fazla mahremiyeti, daha fazla alanı, şehirdeki hayatı ve arkadaşları olur."

"Evet, ama bebek gecede yüzlerce kez uyandığında, duş almak istediğinde veya nefes almak istediğinde ona yardım edecek fazladan bir çift el olmayacak," diye belirtti Chase.

“Hafta sonları New York’a gelebilir miyim bir bakayım.” Çenemin gerginliğini hissederek parmaklarımı çene hattımın üzerinde gezdirdim. Kendi planım hiç hoşuma gitmemiştir. Hiç. “Şimdiki işim kadar zorlayıcı değil. Yapacağım ameliyatlara önceden planlanmış olacak, bu yüzden Cuma gecesinden Pazar gecesine kadar burada olabilirim.”

“Son derece zorlu bir kariyer, yeni doğmuş bir bebek ve iki farklı çiftlik mi?” Chase çenesini okşadı. “Sanki erken yaşta kalp krizi ve ardından bir sinir krizi geçirmek istiyormuş gibi geliyor. Sakın yoluna çıkmayayım.”

"Daha iyi bir fikriniz var mı?"

"Evet. Ona nasıl hissettiğini söyle ve cevabı kabullen, hoşuna gitmese bile."

Onun için söylemesi kolaydı. Hayatının aşkı da ona karşılık veriyordu. Hatta Madison, kendisini aldattığını düşündükten sonra nişanlısıymış gibi davranmayı bile kabul etmişti.

Layla'nın kalbinin etrafında duvarlar ve zincirler vardı. Ve kocaman bir "Girilmez" tabelası.

Şansımın olmasını istiyorsam, temkinli davranmam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim, ama hayır teşekkürler."

"Senin cenazen, dostum." Chase içkisinin geri kalanını da bir çırpıda içti. "Unutma, geç kalırsan kaybedersin."

Onuncu Bölüm

LAYLA

Grant: Bu hafta Dear Desiree'yi okudunuz mu?

Layla: ...

Layla: Öyle mi???

Grant: Annem dergiyi köşe yazısının olduğu sayfada açık bırakmıştı.

Layla: Tanrım, avukat değil de doktor olmana çok sevindim. Yalan söylemekte berbat birisin.

Grant: Tamam. Partnerinin çekmecesinde, nişan yüzüğünün yanında eski sevgilisinin fotoğraflarını bulan, öfkeli kız arkadaşın mektubundan bahsetmeyelim...

Layla: Aman Allahım. Spoiler! Bunu henüz okumadım.

Grant: Acele et.

Layla: Henüz Walgreens'e gidip derginin bir sayısını almadım. Son birkaç gündür arka arkaya veli-öğretmen toplantılarım vardı.

Grant: Bir kopyası burada bende.

Layla: Bizim mahalledeki her bakkal da öyle.

Grant: Evet, ama o bakkallarda senin çok sevdiğin Tay yeşil körisi yok. Ya da o hindistan cevizi buzlu içeceği...

Layla: Çok hileli oynuyorsun.

Grant: Beğendin.

Layla: On dakika sonra görüşürüz.

"Burada bir yerlerde şeftali var mı? Ya da limon?"

"Neden?" Grant mutfaktan başını kaldırdı. "Meyve mi canın çekiyor?"

"Tanrım, hayır, bu bebek tamamen yapay renklendiriciler ve şüpheli kaynaklardan gelen hamburgerlerle ilgili." Hâlâ koltuğunda otururken, haftalık Sevgili Desiree köşesine ulaşmak için Gloss dergisini karıştırdım.

“Ama on üç haftalık hamileyim ve fetüsün şu anda şeftali büyüklüğünde olduğunu söylüyor. Ayrıca on dördüncü haftada limon büyüklüğünde olacağını da söylüyor. Şeftaliler limonlardan daha büyük. Matematik tutmuyor.”

Grant, Tay körisi, pilav ve acı papaya salatası dolu tabakları alıp bana doğru gelirken kıkırdadı. Hamile olduğumu öğrendiğimizden beri ondan olabildiğince uzak durmaya çalışmışım ama zordu. Beni her zaman enfes yemekler ve smoothie'lerle kandırmayı başarıyordu. Neredeyse her gün kapıma lezzetli şeyler göndermesi de göğsümdeki o soğukluğu eritmişti. Neyse ki yabancı biri değildi ve dairesi şüpheli beyaz bir minibüs değildi. Yoksa yine de içeri girerdim.

Elbette, cinsel ilişki yoktu. Bir sınır çizmemiz gerekiyordu. Birlikte bebek sahibi olmak ve birlikte uyumak ise %100 ilişki alanıydı. Ciddi ilişki alanı. Birlikte ev almak veya aynı tatil pijamalarını giymekten sadece bir buçuk adım ötedeydi.

Ama haftalardır hiçbir girişimde bulunmamış olması, üstelik aramızda platonik bir ilişki kalmasını hiç konuşmamış olmamıza rağmen, Jessica ile aranızda bir yakınlaşma olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

“Şey, düşünüyorum da...” Yanıma oturdu. Dizi benimkine değdi ve içimde bir özlem dalgası yükseldi. Hamile kaldığımdan beri çok azgındım. Öyle ki, fazla mesai yaptığım için vibratörümü emekliye ayırmayı ve yeni bir tane almayı düşünüyordum.

“Düşünceli misin? Yakışıklı ve zeki mi?” Köri yemeğimden bir lokma aldım. “İşte mükemmel genler. Seninle bir bebeğim olacağı için çok mutluyum.”

Bana kısa ve öz bir gülümseme sundu. "Minnesota'daki pozisyonla ilgili..."

Elimi kaldırarak onu durdurdum. "Hayır, duymak istemiyorum. Kabul edeceksin Grant. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordun. Bu senin tutkun. Araştırma ekibi ülkenin en iyisi."

Ayrıca, eğer o ve Jessica birlikteyse, buna karışmak istemiyordum. Tüm ruhumu yaksa da, onun mutlu olmasını istiyordum. Mutluluğu hak ediyordu. Kendi fedakarlığım pahasına bile olsa.

“Layla, yardıma ihtiyacın olacak.”

“Ve bunu alacağım. Annem ve babam çok mutlu oldular.” Bu bir yalan değil.

Dudaklarını yaladı. "Şu konu hakkında..."

"Evet?"

"Bence bu daireye taşınmalısın." Gözlerimi buldu ve bir anlığına bakışlarımızı süzdü. Sözleri mideme bir yumruk gibiydi. Beni unutmak istediğim, geride bırakmak için çok çalıştığım bir döneme geri götürdü.

"Dairenizin çok küçük olduğunu anlıyorum," diye devam etti. "Ama New York'a aitsiniz. Burası sizin eviniz. Benim de dört yatak odalı bir dairem var, yani sizin için, bebeğiniz için ve eğer kalmak isterlerse anne babanız için de yer var. Tabii ki zaman sınırlaması yok."

"Teşekkür ederim, ama hayır teşekkürler." Yemeğimi bıraktım.

"Neden?"

"Sizin evinizde yaşamayı karşılayamam."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Zaten amaç da bu. Ücretsiz."

"Saygılarımla, Grant, öyle değil. Hiçbir şey bedava değil. Bir noktada benden karşılığında bir şey isteyeceksin." Bu benim kötü deneyimimden kaynaklanıyordu ve onun sadece yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum, ama tüylerim diken diken olmuştu, bunun ötesini göremiyordum. "Ve benden hiçbir şey istemesen bile, aramızda bir güç dengesi değişecek. Ve ben buna asla razı olmayacağım."

Aramıza tuğlalarla örülmüş, geçilmez bir sessizlik çöktü.

"Bunu sana kim yaptı?" Yüzümü süzdü, sesi hüzünlü ve tüy gibi yumuşaktı. "İlişkilere neden bir para birimi, karşılıklı bir alışveriş gibi bakıyorsun? Biliyorsun, insanların hayatlarını istedikleri gibi yaşamaları gerektiğine kesinlikle inanıyorum, ama bu durumda, tavrımı net bir şekilde ortaya koymam gerekebilir. Çocuğumuza sevdiklerinin hayatında yer edinmek için çalışması gerektiğini öğreterek hayatını yaşayamazsın. İyilik koşullu değildir ve aile birbirine bakar. Buraya taşınmak zorunda değilsin, ama taşınmamanın sebebi benim sana karşı bir kin besleyeceğimi düşünmen ise, yanıldığını kanıtlayayım. Dene bakalım Layla. Taşın. Bütün daireyi değiştirebilirsin. Gürültülü partiler verebilirsin. Ben zamanımın yüzde sekseninde burada olmayacağım ve bana hiçbir şekilde borçlu hissetmeyeceksin. Nedenini biliyor musun?"

Kollarımı topladı ve gözlerimin içine baktı. Nefes alamıyordum, gözümü kırpmayı bırakın.

"Çünkü senin sözde ödemen, hayatımdaki en önemli kişiyi dünyaya getirecek, sevecek ve büyütecek olman gerçeğidir. Eğer bu yeterli bir karşılık değilse, neyin yeterli olduğunu bilmiyorum."

İçgüdülerim bana hayır dememi haykırıyordu, ama içimde bir şey vardı—biris—Connor beni yıkmadan önceki halimdeki kız, başka bir insana güvenmek istiyordu. Yeniden denemek. Gelişmek. Acı verecek olsa bile.

Ayrıca, bazı sağlam noktalara da değinmişti.

Grant'in evi New York standartlarına göre inanılmazdı. Konumu muhteşemdi. İş yerime, spor salonuma ve en sevdiğim süpermarkete yürüme mesafesinde olacaktım. Ama en önemlisi, Grant'in bebeği görmek için New York'a olabildiğince sık geleceğini biliyordum ve onun için de işleri kolaylaştırmak istiyordum.

"Teklifiniz için gerçekten minnettarım," dedim sakın bir şekilde. "Ama bunu sadece bana bir şey borçlu olduğunuzu düşündüğünüz için yapıyorsanız, lütfen yapmayın. Size söz veriyorum, hallederim."

Başını salladı. İkimiz de artık köriye dokunmadık. "Bunu size teklif ediyorum çünkü bunun ikimizi de, bebeği de çok mutlu edeceğini düşünüyorum. Aileniz diledikleri kadar gelip gidebilecek. Yeni klinikteki patronuma her hafta sonu cuma akşamlarından pazar gecelerine kadar çocuğumla vakit geçirmek için New York'ta olacağımı zaten bildirdim. Yani bu herkes için uygun olacak. Yani, sanırım. Ne tercih ederseniz söyleyin. Burada sizin dediğiniz gibi yapacağım."

Yüz ifadesi acı verici derecede ciddiydi. Son birkaç haftayı Jessica'ya takıntılı bir şekilde, Grant'in gitmesini ne kadar istemediğime ve aslında Connor ile Kellianne'i hiç düşünmediğime kafa yorarak geçirmiştım. Belki de eski sevgilimi hayatımdan tamamen silmek için tek ihtiyacım olan şey, büyük bir kadın öfkesi anıydı. Çünkü Connor'ın bana aşılacağı takıntılara ne kadar tutunmaya çalışsam da, aynı hataları Grant'le tekrar yapmak istiyordum, bu sefer farklı sonuçlar bekleyerek.

"Buraya taşınacağım," dedim. Bunu tekrar yaptığımı inanamıyordum.

"Öyle mi?" Grant'in dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdi.

"Evet."

"Bu ay mı?" diye umutla sordu. "Hafta sonları birlikte geçireceğimiz zaman için birlikte yaşamayı prova etmek iyi olur. Ayrıca, senin ve bebeğin odalarını hazırlamak için de zamanımız olur."

Yüzünde endişe ya da şüphe aradım ama ikisini de bulamadım. Grant, hamileliğimi ona aniden söylediğimden beri her zaman destek alabileceğim bir kişi olmuştu. Doktor randevularıma gelmiş, ultrason muayenelerime katılmıştı ve bebeğin cinsiyetini doğuma kadar öğrenmek istemediğimi

söylediğimde son derece anlayışlı davranmıştı. Hatta, eğer kız olursa adını Phyllis koymak istediğimi söylediğimde bile hiç tepki vermemişti. "Çok hoş, eski moda" demişti. Şunu açıkça söyleyeyim, berbat bir isimdi. Sadece onun iyi niyetinin ne kadar ileri gideceğini görmek istiyordum.

"Elbette. Ev sahibime haber veririm." Körili kaseyi aldım, sonra tekrar masaya koydum. Aç değildim. Gergin olduğum için değil, aksine heyecanlı olduğum için.

Aslında, şimdi düşününce, ilk üç aylık dönemim boyunca hiç sinirlenmememin sebebinin bu olması tamamen mümkündü. Hamileliğin kendisinden değil, anlamı yüzünden.

Grant'in zamanı, ilgisi ve şefkati.

Birdenbire onun evreninin merkezi haline gelmiştim ve bunun benim rahatlık alanım olduğunu fark ettim. Ama bu, duygularımı korumak için ekstra çaba sarf etmem gerektiği anlamına geliyordu. Jessica gibi kadınlar, rekabete yer açmak için ortadan kaybolmazlardı.

"Bilginiz olsun, mum koleksiyonu yapıyorum," dedim.

"Mumları çok seviyorum."

"Ve bitkiler. Çok çok fazla bitki."

"Oksijenin büyük bir hayranıyım."

"Duş alırken şarkı söylüyorum."

"Müziği çok seviyorum."

"Bu konuda pek iyi değilim."

"O halde, iyi kulak tıkaçlarım var."

"Ben kahvaltılık gevreğimi iki ayrı kasede yiyorum; biri Kellogg's için, diğeri süt için."

"Ben her zaman bir psikopatla oda arkadaşı olmak istedim."

Bu beni güldürdü. Çok ısrarcıydı.

"Başka uyarılarınız var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sizinle birlikte yaşamadan önce ne bilmem gerekiyor?"

"Her sabah saat 5:25'te kalkıp koşuya çıkıyorum. Çok fazla kahve içiyorum. Burnum tıkalıyken horluyorum – ve her zaman burnum tıkalı. Her ayın üçüncü pazar günü annemle akşam yemeği yiyorum. Ayrıca, ayın son cumartesi günü tıp fakültesi arkadaşlarımla D&D (Dungeons & Dragons) temalı bir görevimiz var."

"Tanrım, ne kadar da aptalsın. Çok seksi." Gözlerimi devirdim.

Ensesini ovuşturdu, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Peki? Katılıyor musun?"

"Ben de varım."

"Burada bekle, tamam mı?" Grant ayağa kalktı ve çocuksu bir coşkuyla lobiye doğru koştu. Ben ise oturmaya devam ettim, kendimi balo kralının kız arkadaşı olmak üzere olan on altı yaşında bir genç kız gibi hissediyordum. Yatak odasından küçük gümüş bir kutuyla döndü. Kutuyu bana uzattı. "Aç onu."

"Bu bir yüzük değil, değil mi?" Gözlerimi ona diktim.

"Hayır. İlk plansız evlilik teklifimden ders aldım. Bu arada, o da yüzde yüz bir şakaydı."

Mücevher kutusunu açtım. İçinde 1206* rakamlarının yazılı olduğu küçük bir kağıt parçası ve bir anahtar vardı.

"Bu ne?"

"Dairenin anahtarı olmadığı için mekanik kilidimin şifresi bu. Diğeri ise posta kutusunun şifresi."

"Bunu önceden mi hazırladın?" Gülümsememi bastırdım.

"Evet, doğru." Omuz silkti. "Bunu bir süredir düşünüyorum. Aslında hamile olduğunu söylediğinden beri. Bu çok mu fazla?"

Hayır. Fazla değildi. Tam anlamıyla mükemmeldi. Ve eğer hamile olmasaydım ve bu kadar çok şey riske girmeseydi, muhtemelen Grant'le gerçek bir ilişkiye girmeye çalışırdım. Onu sevmek o kadar kolaydı ki, ona aşık olmamak adeta yokuş yukarı bir mücadele gibiydi.

"Hayır. Hiç de fazla değil."

"Güzel. Paketlemeye ne zaman başlamak istediğinizi bana bildirin, ben de bir gün izin alırım. Ağır işleri ben hallederim."

Ve komik olan şu ki, o gerçekten de parmağını bile kıpırdatmadan tüm ağır işleri yapmıştı.

Çünkü bana karşı davranış biçimiyle, erkeklere ve insanlığa olan inancımı tek başına yeniden kazandırmıştı.

On Birinci Bölüm

LAYLA

Grant: George hakkında ne düşünüyorsun?

Layla: Washington, Clooney, Carlin...? Biraz daha detay verebilir misiniz?

Grant: Hayır, George ismi. Eğer erkek olursa.

Layla: Ah, hayır. Çok ciddi. Eğer bir oğlumuz olursa, muhtemelen Tristan ya da Kaleb gibi eğlenceli ve çekici bir isim olur, anlıyor musun?

Grant: Kaleb'i sevmiyorum.

Layla: Kaba. Daha hapisten bile çıkmadı.

Grant: Ama istediğiniz isimlerin yaklaşık yüzde seksenine de katılıyorum.

Grant: Bu arada Phyllis değil.

Layla: Güzel. Bu bir testti ve feci şekilde başarısız oldun. Neredeyse kızımıza cinsel yolla bulaşan bir hastalıktan sonra bu ismi vermeyi kabul edecektin.

Grant: Bir daha olmayacak.

Layla: Peki ya Çad?

Grant: Hayır.

Layla: Chandler?

Grant: Uyu.

Layla: Beni zorla.

Ekranı sırtıarak izledim. Bir saniye sonra ekran aydınlandı ve Grant'in adı belirdi. Cevaplamak için kaydırdım. "Evet?"

"Yatakta mısın?"

"Evet." Hafta içi bir gün, saat dokuz buçuktan sonraydı. Başka nerede olabilirdim ki?

"Güzel. Rahatına bak, çünkü sana Moby-Dick'i okuyacağım."

"Affedersin?"

"İnanın bana, çok uyku getiriyor. En sevdiğim kitaplardan biri, ama bazı bölümleri gerçekten DEHB eşiğini zorluyor."

Güldüm. "Zamanınızı daha iyi değerlendirebileceğiniz başka şeyler yok mu?"

"Hayır, aklıma gelen bir şey yok." Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Neden, vaktinizi daha iyi değerlendirebileceğiniz şeyler mi var?"

"Yani, Instagram'da gezinmeyi ve rüzgarın beni nereye götüreceğine bakmayı planlıyordum... Kız arkadaş yemek tarifleri mi yoksa kanatsız bir arıyı kurtarıp ona arı köşkü inşa eden bir kadının yürek burkan videoları mı? Kim bilir nereye varacağım?"

"Bunu 'hayır' olarak kabul ediyorum."

"Haklısınız."

"Tamam, her şey hazır mı?"

"Her şey hazır," diye onayladım.

Uyuyakalmadan önce bana on beş sayfa okudu. Ertesi gün uyandığımda, telefonumun ekranına salyalarım akıyordu.

On İkinci Bölüm

LAYLA

Grant: Kapiya yiyecek bıraktım. İstedğin hindistan cevizi aromalı boba yoktu, o yüzden yarın sabah Prime ile gelecek.

Grant: Ve çöp torbasının tamamını dışarı çıkardı.

Grant: Ayrıca bizi bir doğum kursuna da kaydettirdi.

Layla: Teşekkür ederim, teşekkür ederim ve orada yaptıkları tek şey olan nefes alma sanatında ustalaştım. Sanırım herhangi bir ipucuna ihtiyacım yok.

Grant: Emin misin? Karpuz büyüklüğünde bir insan, vücudunda benim penisimi barındıramayacak kadar dar olan bir yerden zorla dışarı çıktığında farklı düşünebilirsin.

Layla: Doğrusunu söylemek gerekirse, karpuz muhtemelen o kadar kalın değil.

Layla: Şaka yapıyorum. Tamam, gidiyorum.

Grant: Gideceğiz.

Layla: ?

Layla: Bana karpuzlarla ilgili anlatmak istediğin bir planın var mı?

Grant: Duygusal destek, bebeğim. Buna alışsan iyi olur.

Maddie, Range Rover'ını Grant'in dairesinin önüne paralel park ederken, "Bunun doğru olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Evet. Daha önce de yaptım. Chase sadece öndeki araca paralel yanaşmamı ve direksiyonu onun pozisyonuna göre ayarlamamı söylüyor."

Hayır, Grant'in evine habersizce gitmeyi kastediyorum.

İkimiz de kocaman birer gazlı içecek ve Wetzel simidi yiyorduk. Artık haftada bir kez kendime diyet kola içme izni veriyordum. Bunun vücuduma alabileceğim en iyi şey olmadığını biliyordum, ama bu Grant'ten önce

birlikte olduğum tüm serseriler için de söylenebilirdi. Eğer ben onlardan kurtulabildiysem, bebek de bundan kurtulabilirdi. Her şey dengeyle ilgiliydi.

“Evet, eminim.” Maddie motoru durdurdu ve çantasını omzuna attı. Range Rover'ı en az on santim fazla yola girmişti. “Seni resmen onunla yaşamaya davet etti. Burası artık onun olduğu kadar senin de dairen. Lanet olası kira sözleşmesini bozdun. Ayrıca, bebeğin odası için bazı ölçüler almamız gerekiyor.”

Bu doğruydı. Ve Şükran Günü'nde fermuarım patlamadan önce ne kadar yemek yiyebileceğimi ölçmek dışında hiçbir şeyi ölçmekte berbat olduğum için, Mads'i de yanımda takviye olarak getirmiştim. Beni bir mezura ve duvar kağıdı örnekleriyle dolu büyük bir kitapla almaya gelmişti.

Arabadan indik ve binaya girmek için şifreyi girdim. Böylesine güvenli bir yere taşınıyor olmaktan hoşlandığımı itiraf etmeliyim. İçeri girdik ve Grant'in dairesine çıkan ilk merdivenleri çıktık. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Onu dört gündür görmemişim. Birlikte Tay körisi yediğimiz ve cam üfleme hakkında bir reality şovunu izlemeyi bitirdiğimizden beri.

Özlemekten hasta olmuşum. Bu noktada yanında olmadığım her anı özölüyordum ve Minnesota'ya taşınmasını bekliyordum, çünkü o zaman nihayet bağları koparıp tamamen kopabilecektim.

Çarşamba akşamıydı ve Grant'e geleceğimi söylememiştim. Orada olma ihtimali çok yüksekti. Uğramamda bir sakınca görmeyeceğini biliyordum ama yine de özel hayatına bir müdahale gibi hissettim.

En yakın arkadaşım haklıydı. Bunun işe yaramasını istiyorsam, onun hayatında bir yabancı gibi hissetmekten vazgeçmeliydim. Bunu Dr. Lopez ile de konuşmuşum ve o da Grant'e güvenmenin, gerçekten iyileşmekte olduğumu gösteren bir adım olduğunu söylemişti.

Kapısının önünde durdum. Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Sonra on iki tane daha.

"Ne zaman hazırsan," diye araya girdi Maddie arkamdan. "Ama hiç baskı yok. Beklerim. Sanki mesanemi yastık gibi kullanan bowling topu büyüklüğünde bir insan varmış gibi değil."

“Tamam, tamam.” Kapısının şifresini tuşladım ve kilit mekanik bir ses çıkardı. Kapıyı iterek açtım. İçeri girdim.

Karşımda gördüklerim karşımda kalbim boğazıma düğümlendi. Nefes alamıyordum.

Kafeteryadaki güzel doktor Jessica, minik bej bir şort ve ona uygun bir Alo Yoga sweatshirt giymişti ve kendini evinde gibi hissediyordu. Grant'in yanında, rahatsız edici derecede yakın durmuş, onun söylediği bir şeye gülüyordu.

Grant o kadar da komik değildi.

Yani, öyleydi ama mizahı verimsiz martini kadar kuruydu.

Donakaldım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki biri paslı bir bıçakla karnımı tepeden tırnağa kesmiş gibiydi. Onu burada görmek o kadar acı vericiydi ki nefes almakta zorlanıyordum.

Şimdiye kadar Grant ve Jessica hakkındaki teorilerle kendimi işkenceye maruz bırakmıştım. Şimdi bir teyit almıştım. Benden önce ve sonra kaç kez burada olmuştu? Cinsel ilişkiye girmişler miydi? Grant, onu penetre ederken bacaklarını birbirine kapatıp omzunun bir tarafına doğru sallama hareketini yapmış mıydı? Jessica da bundan hoşlanmış mıydı?

Safra boğazıma doğru yükseldi.

"Hey, oda arkadaşım." Beni ilk fark eden Grant oldu. Kapıya doğru ilerledi, tam o sırada Maddie de beni iterek içeri girmişti. En yakın arkadaşım Jessica'ya, sonra da bana bir baktı ve durumu hemen anladı.

"Merhaba, George." Grant eğilip hâlâ büyük ölçüde düz olan karnımı öptü, sonra ayağa kalkıp burnuma hafifçe vurdu. "Merhaba, George'un annesi."

"Beni seni öldürmeye zorlama," diye uyardım.

"Nasılsın Mads?" Grant en yakın arkadaşımın yanağını öptü.

"Birazdan senden daha iyi olacağım," diye tahmin etti. "Bir şeyi mi bölüyoruz?" Maddie, dairenin derinliklerine doğru ilerlerken, rengarenk ikinci el çantasından mezura ve duvar kağıdı kataloğunu çıkardı.

"Hiç de değil. Jessica tam çıkıyordu." Grant paltosunu askıdan çıkardı. "Dr. Shaffer, Minnesota'ya gidip gayrimenkulleri inceleyemediğim için Rochester'daki bir apartman kompleksinin broşürünü bırakacak kadar nazik davrandı."

Bu tamamen mantıklı, hatta profesyonelce görünüyordu. Ama Jessica için bunun bir bahane olduğunu biliyordum. Bunu beden dilinden, hevesli gülümsemesinden ve sınıfımdaki küçük çocukların bile zar zor sığabileceği bir kıyafet seçme biçiminden anlıyordum.

Onu istiyordu ve onun gibi kadınlar her zaman istediklerini elde ederdi.

Bu sadece zaman meselesiydi. Grant babalık fikrine çok heyecanlıydı çünkü doğuştan iyi bir insandı, ancak çocuk hayatındaki tüm ihtiyaçları karşılamayacaktı. Yakınlığa ve ortaklığa ihtiyacı vardı: hayatını birlikte geçireceği birine. Jessica mükemmel bir adaydı.

“Ah, evet! Özür dilerim, ofis dedikodularına dalmıştım.” Jessica çantasını yerden aldı ve kapıya doğru giderken kalçalarını sallayarak bana iyi niyetli bir şekilde göz kırptı. “Layla, nasılsın? Grant bana küçük kazanı anlattı.”

Maddie'nin başı bir anda Jessica'ya döndü, gözlerinde öfke parladı. "Bunu kaza diye nitelendirmem. Kaza, bir cerrahın rinokopi sırasında burun köprüsünü fazla eğmesidir." Gözleri Jessica'nın bariz burun estetiğini taradı, sesi tatlı bir tondaydı. "Bu daha çok... hoş bir sürpriz."

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim kısaca. "Ya siz?"

“Harika.” Jessica, Maddie’nin şakasını görmezden geldi. “İkiniz için de çok heyecanlıyım. Grant her zaman baba olmak istedi. Merak etmeyin, her adımda ikinizin de yanında olacağım.”

"Bundan hiç şüphem yok." Ona tatlı bir gülümseme fırlattım. Jessica'nın katılmak istediği asıl olayın çoktan gerçekleştiğini hissediyordum; o da dölleenmeydi.

Dördümüz de orada uzun bir süre öylece durduk, bu garip durumun tadını çıkardık.

“Pekala o zaman! Artık seni rahat bırakıyorum. Kahve teklifin için çok, çok teşekkürler Grant.” Yanına durup yanağından öptü. “Yarın görüşürüz, değil mi?” Alacakaranlığa karışmadan önce göz kırptı.

Bu adam bir tank kadar sessizdi. Ama mesaj açıktı: Adamıma dokunmayın.

Keşke bir zamanlar ağzımı, dilimi ve diğer vücut parçalarımı da onun üzerinde kullandığımı bilseydi.

Maddie'nin gözleri Grant ile benim aramda gidip geliyordu.

“Bebek için ayırdığınız odada ölçüleri almaya gidiyorum.” Başparmağıyla antreyi işaret etti. “Yirmi dakika içinde döneceğim. Layla, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Grant, bunu atlatman dileğiyle.” Koluma hafifçe dokunduktan sonra ortadan kayboldu.

Grant ve ben birbirimize bakakaldık. Meslektaşının, bölgesini işaretlemek için mecazi anlamda bacağına işediğinin tamamen farkında değil gibiydi.

Artık her şey doruk noktasına ulaşıyordu.

Bebeğimin babasına aşık oluyordum. Ve bunu durduramıyordum. Minnesota'ya taşınsa bile, Mars'a taşınsa bile. Bu duygular kalıcıydı.

Onun savunmasında şunu söylemeliyim ki, ona asla en ufak bir kıskançlık belirtisi göstermemek için gerçekten çok çalıştım.

Kıskançlık bir zayıflıktı, bu yüzden onu hissetmemek için çok çabaladım. Ve hissettiğimde de onu gizlemeye özen gösterdim.

“Eşyalarınızı topladınız mı?” Omzunu benimkine hafifçe değdirdi ve mutfığa doğru süzülerek buzdolabının kapağını açtı ve iki alkolsüz bira çıkardı. Çünkü eğer ben acı çekeceksem, o da kesinlikle çekecekti. “Bir U-Haul kamyonu kiralamayayı düşünüyordum—”

"Seninle aynı eve taşınmam," diye patladım.

Elindeki biralarla donakaldı. "Bu, ortak çöpten gelen çürüme kokusuyla mı ilgili? Çünkü sana zaten yukarıdaki hedge fon yöneticisinin tutuklandığını söylemiştim."

“Hayır.” Başımı salladım. Gerçeği itiraf etme zamanı gelmişti. “Bu tamamen kendimi koruma meselesi.”

“Pekala.” Buzdolabının kapağını tekmeleyerek kapattıktan sonra bana dik dik baktı. “Yenilenmiş 2800 metrekaarelik Central Park South dairesine taşınmanın ve sıfır kira ödemenin hayatını nasıl mahvedeceğini duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Stresiz bir hamilelik geçirmem gerekiyor.” Omuzumu duvara yaslayıp kendime sarıldım. “Eğer çok duygusallaşırsam, çok üzülürsem, bu bebek için gerçekten kötü olabilir ve onu her şeyden önce tutmalıyım.”

“Benimle yaşamanın stresli yanı tam olarak ne?” Başını yana eğdi. “Zar zor evdeyim, evde olduğum zamanlarda da ya kürek çekme aletindeyim, ya yemek pişiriyorum ya da sana orgazm yaşatmaya çalışıyorum. Ve eğer sana kur yapmamı istemiyorsan, bazı kurallar koymaktan mutluluk duyarım. Cinsel ilişkiye girmek zorunda değiliz. Sanırım ellerimi kendime saklayabileceğimi kanıtladım.”

"Jessica ile aranızdaki ilişkiyi bölmek istemiyorum."

Sanki karnıma yumruk atıp damarlarıma metamfetamin enjekte etmişim gibi bana baktı.

“Bu nereden geliyor?”

“Şu anda seninle flört ettiğini gören tek ben miydim?” Gözlerimi kırıştırdım. Grant'in manipülatif bir kişi olması bu yılki tahminlerimde yoktu.

Neyse ki, başını salladı ve şöyle açıkladı: "Flört ettiğini biliyorum, tıpkı senin umursamadığını bildiğim gibi."

"Elbette umurumda. Onunla çıkıyorsun. Ya da en azından işler bu yöne doğru gidiyor."

Yüz ifadesi yumuşadı, şaşkınlık yerini kibire bıraktı. Dudaklarının kenarında alaycı bir sırıtış belirdi. "Ya öyleysem?"

Kollarımı çözdüm, yumruklarımı yanlarımda sıktım. "O zaman sen onunla birlikte olurken yan odada olmak istemiyorum. Bu gerçekten çok mu şey istemek?"

"Koridorun ayrı taraflarında yaşıyoruz."

"Daireniz o kadar büyük değil."

"Ama başka bir şey var ve son zamanlarda bunu oldukça sık düşündüğünüzü görüyorum."

"Haklısın." Gözlerimi devirdim. "Ama beni suçlayabilir misin? Senin egon görmezden gelinemeyecek kadar büyük."

"Sadece itiraf et."

"Neyi itiraf edeyim?"

"Kıskanıyorsun."

"Hayal görüyorsun."

"Belki. Ama bu konunun dışında. Hâlâ kıskanıyorsun."

Öyleydim ve bundan nefret ediyordum. Ama bunu inkar etmenin de bir anlamı yoktu. Olgun davranıp bu işin üstesinden gelmek istedim. Bebek, birbirleriyle oyun oynayan iki ebeveyninden çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Evet, sanırım öyleyim." Bakışlarından kaçınarak yere baktım. "Senden hoşlanıyorum."

"Benden hoşlanıyor musun?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Bu seni neden şaşırtıyor?" diye kaşlarımı çattım. "Yıllardır seninle birlikte yatıyorum."

"Ve aynı süre boyunca bir sonraki seviyeye geçmeyi reddetmek," diye hatırlattı bana.

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Sen mükemmelsin," diye itiraf ettim bıkkınlıkla. "Her şey benim ve erkeklerle olan berbat ilişkimin suçu. Connor beni mahvetti. Bir erkekle sağlıklı bir ilişki kurmaya çalışmak, kırık bir vazanın içine çiçek buketi koymaya çalışmak gibi."

"Sen paramparça olmuş bir vazo değilsin." Gözleri sertleşti. "Sen bir insansın, hem de en sevdiğim insanlardan birisin. Şimdi bana ne olduğunu

anlat. Bir dahaki sefere onu gördüğümde ne kadar sert yumruk atmam gerektiğini bilmem lazım.”

Tanrım. Ona içimi dökecektim, değil mi? Başka seçeneğim yoktu. Beni anlamasına ihtiyacım vardı. Ne yazık ki, ruhumu ona açmak, bedenimi ona açmaktan milyon kat daha savunmasız hissetmeme neden oldu.

"Arabada şaka yaparken, 'Benden bu kadar nefret etmen için mutlaka bir bebek öldürmüş olmalı' dediğini hatırlıyor musun?"

Grant'ın gözlerinde müthiş bir şeyin parıltısı belirdi. "Evet?"

"Aslında bir bakıma öyle yaptı."

Grant'in ifadesi ölümcül ve son derece korkutucu bir hal aldı. Bir an için hiç kendine benzemiyordu. "Bunu daha ayrıntılı anlatmanız gerekecek."

Daha önce sadece Maddie'ye anlattığım şeyi ona da anlatacağıma inanamıyordum. Bunu asla itiraf etmesem de, Connor'la yaşadıklarımın benim zayıf biri olduğumun kanıtı olduğunu hep hissetmişim. Hayalperest, saf bir kızdım ve onun bana yaptıklarını hak etmişim.

“Connor'la üniversitedeki ilk yılımın ilk haftasında tanıştım. Oregon'daydı, ülkenin öbür ucunda, arkadaşlarımdan ve ailemden ı ışık yılları uzakta. Hemen yakınlaştık. O benim ilk erkek arkadaşımdı. Aslında her şeyimin ilkiydi. Her zaman dışa dönük ve popülerdim, ama mükemmel erkeği bekledim. Kısa bir süre için, o benim için tam da buydu.”

Buluşmalarımız oldu. Yurt odamın penceresinin altında şarkı söyledik. Yıldızlarla dolu gökyüzünün altında öpüştük. Saatlerce telefonda konuştuk. Sınavlara çalışırken yemek yemeyi unuttuğumda resepsiyonda bana buzlu kahve ve donut bıraktı. Sadece aşık değildim. Düğün, bebekler ve sonsuza dek mutlu bir hayat hayal edecek kadar büyülenmişim.

“Birinci sınıf harikaydı. Popülerdi, atletikti, zengindi – gerçi bu benim için önemli değildi – ve bana sanki en nadir, en değerli şeymişim gibi davrandı. Ona bekaretimi verdim. Sonra yavaş yavaş ona daha fazla parçamı verdim. İsteme hakkı olmayan parçalarımı. Üçüncü sınıfa geldiğimizde birlikte yaşamaya başlamıştık. Yurtlarda kalmaktan rahatsız değildim, ama Connor'ın ailesi onun için koca bir daire kiralamıştı. Para biriktireceğimi iddia ederek beni de taşınmaya ikna etti. İşte o zaman güç dengesi değişmeye başladı.”

Derin bir nefes aldım ve Grant'e şöyle bir baktım. İnsanüstü bir hareketsizdi. Nefes alıp almadığından bile şüphe ettim.

"Bana borçlu olduğumu hatırlatmak için yaptığı küçük şeylerdi bunlar. Kira bedelinin bana düşen kısmını ödemek için tüm ev işlerini yapmamı istedi. İlk başta bunun yeterince makul bir istek olduğunu düşündüm. Ta ki ben onun hizmetçisi olana kadar. O parmağını bile kıpırdatmadı. Mesela, birlikte yaşadığımız süre boyunca bulaşık makinesini bir kere bile doldurmadı."

"Zaman geçtikçe, beni her türlü şekilde daha değersiz hissettirmenin yollarını bulmaya başladı. Kilo vermemi istiyordu - sadece beş altı kilo, diyordu - böylece eski sevgilisi kadar zayıf olabilirdim. Bunu, kendisi için değil, benim için yapıyormuş gibi gösterdi. Sadece ailesinin ve kardeşlerinin bizi karşılaştırmasını ve benim yetersiz kalmamı istemiyordu."

"O alçak herif..." Grant, zorlukla bastırıldığı öfkeyle burun delikleri genişlerken elini ağzının ve çenesinin üzerinden geçirdi.

Hâlâ mutfağının girişinde duruyorduk, bu da bu konuşma için biraz garip bir durumdu bence. Öte yandan, hayatınızın en önemli anlarının ne zaman ve nerede gerçekleşeceğini seçemezsiniz. Bazen hayatınızın en büyük anı, birinin koridorunda, ayakkabı rafı ile şemsiye kutusu arasında yaşanır.

"Kilo verdim ama bu da işe yaramadı. Sanki yavaş yavaş benden her şeyden nefret etmeye başladı. Kokumdan bile nefret ediyordu – en sevdiğim parfümden Chanel 5'e geçmek zorunda kaldım. Kimlerle takıldığımdan – tüm arkadaşlarımla sığ olduğunu düşünüyordu. Üniversite performansım – her zaman tembel olduğumu söylüyordu. İlk birkaç yıl beni özel olarak aşağıladı, ama son yıl bunu herkese açıkça yaptı. Arkadaşlarımızın önünde beni diğer kadınlarla karşılaştırıp nerede eksik kaldığımı göstererek beni açıkça eleştirirdi. Ve en kötüsü de, onu memnun etmek için çok çaba sarf etmemdi. Beni değiştirmekte, benden nefret etmekte çok ince davranıyordu. Sanki sadece beni kolluyor, sınırlarımı zorluyor, büyümemi sağlıyormuş gibi göstermeye çok dikkat ediyordu. Tembel, beceriksiz, aptal, hiçbir hedefi veya yeteneği olmayan bir kadın olduğumu göstermeye çalışıyordu."

Grant kısaca, "Sana kötü davrandı," dedi. "Ama tahminimce bu tür istismarı evde görmüş, tekniğini mükemmelleştirmiş ve sana uygulayabilmiş. İlişkiler konusunda hiçbir deneyimin yoktu ve o da bundan faydalandı."

Başımı salladım. Bunu çok düşünmüştüm ve Connor'ın ailesinden gördüklerimden anladığım kadarıyla, babası da annesine bana olduğu kadar

kötü davranıyordu. Annesi her zaman çok zayıf, sessiz ve içine kapanık biriydi.

“Mutlu, neşeli bir genç kadından mutsuz ve güvensiz birine dönüştüm; yeterince zayıf, zeki ve güzel olmadığım için kendimden nefret ediyordum. Erkek arkadaşımın beni sevmesini sağlayacak doğal içgüdülere sahip olmadığım için kendimi suçluyordum. Birlikte geçirdiğimiz üçüncü yılda, üniversiteden en yakın arkadaşlarımdan biriyle beni aldattı. Doğum günümde. Hastaydım ve bana sürpriz bir parti planladıklarını, bu yüzden ikimiz için de gelip arkadaşlarımızla bira içebileceğini söyledi. Gerçekten de, kendimi onun dairesine sürükleyip erkek arkadaşımın penisini ağzında görünce şaşırdım. Orada sadece ikisi vardı. Diğer herkes haberi almıştı ve gelmemişti.”

“O noktada o kadar bitkin düşmüştüm ki, üzölmüyordum bile. Onu terk edip evden ayrıldım, ama o sürünerek geri döndü. Bana bir şans daha vermem için yalvardı. Değişmiş bir adam olduğunu, gerçeği gördüğünü söyledi. Yaptığı hatanın tüm ilişkimizi yeniden şekillendireceğini, çünkü artık ben de onun üzerinde güce sahip olduğumu, onu terk eden kişinin ben olduğumu söyledi.”

“Aman Tanrım.” Grant başını salladı. “Şimdi neden buraya taşınmak konusunda bu kadar takıntılı olduğunu anlıyorum. İlişkileri güç ve üstünlük açısından çerçevelemek için kullanılan söylem bile çılgınca. Görevi açıkça anlamamış.”

“Görünüşe göre ben de öyle düşünmemişim.” Elinden alkolsüz biramı alırken ona hüznölü bir gülümseme sundum ve bir yudum almadan önce şişesiyle tokuşturdum. “Çünkü onu geri aldım. Ortak dairemize geri döndüm. Ama haklıydı. İşler eskisi gibi değildi. Çok daha kötüye gitmişti.”

"Sana hiç dokundu mu?"

Başımı salladım. "Çok şükür o kadar ileri gitmedi. Ama erkek asistanımla okul dışı konularda mesajlaştığım için beni cezalandırmak amacıyla kilitleri değiştirdiği an, ilişkimizi tamamen bitirdim. Ne yazık ki, o zaman artık çok geçti."

“Ne demek istiyorsun?” Grant’in sesi duygudan titriyordu.

“Zaten hamileydim.” Omuz silkdim. “Doğum kontrol hapı kullanıyordum ama bunu çok kötü bir şekilde uyguluyordum. Hapımı düzensiz saatlerde alıyordum, bazen bir gün atlıyordum. Geriye baktığımda, depresyondaydım. Odaklanamıyordum. Güvende olduğumuzu

düşünüyordum çünkü—bekleyin—geri çekme yöntemini de kullanıyorduk.”

Grant'in yüz ifadesi ciddiydi. "Bu sizi aptal yapmaz. Sizi genç ve deneyimsiz yapar. Kadınlar bu konuda hatalarının bedelini erkeklerden çok daha ağır ödüyorlar."

Acı bir gülümsemeyle kıkırdadım. "Evet, Connor'ın geri çekilmesinin güvenli kalmakla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece yüzüme veya göğsüme boşalmayı gerçekten çok seviyordu."

Gözlerini kapattı, parmak uçlarını göz yuvalarına iyice büktü. Derin bir nefes alarak burun deliklerini daralttı.

"Hamile olduğumu anladıktan sonra onu aradım." İtirafımı söylerken boğazım tıkanmaya başladı, nefes borum daraldı.

İşte tam bu noktada pes edecektim. Biliyordum. Çünkü Grant'in hikâyesinin geri kalanını zaten tahmin edebileceğinden emindim. Sonuçta, şu anda hiç çocuğum yoktu.

"Haberini ona yüz yüze verdim. Sanırım beni görmeyi kabul etmesinin tek sebebi, o pisliğin gerçekten onu geri istediğimi düşünmesiydi. Hamile olduğumu söylediğimde, tüm davranışları değişti. Beni kürtaj yaptırmaya zorladı, ki ben bunu istemiyordum. Buna karşı bir şeyim olduğu için değil – aslında ciddi ciddi düşünmüştüm – ama sonuçta bunu bir ceza olarak değil, gizli bir nimet olarak gördüm. Her zaman çocuklarla çalışacağımı biliyordum ve bebekleri çok seviyordum."

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı sessizce. O an, aptalca bir şey yapacağından biraz endişelenmişim bile. Connor'ın anlamsız varlığı, Grant'in kıymetli hayatını feda etmeye değmezdi. "Özür dilerim, lütfen devam edin."

"Kürtajın söz konusu bile olmadığını anlayınca, kararımı değiştirmem için beni zorlamaya karar verdi. Annesini, babasını, amcasını bana gönderdi. Önce benimle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştılar. Bu işe yaramayınca, benimle pazarlık etmeye çalıştılar. Bebeği aldırırmam için bana para teklif ettiler. Bana sanki para avcısıymışım gibi davrandılar. Sanki bu önceden planlanmış bir şeymiş gibi."

Bu çok acı vericiydi. Acı vermekten de öte, yeni hamile olan ve üniversiteye yeterince yakın bir daire bulmaya çalışırken arkadaşlarının kanepesinde kalan yirmi yaşındaki bir kız için büyük bir duygusal yıkım oldu.

“Sanırım, bilinçaltında ya da bilinçli olarak, bana yeterince baskı yaparsa bebekten kurtulabileceğini biliyordu. Bu yüzden elindeki tüm hileleri kullandı. Bilerek sözde arkadaşlarımın bazılarıyla –sadık olmayanlarla– çıkmaya başladı ve onları benim önümde sergiledi. Hakkımda kötü niyetli dedikodular yaydı. Stres çok fazlaydı.”

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Bunca yıl sonra bile o şerefsizin beni ağlatabilmesinden nefret ediyordum. Gözyaşlarımı hak etmiyordu.

“Sonunda beni alt etmeyi başardı. Şükran Günüydü. Harrisburg'deki anne babamın evindeydim – o zamanlar Pennsylvania'da yaşıyorlardı. Kapıma geldi ve babam kapıyı açtığında, sarhoş bir halde, spermini çalmakla, parasının peşine düşmekle suçladı beni.”

Grant, "Ne kadar da narsist," dedi.

Başımı salladım. “Ama o noktada çok yorgundum. Çaresizce bir molaya ihtiyacım vardı. Kendimi o zehirli durumdan uzaklaştırmak için. O gece ağlayarak uyudum ve ertesi sabah uyandığımda kanama devam ediyordu. Yatak kan içindeydi. Öleceğimi sandım. Ailem beni hastaneye götürdü ve orada düşük yaptığımı söylediler.” Dudaklarımı ısırdım, yere bakıyordum. “Ama sanırım hepsi tam olarak düşük değildi...” Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. “Tam bir düşük değildi, bu yüzden içeri girip...”

Dilatasyon ve küretaj. Doktorlar buna böyle diyordu. Vücudunuzdan atılmayan fetüsün geri kalanını kazımak için kullanılan çok daha hafif bir isim.

“O üniversiteye bir daha asla dönmedim. Evde kaldım ve eğitimimi çevrimiçi olarak tamamladım. Mezun olur olmaz, ortadan kaybolmak ve yeni bir başlangıç yapmak için New York'a taşındım.”

Gözlerini kapattı. Başını geriye doğru eğdi. Derin bir nefes aldı.

“Buraya gel.” Beni kucakladı. Biralarımız yere düştü. Sıvı etrafımızda köpürdü ve tısladı, ama umursamadık. Kırık cam parçaları ayaklarımızın etrafında bir hale oluşturdu.

“Tanrım, Layla.” Başımın arkasını okşadı, saçlarımı içine çekti, sesi yumuşak bir hırıltıydı. “Çok üzgünüm.”

"Bırakma," diye fısıldadım, burnumu boynuna gömerek. Kolları adeta bir sığınak gibiydi. Beni saran sihir gibi, üzerimdeki tutuşunun baskısı iyileştiriciydi. "Lütfen."

"Asla," diye söz verdi.

Orada ne kadar süre beklediğimizi bilmiyordum ama bir ara koridorda bir kapının açılma sesini ve Maddie'nin ayak seslerini duyduk. "Her şey bitti. Oda oldukça büyük! Beşik, alt değiştirme masası ve sallanan sandalye sığacak..." Bizi kucaklaşırken görünce olduğu yerde durdu.

Geri çekildim, yüzümü sildim ve ona gülümsedim. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim Mads. Sen, tüm kahramanların pelerin takmadığının canlı kanıtısın."

"Ah, ben asla pelerin giymem." Çantasını alıp omzuna attı. "Süper kahramanların pelerin giymelerinin sebebinin, kalçalarının o dar kıyafetleri taşıyacak kadar güzel olmamasından kaynaklandığından şüpheleniyorum. Erkeklerin göğüs ve pazı kaslarına odaklanmak için bacak ve kalça antrenmanlarını atladığını hepimiz biliyoruz."

Grant alaycı bir şekilde, "Kocanızla gereğinden fazla zaman geçirdiniz," diye sözlerini tamamladı. "Ama isabetli eleştirinizi kabul etmekten başka çarem yok."

Zoraki bir kahkaha attım. Maddie'yi seviyordum ama Grant'le sohbetimize devam edebilmek için onu bir an önce buradan uzaklaştırmak da istiyordum. Maddie odadaki havayı sezmişti, çünkü ağladığımı ya da ayaklarımızın etrafındaki bira ve bardakları fark etmemiş gibi yaparak duvar kağıdı kataloğunu bana uzattı. "Odaya yakışacağını düşündüğüm desenlere not etiketleri yapıştırdım. Çoğunlukla pastel sarı ve yeşil tonları. Chase beni aramaya çıkmadan önce eve dönmeliyim."

Grant saatine baktı ve kaşını kaldırdı. "Arama ekibi mi? Otuz dakikadan fazla süredir buradasınız. Tüm New York Polis Departmanı'nı deneyin."

Maddie gülümsedi, ikimize de hafifçe sarıldı ve müsait olduğumda onu aramamı istedi.

Ve sonra yine ikimiz kaldık. Sadece Grant ve ben.

"Layla?" Bana döndü.

"Evet?"

"Jessica sadece bir iş arkadaşı. Arkadaş bile değil. İşlerimiz bazen örtüşüyor. Sadece bir kez, Şubat ayında, buluştuk ve bana hayatta olduğuna dair bir işaret verdiğin anda her şeyi bırakıp sana koştum. Sonra da ona duygusal olarak müsait olmadığımı söyledim. Çünkü öyleydim. Hala da öyleyim."

"Bana hamile olduğunu söylediğin an, onu karşıma oturttum ve artık flörtleşmenin, hele ki çıkmanın olmayacağını söyledim. Sevgim için asla

rekabet etmek zorunda kalmayacaksın, çünkü yarışta başka kimse yok. Aynı ligde bile değilsin, aynı sporda bile değilsin. Bu..."

Adem elması bir yutkunma gibi yukarı aşağı hareket etti.

"Evet?" diye tereddütle sordum, boynumun yan tarafında nabzımın attığını hissederek.

"O sadece sıradan biri. Ama sen? Sen özel birisin."

"Senin de bana karşı hislerin var mı?" diye nefesimi verdim.

Aslında hiç aklıma gelmemişti. Kendimi buna layık görmediğimden değil, kağıt üzerinde çok farklı olduğumuz için. O olgun, ciddi ve biraz içe dönük biriydi. Ben ise pervasız, spontane ve bir sokak lambasıyla bile arkadaş olabilirdim. Ben küçük insanlara renkleri ve mevsimleri öğretirken o kansere çare arıyordu. Ailesinin Portofino'da bir yazlık şatosu vardı ve benim İtalya deneyimim, 365 Gün filminin önünde ketçaplı penne makarna yemekten ibaretti.

"Evet." Cevabın çok açık olduğunu düşünerek kaşlarını çatı. "Elbette. Hayran olmadığım biriyle zamanımı boşa harcayacak değilim. Sana neden sürekli meme gönderdiğimi sanıyorsun? Ve insanların Sims senaryolarını canlandığı Instagram videoları? Ve film fiyaskoları? Neden Gloss aboneliğim olduğunu sanıyorsun?"

"Çünkü annen—"

"Lütfen. Annem, kupon basımının seksenlerde durdurulduğunu düşünüyor."

"Seninle konuşmamın sebebinin aynı mizah anlayışına sahip olmamız ve benim harika biri olmam olduğunu düşünüyordum hep." Peki bu sözlerle nereye varmaya çalışıyordu?

Hayır, Layla. Seni çakıl taşlarıyla dövüyorum.

Gözlerimi kısarak baktım. "Bunu fark etmemem imkansız, çok sapıkça bir şey. Bu, penisini hafifçe vurduğun şey mi acaba?"

"Hayır, çakıl taşı bırakma, nörodiverjan bireylerin tercih ettiği, başkalarına onları düşündüklerini ve onlarla bağlantı kurmak istediklerini göstermenin sözsüz bir yoludur. Penguenlerin yuva yapımı için sevdikleri taşların yanına çakıl taşları bırakmalarından esinlenerek 'çakıl taşı bırakma' olarak adlandırılmıştır."

Dudaklarımı ısırdım. "Yani benimle bağlantı kurmak istediğini mi söylüyorsun, Grant Gerwig?"

"Seninle yuva kurmak istiyorum, Layla." Bakışları, ait olduğu adam gibi, hiç değişmeden gözlerime kilitlenmişti. "Ve ebeveyn olacağımızı

öğrenmeden çok önce de seninle yuva kurmak istiyordum. Şu anda bir ilişkiyi düşünecek durumda olmadığımı anlıyorum ve bu konuda seni zorlamayacağım. Ama şunu bil ki, beni her zaman istediğin şekilde yanında bulabilirsin—bebek babası, arkadaş, sevgili, erkek arkadaş, ortak, koca. Şey, belki de çöpçatan değil.” Dudaklarını yaladı. “Kesinlikle çöpçatan değilim. Ama birçok, birçok şapka takabilirim. Bazen aynı anda. Yani, şu kafama bak.” Tacını işaret etti. “Mükemmel, değil mi?”

“Harika.” Yanaklarım acıyana kadar gülümsedim. “Gerçekten de beni ikna ediyorsun, bil diye söylüyorum. Ve aşka ikinci bir şans vereceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Birbirimize yabancı değiliz Layla. Yıllardır yavaş yavaş birlikte olan iki insanız. İlişkimiz yürüyor.”

“Biliyorum.” Dudaklarımı ısırdım. “Küçük bir yanlış anlaşılmayı beş saniyede çözdük. Kitap kulübümdeki hanımlar çok etkilenecekler. O kadar iyi anlaşıyoruz ki, inanılmaz.”

Sırıttı. “Bir anlaşma yapalım mı?”

“İndirimlerden hoşlanırım.”

Eğer o size su işkencesi uyguluyor olsaydı, muhtemelen siz de bundan hoşlanırdınız.

“Bebegimiz bir yaşına gelene kadar kimseyle çıkmamaya söz verelim. Bu sana iç huzuru verecek, bana da seni kazanmak için zaman tanıyacak.”

“Bu fikri gerçekten çok sevdim,” diye itiraf ettim. “Ve eğer sonunda seninle birlikte olmayı seçmezsem kızmazsın, değil mi?”

“Yıkıldım mı? Evet. Kızgın mıyım? Kesinlikle hayır.”

“Yoksa yaklaşık bir buçuk yıldır başka insanlarla ilişki kuramamaktan mı hayal kırıklığına uğradın?” diye sordum. Başımı yana eğdim.

“Evet.”

“Bu kulağa çok mükemmel geliyor.” Başımı salladım ve hafifçe güldüm. “Peki, bunun sana ne faydası olacak?”

“Basit.” Gülümsedi. “Sen.”

On üçüncü Bölüm

HİBE ETMEK

Ertesi hafta Layla benim daireme taşındı.

Çok fazla eşyası olduğu konusunda şaka yapmıyordu. Akıl almaz miktarda ıvır zıvırı vardı. İstifçilik sınırına yaklaşıyordu. Ve ne yazık ki, bu evde yaklaştığı tek şey buydu.

Bu kadar çok saç tokasına, dudak nemlendiricisine ve Stanley kupasına kimin ihtiyacı vardı?

Orada bitkiler de vardı. Hem de çok çok fazla. Manhattan'da dolaşırken, havasız, çok katlı bir binanın penceresinden şöyle bir göz attığınızda, "Kim bu kadar çok bitkiyi küçücük bir alanda tutar ki?" diye düşündüğünüz türden bitkilerdi bunlar.

Size kim olduğunu söyleyeyim: Çocuğumun müstakbel annesi.

Her zaman bunun, benim de o Connor denen herif kadar berbat olup olmadığını kontrol etmek için hazırlanmış karmaşık bir test olma ihtimali vardı. Eğer öyleyse, bu testi başarıyla geçmeyi planlıyordum. Dairemi sonsuza dek neon renkli dildolarla doldurabilirdi ve ben de teşekkür ederdim.

Mükemmel bir ev arkadaşı olmak için çok çalıştım. Ona kahvaltıda omlet yaptım. Gecenin bir yarısı onun için atıştırılmalık almaya gittim. Hatta onunla romantik komediler bile izledim, her romantik komedi filmini bitirdiğimde bir IQ puanı kaybettiğimi göze alarak. (Matthew McConaughey'nin Jennifer Lopez'e ciddi bir yüz ifadesiyle sadece kahverengi M&M'leri yemesini, çünkü zaten kahverengi oldukları için daha az yapay renklendirici içerdiğini söylediği "Düğün Planlayıcısı" filmi için yedi puan. Bu elbette saçmalık. Kaplama kaplamadır. Bir M&M'i emdiğinizde, hepsinin beyazlaştığını açıkça görürsünüz. O herif doktor muymuş? Hepimize kötü bir ün kazandırdı.)

M&Mgate olayına sinirlendikten sonra (tamam, biraz da öfkelenmekten sonra), Layla ile sırayla birer film seçmeye karar verdik.

Ona Rosemary's Baby de dahil olmak üzere birkaç korku filmi izlettirdim. Buna karşılık o da bana bir Mark Ruffalo filmi izletti.

Layla, yarı maraton öncesi sabah koşularımda bana eşlik etti, sadece o bisikleti aldı. Köri soslu balık yaptı. Evi topladı. Şükran Günü, Noel ve Bergdorf Goodman kokan mumlar yaktı. Koşularım ayaklarımı yormaya başlayınca siğil giderici merhem sürdü. Ve her gün kapımıza, ilıştırılmış bir çıkartma sayfasıyla birlikte "Günün Kelimesi"ni astı. Binadaki bir çocuk bunu okumayı başarırsa, bir çıkartma alabiliyordu. Çıkartmalar da çok kaliteliydi. Bluey ve Despicable Me temalı su geçirmez çıkartmalar. Komşuların çocukları onlara bayıldı.

Onunla birlikte olmak çok kolaydı. Onunla iletişim kurarken çaba göstermeme veya kendimi kısıtlamama gerek yoktu. Sanki hiç zorlanmadan bir arada yaşıyorduk. Ben, o ve yirmi sekiz Stanley Kupası. Ve giderek daha çok takıntılı hale geldiğim George.

İş yerinde giderek daha az zaman geçirdiğimi fark ettim. Artık umursamadığım için değil, artık başka şeylere önem verdiğim için. Bahsedilecek bir özel hayatım vardı. Birdenbire, Chase'in izin günlerine ve tatillerine neden bu kadar önem verdiğini anladım.

Birlikte yaşamaya başlayalı üç hafta olmuştu, Layla işten eve geldi. Yarım gün çalıştığını bildiğim ve onu görmek istediğim için evraklarımı eve götürmüştüm. O içeri girdiğinde dizüstü bilgisayarımın başındaydım, ayaklarım sehpanın üzerindeydi.

"Merhaba George. Merhaba, George'un annesi." Ona selam verdim.

Çizmelerini çıkarırken arsız bir sırıtışla atkısını bana doğru fırlattı. "Büyük hayaller kurmaya devam et Grant. George fantezin gerçekleşmeyecek."

"Bebeğin tıpkı George gibi görüneceğini göreceksiniz."

"Kız olabilir."

"George hem erkek hem de kadın ismi." Kaşlarımı oynattım. Bu da beni güldürdü.

Layla, saçını yüksek bir topuz yaparken oturma odasında durdu. "Hey, Maddie ve Chase bu akşam bizi yemeğe davet ettiler. Müsait misin?"

"Bu, yemeği kimin pişirdiğine bağlı, o mu yoksa o mu?" dedim, ekrana bakmaya devam ederken.

Layla benim ona karşı hislerimi zaten biliyordu. Bunu son derece açık bir şekilde ifade etmiştim. Bu yüzden, birlikte olduğumuz her an ona çaresiz köpek yavrusu bakışları atmamaya özellikle özen gösterdim.

“Grant!” diye çıkıştı Layla. “İyiliğe ne oldu?”

"Chase geçen sefer mangal yapmaya kalkışıp bana çiğ tavuk yedirdiğinde, her şeyle birlikte onu da tuvalete atmış olmalıyım."

Kadın homurdandı. "O tavuk, Sabrina Carpenter'ın kıyafetinden bile daha pembeydi. Maddie yemek yapıyor."

"O halde ben de varım."

"Saat yedide," dedi banyoya doğru dönerek. "Ve orada buluşalım, çünkü bir saat sonra kuaför randevum var."

"Sana zaten banyo küvetini doldurdum."

Durdu. Döndü. Bana gözlerini kısarak baktı. Ben de fark etmemiş gibi yaparak, yazmaya devam ettim.

Onun için günde en az bir kere güzel ve özverili bir şey yaptım. Ve Connor Teyze'nin de ilişkilerinin başında bunları yaptığından emin olduğum için, bunları asla abartmamaya veya ona minnettar hissettirmemeye özen gösterdim. Bunu, bir araba kazasından sonra ruh sağlığı için bir tür fizyoterapi gibi gördüm. Eğer paramparça olmuş bir vazo olsaydı –ki değildi– yine de ne kadar uzun sürerse sürsün, minik parçaları toplayıp cımbızla tekrar bir araya yaptırmak için sabrım vardı.

Layla bakmaya devam etti ve ben de gözümün ucuyla güzel yüzündeki ifadeyi gördüm. Orada bir hayret vardı. Bir kırılganlık da. Ama beni en çok etkileyen umuttu.

Tamam, peki, o göğüsler... Her zaman harikaydılar ama hamilelik kesinlikle onlara çok yakışmıştı. Tüm o kusursuz vücuduyla.

Söylemeye gerek yok, bu günlerde penisim ve elim birbirine acı verici derecede aşına olmuştu.

Sonunda başımı kaldırıp gözlerine baktım ve masummuş gibi davrandım. "Başka bir şey mi vardı?"

"Hayır," dedi hayretle.

"Hadi bakalım, acele edelim. Su soğuyor."

Ama biz saniyeler geçtikçe daha da ısınıyorduk.

Ve aptalca bir şey yapmaktan kaçınmak için hızla uzaklaşma şeklinden de anlaşıldığı gibi, bunu biliyordu.

On dördüncü Bölüm

HİBE ETMEK

"Bu, karımın bugün yememe izin verdiği en iyi ikinci şey." Chase başını geriye doğru eğdi ve chimichurri sosuna bulanmış orta pişmiş bifteğini çiğnerken inledi.

Bu noktada testislerim morarmıştı.

Bundan daha uzun süren cinsel yoksunluk dönemlerim olmuştu, ama asla arzuladığım kişiyle aynı çatı altında yaşadığım zamanlarda değil. Ve asla söz konusu arzuladığım kişi (haklı olarak) evde sütyen takmama hakkını kullandığı zamanlarda değil.

Layla bu gece her zamankinden daha güzel görünüyordu. Yeşil saç boyasını normal koyu kahverengi rengine geri yıkamış ve bol katmanlı, yeni bir saç kesimi yaptırmıştı. Üzerinde sarı çiçekli bir elbise vardı. Göğüsleri hamileliğin getirdiği dolgunluğu almış ve her zamankinden daha belirgindi; sadece çok dikkatli bakarsam fark edebileceğim minicik bir bebek karnı vardı.

Ben de öyle yaptım.

Her zaman.

Kendimi durduramadım. Bu noktada gerçekten bir yardım çılgılığıydı.

"Felç mi geçiriyor?" diye sordu Chase, elindeki biftek çatalıyla bana doğru işaret ederek. "Yoksa medeniyete yeni mi katıldı ve kız arkadaşına bütün gece bakmanın ayıp olduğunu anlamadı mı?"

"Ben onun kız arkadaşı değilim." Layla ağzına (şükürler olsun ki pişmiş) bir parça tavuk attı. "Ve bazen dalıp gitmek tamamen normal. Özellikle de karınıza oral seks yapmaktan bahsettiğinizde. Herkes detayları bilmek istemez."

Chase gözlerini devirdi, elini sallayarak onu savuşturdu. "Birlikte seks yaparsınız. Birlikte çocuk sahibi olursunuz. Birlikte yaşarsınız. Yürüyen, görünen ve ördek gibi öten bir şeyse..."

"Hâlâ kaz olabilir," dedi Layla. "İkisini birbirinden ayırt edebileceğini iddia etmeye cesaretin var mı?"

“Konuyu değiştirmemiz gerek,” diye duyurdu Maddie ve dirseğiyle kaburgalarına vurdu. En yakın arkadaşına dik dik bakmayı bırakmamı söylemenin pek de ince olmayan bir yoluydu bu. “Misafirlerimizi rahatsız ediyoruz.”

Yemeğin geri kalanını bebekler, ebeveynlik ve borsa hakkında konuşarak geçirdik. Sohbeta çok az katkıda bulundum, çoğunlukla mırıldanarak, boğazımı temizleyerek ve Chase'in söylediklerini gerçekten dinlemeden onaylayarak. Umarım yine Orta Batılıların biz Manhattanlıları nasıl sıkıştırdığına dair bir nutuk atmıyordur.

Maddie yemekleri pişirdiği için, Chase, Layla ve ben temizliği yaptık. Ben lavabonun başına geçip bulaşıkları yıkarken, Layla yalınayak yanımda durup havluyla siliyordu. Chase ise yemek odasındaki masayı temizliyordu. şüpheli derecede uzun sürüyordu ve Layla ile benim yalnız kalmamız için bunu planladığını hissettim.

“Hamile kalmasaydım nasıl olurdu diye hiç düşündün mü?” Layla aramızdaki sessizliği bozdu. Sessizlik rahatlatıcı olsa da, azgın ereksiyonum hiç de öyle değildi. Çocuğumu taşıdığı, en ateşli olduğu dönemde ona dokunamadığıma inanamıyordum. Eğer Tanrı varsa, belli ki benden nefret ediyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedim, duruladığım tabağa odaklanmaya devam ederek.

“Eğer hamile kalmasaydım, muhtemelen kısa süre sonra başka biriyle tanışıp onunla bir bebek sahibi olurdun. Bunu hiç düşünmüyor musun?” diye düşündü. “Hallmark filmlerindeki gibi aşık olmayı? Senin gibi erkeklerin yaptığı gibi her şeyi yapmayı. Nişan, düğün, balayı, bebek?”

"Benim gibi adamlar mı?" Bu tanımlamaya şaşırdım.

“Gelenekçiler.”

“Ben gelenekçi değilim,” dedim, onun uyumluluktan ne anladığına bağlı olarak muhtemelen öyle olduğumu fark ederek. Kesinlikle gelenek tarafından uygulanan doktrinlere bağlıydım. “Hem zaten, hayatı asla ‘ne olabilirdi’ diye düşünmem. Nelerin mümkün olduğunu düşünmeyi severim. Bu hem daha heyecan verici hem de daha pragmatik.”

"Peki sizce ne mümkün?" diye sırttı, havluyu Black ailesinin sırlı seramik tabaklarından birinin üzerinden geçirirken.

“Sen.” Musluğu kapatmak için düğmeye bastım, sonra gömleğimin kollarını aşağı sıyırdım. “Biz. Bu hâlâ tutunduğum bir olasılık. Kader ve

ruh eşlerine inanmasam da, tam olarak olmamız gereken yerde olduğumuza inanıyorum. Bu dünyada bir araya gelmemizin bir sebebi var.”

Tabağı yere koydu, bakışları hâlâ benimkine kilitlenmişti. Omuz omuzaydık. Aramızda bir kıvılcım çaktı. Bizi birbirimize bağlayan, alev alev yanan canlı bir tel gibiydi. Gerilim her yerdeydi. Havada. Vücutlarımızın her atomunda. Zemini, duvarları ve odadaki her nesneyi yakıyordu. Bakışlarım dudaklarına indi. Hafifçe aralıktı. Onu öpmek istedim. Onun da beni öpmek istediğini düşündüm. Ama çok emin olamıyordum ve son birkaç haftadır kurduğumuz güveni bozmak istemiyordum.

Dairemde kendini evinde gibi hissetmesi için çok çalışmıştım. Bu anı yanlış yorumlayarak her şeyi mahvetmek istemiyordum.

Kendimi sakinleştirmek için geri çekilip başımı duvara vurmaya hazırlanırken, Layla'nın parmak uçlarına yükselip bana doğru yaklaştığını fark ettim. Nefesim kesildi. Oluyordu. Özlediğim o tatlı, pembe dudakları benimkine doğru yöneldi. Olduğum yerde kaldım, onun yol göstermesine izin verdim. Dudakları neredeyse benimkine değiyordu. Ağzının o nefis tadı çok yakındı...

“Şunu benim için çözün, sevgililer. Maddie sakal bırakmanın bana yakışmadığını söylüyor—” Chase yemek odasından fırlayıp açık planlı mutfığa girdi.

Layla nefesini tutarak hemen geri çekildi.

En yakın arkadaşımı öldürecektim.

Ve bunu talihsiz, her ne kadar son derece kanlı olsa da, bir kaza gibi göstermeyi planlıyordum.

O herifin ne cüretkarlığı!

“Kimse keçi sakalı yakıştıramaz!” Maddie, ellerini havaya kaldırarak yemek odasından onun peşinden koştu. Layla'yı, beni ve aramızdaki iki metrelik ereksiyonumu görür görmez oldukları yerde donakaldılar.

Madison'ın gözleri komik bir şekilde aramızda gidip geliyordu. Gözleri, az önce yıkadığım salata kasesi kadar büyüktü. “Özür dilerim. Bir şeyi mi bölüyorduk?”

Ah, hayatımın en önemli anı işte. Önemli bir şey değil.

“Hayır. Sorun yok. Her şey tamam.” Layla, tertemiz mutfığı ve lavabonun yanına düzgünce istiflenmiş yıkanmış bulaşıkları işaret etti. “Bizi ağırladığınız için çok teşekkürler.”

“Hey, Grant.” Chase, keskin bakışları aramızda gidip gelirken, çenesini ovuşturdu. “Bana bir iyilik yapıp ofisimdeki puro kutumu getirebilir misin?”

Gözlerimi kısarak, ağzındaki her bir dişi, hatta henüz çıkmamış olan yirmi yaş dişlerini bile sökmeye hazırlandım. "Hayır, yapamam. Bacakların var. Git kendin al."

“Giremez,” diye araya girdi Maddie, parmaklarını sinirli bir şekilde bükerek. İyi bir insandı ama berbat bir yalancıydı. Bunun nereye varacağını bilmiyordum. Sadece tuhaf davrandıklarını biliyordum. “Akşam altı buçuktan sonra ofise girmesini yasaklıyorum.”

Kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi, şimdi mi?"

"Bir şey alıp gitmek için bile mi?" Layla da aynı derecede şüpheci görünüyordu. "Vay canına. Onun ezik olduğunu biliyordum ama bu, Chase Black standartlarına göre bile gerçekten etkileyici."

"Ne diyebilirim ki?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı Chase. "Mutlu eş, mutlu hayat. O zaman gidip şu puro kutusunu getirebilir misin?"

Sinirle başımı salladım. "Pekala. Nerede?"

“Orada bir yerlerde. Bulacaksın. Layla, Maddie'ye klitorisin ve G noktasının nerede olduğunu bildiğini söyledi. Sana tamamen güveniyorum.”

En yakın arkadaşımın ofisine doğru yürürken aynı anda "Aman Tanrım!" ve "Chase!" diye bağırdım.

Maun ofisine girdiğimde, dolaplarını ve çekmecelerini didik didik aradım. Puro kutusunu hiçbir yerde bulamadım. Beni böyle bir iş göndermesi zaten sinirimi bozmuştu. Rol yapmamın tek sebebi, Layla ile yaşadığım anın ardından biraz nefes almak ve belki de kanımın penisimden vücudumdaki diğer organlara yeniden dağılmasına fırsat vermektir.

Beş dakika boyunca aradıktan ve puro kutusunu bulamadıktan sonra odadan çıktım ve başka bir bedenle çarpıştım.

Leyla.

O ofise girerken ben tam o sırada ofisten çıkıyordum.

"Özür dilerim. Maddie size yardım etmek için beni takviye olarak gönderdi."

"Orada yok. Her yeri kontrol ettim."

"Ne kadar tuhaf." Kaşlarını çatı.

“Bu da ne...” Alnımı gıcıklayan bir şeyi uzaklaştırmak için elimi başımın üstüne uzattım. Yukarı baktığımda, ökseotu olduğunu gördüm.

“Ökseotu burada ne arıyor?” diye sordu Layla benim düşüncelerimi tekrarlayarak. “Haziran ayındayız.”

"Üzgünüm, kuralları ben koymuyorum." Her şey sonunda yerine oturmuştu, masum bir şekilde sırttım.

“Biliyorsun işte.” Layla bana baktı, sonra tekrar ökseotuna. “Yarı Yahudiyim. Bunu daha önce hiç dile getirdiğimi sanmıyorum. Noel konusunda biraz kararsızım.”

Kalbim yerinden çıktı. Eğer beni öpmek istemiyorsa, onu zorlamak kesinlikle istemiyordum.

Başımı salladım. "Anladım."

"Emin misin?"

"Evet. Hiçbir şey için baskı hissetmeni istemiyorum. Asla. Şimdi beni öpmek zorunda değilsin. Ya da gelecek yıl. Ya da gelecek on yılda. Bu yine de sana karşı hislerimi değiştirmeyecek."

Tam yana doğru bir adım atmış, oturma odasına gidip Chase'in kafasını koparmaya hazırlanıyordum ki Layla dirseğimi yakalayıp beni geri çekti. Şaşkınlıkla arkamı döndüm ve ne olduğunu anlayamadan dudaklarım dudaklarımdaydı, parmakları saçlarımda arasındaydı ve şimdi ayak uçlarında, bana ulaşmak, beni öpmek, beni tatmak için çaba gösteriyordu.

Tamamen içgüdüsel bir hareketle, bacaklarının arkasından kavradım ve onu yukarı kaldırıp bacaklarını etrafıma dolmasını sağladım, ökse otunun altında onu öpüp deli gibi öptüm. Sırtı kapı çerçevesine yaslanmıştı. Göğüsleri göğsüme yapışmıştı ve kıyafetlerimizin kumaşı arasında meme uçlarının sertleştiğini hissedebiliyordum. İhtiyaçtan başım dönmüş bir halde, ağzına inledim.

Bu öpücük en az yüz öpücüğü içinde barındırıyordu. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca birbirimize vermek istediğimiz ama veremediğimiz tüm öpücükleri.

Jessica'nın benim dairemde olduğu gün gerçekleşmesi gereken öpüşme.

Son ultrason muayenemiz sırasında yaşanması gereken öpücük.

"Love Actually" filmini izlerken ve iki porno oyuncusunun olduğu sahneye geldiğimizde (filmin en sevdiğim kısmı, açıkçası) yaşanması gereken öpüşme sahnesi.

İyi geceler öpücükleri, iyi sabahlar öpücükleri, sebepsiz yere verilen öpücükler ve "Burada olduğun için çok mutluyum, bunu birlikte yaptığımız

için çok heyecanlıyım ve bu elbise içinde kalçaların inanılmaz güzel görünüyor" diyen öpücükler.

Öpüştük, öpüştük, öpüştük; sanki o öpücüğün hemen ardından dünyanın sonu gelecekmiş gibi ve asla ölmek istemiyorduk. Dillerimiz birbirine değiyordu, dudaklarımız ısıırıyorduk, iç çekiyorduk, nefes nefese kalıyorduk, inliyorduk ve kıkırdıyorduk. Ve tam olarak açıklayamadığım bir çaresizlik vardı. Sanki bu sadece bir öpücükten çok daha fazlasıydı. Penisimi kıyafetlerimizin üzerinden vajinasına bastırdım ve gözlerim yuvalarında döndü. O kadar iyi hissettiriyordu.

Layla öpüşmemizi yarıda kesip sıcak dudaklarını boynuma doğru indirdi ve vücudumun her bir zerresi alev alev yanıyordu. Pantolonumun düğmesini açtı, aramızda fermuarımla uğraşırken, arkadaşlarımızın evinde olduğumuz için bunu durdurma düşüncesi aklımdan tam yarım saniye geçti, sonra Chase'in fedakarlık yapması gerektiğine karar verdim.

Yine de karnavalda en yeşil bayrak olmam gerekiyordu, bu yüzden elbette onun da bunu istediğinden emin olmalıydım.

"Bebek . . ."

"En kötü ne olabilir ki?" diye fısıldadı tenime. "Zaten hamileyim."

Onu kapıdan içeri taşıdım, kapıyı ayağımın tersiyle kapattım. Layla'yı Chase'in ofis masasının kenarına oturttum, nefes nefese kalmıştı, ağzı hâlâ boğazımı ve omzumu keşfediyordu.

Soyunmaya vakit yoktu. Zaten gerek de yoktu, çünkü külotunu kenara itip dizlerinin arkasından tutarak onu yarı yolda bana doğru çektim.

Penisimi içine soktuğum ilk saniyede gerçekten ağlayacağımdan korktum.

Çok ıslak. Çok sıcak. Muhteşem derecede güzel.

Sakin gelme. Onun için işleri berbat edeceksin.

Ama çok uzun zaman geçmişti.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından Layla burnunu omzuma sürdü. "Kımıldamamanın bir sebebi var mı?"

"Uzun sürmeyeceğinden çok korkuyorum," diye homurdandım.

Tenime doğru kıkırdadı, boğuk kahkahası bunun utanç verici değil, sevimli olduğunu söylediğini gösteriyordu. "Eve gidince tekrarını yaparız."

Bu bana dayanacak gücü ve enerjiyi verdi. Ona doğru hareket etmeye başladığım anda, işimin bittiğini anladım.

O beni ele geçirmişti.

Benliğimin her bir parçası.

Ve bunların hiçbirini geri istemedim.

Ben ona doğru hamle yaparken sırtını kamburlaştırdı ve nefes nefese, inleyerek yarı yolda buluştuk. Her hamlemde masa yarım santim kadar hareket edip zemini sıyrıyordu.

İlahi bir müdahale sonucu ve şüphesiz iyi karmam sayesinde, kendi boşalmamı bulmadan önce onu orgazma ulaştırmayı başardım. Sıkı küçük bedeninin penisimin etrafında kasılıp titrediğini ve baştan ayağa yayılan titremeyi hissettim. Ancak o zaman kendimi içine boşaltmama izin verdim. His inanılmazdı.

Birbirimize yaslanırken nefesimizi toparlamamız tam bir dakika daha sürdü. Alnım ter içindeydi ve Chase'in kullandığımız masayı yakacağından neredeyse emindim. Muhtemelen tüm daireyi de.

Layla geri çekildi ve bana utangaç bir şekilde gülümsedi, ben de bakışlarımı ondan alamadan onu yavaşça masadan yere indirdim.

“Sanırım ökseotu geleneğine saygı gösterme konusunda üzerimize düşeni yaptık.” Hâlâ nefes nefeseydi, elleri yüzümü çevreliyordu.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Yutkundum. “Korkarım ki Noel Baba uygunsuz davranışlarımızdan dolayı bize hediye vermeyecek, ama bundan pişman değilim.”

O sendeleyerek kapıya doğru gitti ve kapıyı açtı, ben de üzerimi örttüm ve onun adımlarına yetiştim.

“Şuna bakın. Bu bir Noel mucizesi,” diye söylendi Maddie oturma odasından. İkimiz de ona bakmak için döndük. Şeytani kocasıyla birlikte orada duruyordu, göğsünü tutarak hayalperest bir iç çekişle.

Layla kaşlarını çatarak, "Daha Haziran ayındayız," dedi. "O ökse otunun orada olmaması gerekiyordu."

“Kıyafet havasındaydım. Ne yapayım?” diye omuz silkti Maddie.

"Ve kurnazlık yapmaya başlamıştı." Chase'i işaret ettim.

“Öyle mi?” diye alay etti en yakın arkadaşım. “İçimden bir ses, şikayet kutumun gecenin sonunda hâlâ boş kalacağını söylüyor. Sana çok büyük bir iyilik yaptım. Teşekkürümü, dairemi terk edip bana yeni bir masa alman şeklinde kabul ediyorum.”

Bu konuda son derece anlayışlı davrandılar. Benim asla olamayacağım kadar anlayışlıydılar. Öte yandan, Chase bu meselenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. "Bana modeli gönder, sana bir tane daha alayım."

"Keşke öyle olsa. Bu sefer daha pahalı bir şeye geçiyorum," dedi Chase sinsi bir kıkılda. "Şimdi git. Karımı inleteceğim sıra bende."

Layla ile el ele tutuşarak ayrıldık ve gecenin geri kalanını kaçırdığımız öpüşme zamanını telafi ederek geçirdik.

Ve dahası...

On beşinci Bölüm

LAYLA

“Shiloh, tatlım, nazik eller pratiği hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?” diye usulca iki yaşındaki kızımı sınıf arkadaşının elinden ayırdım. Kız, görünüşe göre ona tıbbi bir kontrol yapmak amacıyla oyuncak bir tornavidayı arkadaşının kulağına sokuyordu. “Neden Bayan Garcia'nın yeni şarkısına odaklanmıyorsun?”

Anaokulunda çocuklarımın İspanyolca dersiydi ve küçük çocukların çoğu, renkli alfabe desenli halının üzerinde bağdaş kurarak oturmuş, öğretmenin yeni bir şarkı söylemesini dinliyordu.

Yeni öğretmen yardımcım Ashley ve ben, esas olarak kimsenin kaza sonucu ölmemesini sağlamak için oradaydık. İki yaşındaki çocuklar kazalara karşı son derece yatkındı.

“Maya, tatlım, hayır, hayır. Kırık bir boya kalemini burnuna sokamazsın.” Halının üzerinden hızla kalktım ve başka bir çocuğun yanına koştum.

Arkamdaki sınıf kapısı açıldı ama ben hiç aldırmadım. Maya'yı kucağıma aldım ve sol burun deliğinden minik turuncu kalemi çıkardım. Surat astı, küçük deneyine müdahale ettiğim için açıkça mutsuzdu. Ona göz kırptım ve gözetim altında olması için Bayan Garcia'nın yanına bıraktım, sonra da başını okşadım. “Yoga dersinden sonra biraz boyama yapacağız. Şarkıyı dinle. Sıradaki renk senin en sevdiğin renk olacak.”

Bayan Garcia “De Colores” şarkısını yüksek sesle söylemeye devam ederken omzuma bir dokunuş hissettim. Döndüğümde, karşımda Kellianne'i görünce şaşırdım.

Dante'nin cehenneminin dokuz bölümünün hepsini yaşamış gibi görünüyordu ve bu bile acımasız bir ifade değildi. Gözleri kızarmış ve şişmişti, cildi lekeli ve cansızdı. Zaten çok zayıf olmasına rağmen çok kilo vermişti ve saçları 2000 yılından beri taranmamış gibiydi, oysa o zamanlar hayatta bile olmadığına oldukça emindim.

İlk içgüdüm onu kucaklayıp teselli etmekti, ama sonra son görüşmemizin pek de dostane olmadığını hatırladım. Koruyucu bir şekilde elimi karnıma koydum ve içgüdüsel olarak geri çekildim. "Kellianne. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Layla." Burnunu çekti, sınıfa şöyle bir göz gezdirdi, sanki ilk defa burada olduğunu fark ediyormuş gibi. "Yönetimden eşyalarımın son kalanlarını almalarını rica ettim."

"Ah." Dudaklarımı yaladım. "Peki, kilidin anahtarına ihtiyacın var mı? Benim—"

"Aslında sizinle konuşmak istiyordum. Bir dakikanız var mı?"

"Şu an uygun bir zaman değil," diye itiraf ettim.

Yüzü düştü, gözleri yere kilitlendi. Acı verici sözlerine rağmen ona acıdığım ve yardım etmek istediğim için kendimden nefret ettim. Sonuçta, düğününü bir bakıma mahvettim. Ve eğer biri benim Grant'le olan varsayımsal düğünüme dalıp bana onun dünyanın en kötü insanı olduğunu söyleseydi, yüzüne gülerdim.

Aradaki fark şuydu: Ben bu konuya ışık tutmadan çok önce Connor'ın tam bir pislik olduğuna dair belirgin işaretler olduğundan emindim. Bir iki kötü özelliği yoktu. Tüm kişiliğini çöpe atıp sıfırdan başlamanız gerekiyordu.

Ama günün sonunda ona kızmak, mağduru suçlamak olurdu. Kocasının bana ve diğer kadınlara yaptıklarından o sorumlu değildi.

"Anlıyorum." Başını hızla salladı, sonra kapıya doğru döndü.

"Bekle," dedim. Durdu ama bana doğru dönmedi. İçimden bir ah çektim.

"Yirmi dakika sonra öğle yemeği molam başlıyor. Neden karşıdaki parkta buluşup birlikte yemek yemiyoruz?"

"Pekala. Evet. Teşekkür ederim."

"Oraya vardığımda sana mesaj atacağım."

"Numaranı görebilmek için engellemeyi kaldıracağım."

Yirmi dakika sonra, kreşin karşısındaki bahçelere doğru yürüdüm. Küçük, yuvarlak bir köpek parkıydı ve önünde bir çeşme olan banklar vardı. Hava güzeldi ve Grant'in bu sabah bana hazırladığı öğle yemeğini taşıyordum. Kabuksuz bir BLT sandviç ve biraz az tuzlu Pringles. Haftada sadece bir diyet kola içtiğim için Grant bana bir alternatif bulmuştu: şekersiz, yapay tatlandırıcı içermeyen bir kök birası. Ondan da bir tane paketlemişti.

Kellianne bir banka yığılmış oturuyordu. Yanında bir Birkin çantası vardı ve içinde Whole Foods pizzası bulunan, yağ lekeli bir karton kutu tutuyordu.

Onu, tasarım kıyafetleri ve pahalı çantasıyla görünce çok üzıldüm. Connor'ın ona verebileceği tek şeyin maddi şeyler olması beni üzdü. Yirmi kiloluk bir çantaya kıyasla, yürekten yapılmış bir sandviçi her zaman tercih ederim.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Kellianne çantasından birkaç mendil çıkardı ve gözlerini sildi.

Yanına oturdum, Birkin çantası aramızda bir tampon görevi görüyordu, ve BLT sandviçimden bir ısırık almadan önce öğle yemeği kabımı açtım. "Elbette. Her şey yolunda mı?"

Başını sallayarak Miu Miu marka mokasen ayakkabılarına baktı. "Hayır. Haklıydın. Ve bunu sana şahsen söylemek istedim çünkü sana karşı çok kötü davrandım."

Kalbim yerinden çıktı. Connor hakkında haklı olduğumu bilmekten hiç zevk almadım. Bu benim egomla ilgili değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

"Ne oldu?" diye sordum, içeceğimin kapağını açarak.

"Her şey düğünde, sen gittikten sonra başladı. Connor sinirli ve üzgündü. Bir ara sana saldırmak istedi. Onu durdurmak zorunda kaldım. Bunun iftira olduğunu, avukatlarından haber alacağını söyledi."

Gözlerimi devirme isteğime direndim. Üniversite yıllarındaki halinden bile daha ukala olmayı başarmış olması beni şaşırttı. Orada zirveye ulaştığını sanıyordum. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ tek boyutlu bir kötü adamın korkutma taktiklerini kullanıyor."

"Düğünü kurtarmaya çalışmak yerine, sanki senin hakkında beni sorgulamakla daha çok ilgileniyordu. Ve en alakasız soruları sordu. Mesela, biriyle görüşüp görüşmediğin veya evli olup olmadığın gibi."

Grant'ı düşündüm. Connor'dan ne kadar farklı olduğunu. Onu benim çocuğum diye adlandırmanın ne kadar gurur verici olacağını. Bir an için, Connor'la sokakta el ele, Grant'la birlikte bebek arabasını iterken karşılaşma arzusu kalbimi acıttı.

Grant, yeniden başlama fırsatıydı. Düzeltmeydi. Connor'ın yaşadığı deneyimin tam tersiydi.

İstisna.

Başlangıç noktamız terstendi, ama bu hiçbir şeyi değiştirmede.

O hâlâ benim için doğru kişiydi ve ben ona delicesine aşıktım.

Onu doğru sebeplerden dolayı sevdim, yanlış sebeplerden dolayı değil. Yakışıklı, zengin veya popüler olduğu için değil. Ama iyi, nazik ve gerçekten de istediği her şeye layık olduğu için.

İşte tam da bu yüzden ondan New York'ta kalmasını asla istemezdim. Minnesota'ya gitmeyi hak ediyordu. Hayallerinin peşinden koşmalı, kariyerinde ilerlemeliydi. Bir çift olarak bunu başarabilirdik. Ama onun çok istediği bir şeyi asla ondan esirgemezdim.

"Akşamınızı daha da mahvettiği için üzgünüm," dediğimi duydum Kellianne'e, o da acı bir gülümsemeyle pizza kutusunun kenarlarıyla oynuyordu.

"Balayımız için Maui'ye gittik. Hava berbattı ve tüm süre boyunca regl sancılarım vardı. Regl olduğum için beni azarladı – sanki benim suçummuş gibi – ve bilseydi, gezmek için büyük bir şehirde bir yer ayırtacağını söyledi. Sürekli kavga ettik. Normalde çok kavgacı değilimdir, ama bu kavgalardan kaçmak neredeyse imkansızdı. Aktif olarak kavga arıyordu. Regl olduğum için şişkindim ve akşam yemeğinde küçük bir tatlı istediğimde beni aşağıladı, kendimi saldıgımı söyledi. Eve dönüş uçuşunda, saçım fönlü ve kıvrıcık olmadığı için evsiz birine benzediğimi söyledi. Bilmiyorum... Düğünde söylediklerini hatırlattı bana. Her şey birden yerine oturdu ve onun da beni aşağıladığını fark ettim. Sürekli. Ben sadece görmezden gelmeye çalışmışım."

"Anaokulundaki işimden ayrılmam için beni zorladı. Orada kalırsam kötü görüneceğini, bir bakıma seni seçmişim gibi görüneceği için kendini küçük düşmüş hissedeceğini söyledi. Ama biliyordum ki sadece seninle birlikte vakit geçirmemi istemiyordu, beni etkileyeceğinden endişeleniyordu. Bu da benden izin almadan sahiplendiği bir başka parçamdı. Connor beni başka bir iş aramamam konusunda ikna etti. Bankacı olarak yeterince para kazandığını söyledi. Ayrıca, hamile kalmamın an meselesi olduğunu, o zaman zaten bebeğe bakmak için evde kalmam gerekeceğini söyledi."

İç çektim. "1839'da takılıp kalmasına çok üzıldüm. İnan bana, birlikte olduğumuz zamanlarda onu günümüz dünyasına çekmeye çalıştım."

Kellianne bana güçsüz bir gülümseme sundu.

"Bütün gün evde oturmak beni çok mutsuz ediyordu. Ailem tamamen şehir dışındaydı. Ayrıca çocuklarla çalışmayı çok seviyordum. Ve Connor her gece eve daha geç geliyordu. Ta ki... Tanrım, tamamen klişe bir şey

söylediğimin farkındayım.” Parmaklarıyla göz çukurlarını ovuşturdu. “Onun beni en utanç verici şekilde aldattığını öğrendim.”

“Eminim bu, üçüncü en iyi arkadaşını kendi doğum günü partinde, katılmayacağından emin oldukları bir partide, sevişirken yakalamak kadar utanç verici değildi,” diye mırıldandım.

Kellianne dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takındı. “Sözlerimi geri alıyorum. İkinci en aşağılayıcı yol. Bir akşam beni karşısına oturttu, surat asıyordu, sinirliydi falan filan. Kendi kendime, ‘Şimdi onu kızdırmak için ne yaptım acaba?’ diye düşündüm. Ve bakın, bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık testi yaptırmam gerektiğini söyledi çünkü kendisinin testi pozitif çıkmış. Nasıl diye sordum, bana ‘Aptal mısın?’ der gibi baktı. Ve böylece bana asla sadık kalmayı düşünmediğini, anlaşmanın şu olduğunu, benim güzel görünüşümü ve gençliğimi ortaya koyup her isteğini yerine getirmem gerektiğini, o da bana bakacağını söyledi.”

Sandviçimin son lokmasını yerken boğazıma takıldı. "Anlaşma yok, aptal herif."

“Öyle mi?” Kellianne’nin yanakları kızardı ve biraz daha dik oturdu, hayal kırıklığı yerini öfkeye bıraktı. Aferin ona. “O cinsel yolla bulaşan hastalık konuşması iki hafta önceydi. Test yaptırmak için bir Planned Parenthood kliniğine gittim ve on günden fazla oldu. Test pozitif çıkarsa arayacaklarını söylediler, bu yüzden sanırım iyiyim.”

Connor’ın insan olarak ne kadar berbat biri olduğuna hala inanamıyordum. Onu neden şimdiye kadar topluca türümüzden atmamıştık?

"Nerede kalıyorsunuz?" diye sordum.

Kellianne acı bir gülümsemeyle, “Times Square’de bir hostel. Bavulumda Birkin çantalarım var ve ortak banyoları kullanmak zorundayım.” dedi. Kahkaha attı. “Ama her şey yolunda. Yarın ailemin yanında kalmak için Teksas’a geri dönüyorum. Annem yatağımı hazırladı bile, çok sevdiğim fasulye güveçini de yaptı. Gitmeden önce seni gerçekten görmek zorundaydım.”

"Öyle mi?" Boş yemek kabımı kapattım ve çantama geri koydum.

Başını salladı. “Size o öfkeli e-postayı sadece düğünüm mahvolduğu ve kendime acıdığım için değil, aynı zamanda ilişkimin gerçekte ne olduğunu görmemi sağladığınız için de gönderdim. Bunu ele alış biçimimden dolayı özür dilerim. Tek istediğinizin beni korumak olduğunu anlıyorum.”

“Özür kabul edildi.” Elini sıkmak için uzandım. “Çok geç olmadan kaçmaya çalıştığın için çok mutluyum. Umarım moralini bozmamıştır ya da genel olarak erkeklerden soğuyana kadar seni hayal kırıklığına uğratmamıştır. Hala iyi erkekler var.”

“Şu an inanması zor ama cesaretlendirici sözleriniz için teşekkür ederim.” Kellianne gülümsedi. “Sonunda aradığın kişiyi buldun mu?”

“Evet,” dedim. Hiç tereddüt etmeden. “Öyle yaptım ve beklemeye değdi.”

On Altıncı Bölüm

LAYLA

O gün Grant hastanede geç saate kadar kaldı.

Son dakika ameliyatı olmuştu, ayrıca bir sürü birikmiş idari işi vardı. Geç kalacağını, ne zaman döneceğini ve George ile benim tüm hafta boyunca düşük şeker tüketimine çok dikkat ettiğimiz ve bir ödülü hak ettiğimiz için bana DoorDash'ten bir Cinnabon sipariş ettiğini bildirmek için mesaj attı.

Bu adama ne kadar aptalca aşık olursam olayım, çocuğumuza George adını vermeyecektik.

İsim bir yana, şeffaf, güvenilir ve sorumluluk sahibi biriyle birlikte olmaktan çok memnundum. Connor'ın tam tersiydi.

Ama gerçekten onunla mıydım? Onun kız arkadaşı olmak istiyordum. Güvensizliklerimi aştıktan sonra, onunla sadece ortak ebeveynlikten daha fazlasını istediğim bana oldukça açık hale geldi. Ve o da daha fazlasını istediği konusunda netti. Tek sorun, uzun mesafeli bir ilişki yürütmek zorunda kalacak olmamızdı. Ama aslında bunu başarabileceğimizden emindim. Grant ile işler mümkün ve hatta yönetilebilir görünüyordu.

Çünkü, dediği gibi, her zaman mümkün olan şeylere odaklanmıştı.

Saat dokuz buçukta eve geldi ve beni kanepede, baharatlı bir kitap okurken ve tatlımı yerken buldu. Yemek masasına ona bir Cinnabon, somon, yabani pirinç ve biraz brokoli bırakmışım. Ve bir kadeh şarap da, Connor'ın son saçmalıklarını duyduktan sonra onu biraz daha fazla takdir ettiğim için.

“Bebeğim, her şey çok lezzetli görünüyor,” diye övdü ama gözleri yemeğinde değil, kanepede pijama şortuyla çıplak bacaklarımdaydı. Omuz çantasını çıkarıp kapının yanına asarken sııttım. Beni öpmek için acele etti, uzun, tutkulu bir öpücük, kollarını başucuna yaslamış iki yanıma da sardı. Keskin dış hava, nane ve kahve tadı vardı ağızda. Yüzünü avuçlarımla arasına alıp burnumu onun burnuna sürterken hafifçe inledim.

"Lütfen bana neden birbirimizi tanıdığımız her yılın her ayının her gününde aynen bunu yapmadığımızı hatırlatır mısın?" diye inledim.

"Çünkü..." Yeşil gözleri yüzümü taradı. "Sen."

Öpücük.

"Öyleydiler."

Öpücük.

"İnatçı."

Öpücük.

"Bunun için çalıştım. Ve başardım."

Kalktı ve önce ellerini yıkamak için mutfak lavabosuna doğru yürüdü, sonra yemeğini yemeye oturdu. Ona katıldım ve işinin onun hayatının ne kadar büyük bir parçası olduğuna hayran kaldım. Sürekli ellerini yıkadı. Alışkanlık haline gelmişti. Ne kadar vücut losyonu sürsem de elleri hep kuru ve biraz pürüzlüydü. Dokunuşu ise nazik ama sağladı. İçinde büyük bir özgüven vardı. İnsan vücudunu içten dışa bilen biri tarafından dokunulmayı çok sevdim.

O yemek yerken, Kellianne ile öğle yemeğimden bahsettim. Kellianne'nin hiç beklemediği bir anda özür dilemek için geldiğini ve evliliğimizin buzdolabımızdaki süt kutusundan daha kısa sürdüğünü öğrenince çok şaşırdı.

"Bu da gösteriyor ki sütümüzü hafife almışsınız," diye söylendim. "Connor gibi adamlar sayesinde Amerika'nın her yerinde beyzbol sopaları satılıyor. Ve bilginiz olsun, sütümüz yulaf bazlı. Muhtemelen kıyameti bile atlatabilir."

"Haklısın." Grant boş yemek tabağını kenara itti ve Cinnabon kutusunu kendine doğru kaydırarak hamur işini eşit olmayan iki parçaya ayırdı, daha büyük olanı gülümseyerek bana uzattı. "Her zaman haklısın. Ve çok güzelsin."

Sinirden başımı geriye attım ve inledim. "Tanrım Grant, böyle devam edersen George'u doğurmadan önce beni tekrar hamile bırakacaksın."

Yüzü birden aydınlandı. "Bu, George'un artık oynayacağı anlamına mı geliyor?"

Ağzım dolu bir şekilde kakhaha atarak, "Nerrrmoo!" diye bağırdım. "Bu, sana aşık olmamayı imkansız hale getirdiğin anlamına geliyor."

"Öyleyse düş." Bana gamzeli, titrek bir gülümseme verdi, gözleri parladı. "Söz veriyorum seni yakalayacağım."

Ama durum bu kadar basit değildi. Grant'e aşık olmama rağmen, onun bana bu sözleri söylediğini hiç duymamıştım. Benden hoşlandığını ve beni istediğini biliyordum. Ama aşk bambaşka bir kavramdı.

Rahat bir sessizlik içinde temizlendik ve Grant duşa girerken ben de sayısız bitkimi suladım ve en sevdiği mumumu yaktım; o mum, kamp ateşi, çam ağaçları ve terli adamlar gibi kokuyordu. Mumunu yatak odasına koydum ve koridordan kendi odama geçtim. Banyolu odaya taşınmak istemedim çünkü ikimizin de işleri yavaşlatmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Oturma odasına uğrayıp kitabımı aldım, sonra da çok güzel bir şekilde ilerleyen çocuk odasına geçtim. Maddie birkaç gün önce duvar kağıdı kullanmamaya ve bunun yerine bir duvar resmi yapmaya karar vermişti. Zürafaların ve sıcak hava balonlarının genel hatlarını çizmeye başlamıştı bile ve harika görünüyordu. Başımı sallarken kendi kendime gülümsedim ve odama doğru ilerledim.

Birkaç dakika sonra, ben çoktan yatağıma girmiş ve yarınki kitap kulübü toplantımız için son bölümleri okurken, Grant etkileyici boyu ve geniş omuzlarıyla kapımın eşiğinde belirdi.

Duştan yeni çıkmış, ıslak saç tutamları yeşil gözlerinin üzerine düşmüş, nefis görünüyordu. Siyah eşofman ve beyaz bir Henley tişört giymişti. Bu kadar yakışıklı olmasına kimin izin verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama kesinlikle ben değildim.

"Merhaba." Kapı çerçevesinin üst kısmını kavradı ve kaslarını sergiledi, çünkü elbette kavun kadar büyük pazıları vardı.

"Merhaba." Gözlerim, kitabımın kapağının ardındaki kişiye takıldı.

"Ne okuyorsun?"

Kitabımı kucağıma koydum ve ona ters bir bakış attım. "Bunu bana sormayı bırak. Ya Sevgili Desiree'nin zavallı okuyucularının akıl almaz sorunlarını ya da masum ama cinsel olarak özgür bir bakirenin, kendisini paylaşmaya hazır bir sürü ateşli, vahşi erkekle dolu bir kulübede mahsur kalmasını anlatan bir kitap okuduğumu varsay."

"Bakın, kimseyi yargılamıyorum. Sadece, sahnelerden birini tekrar canlandırmanız gerekirse diye kendimi gönüllü olarak sunmak istedim." Bir an duraksadı. "Elbette, araştırma amaçlı."

"Ne kadar da cömertsiniz." Başımı yana eğdim.

Omuz silkti. "Bilim benim tutkum. Bunu herkes biliyor."

"Şey, bu bir ters harem kitabı, bu yüzden pozisyonlardan herhangi birini denemek için en az üç arkadaşınıza daha ihtiyacımız olacak. Gönüllü tanıdığınız var mı?"

Grant dudaklarına dokunarak düşünüyormuş gibi yaptı. "Hmm. Korkarım ki hayır. Tanıdığım hiç kimsenin ölüm isteği yok. Eskilerden ama güzel bir kitap seçsek nasıl olur?" İçeri girdi ve geçen hafta benim için kurduğu rafların önünde durdu. "Ah, bu harika." Grant Adriana Locke kitaplarımdan birini çıkardı ve dokundu. "Onu hatırlıyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemi engelledim. "Evet, kitap harika, ama sen daha okumadın bile. Tek bildiğin, adamın kadının içine bir üzüm soktuğu."

"Bir hikayede daha neye ihtiyacınız var?" Bana öfkeli bir ifadeyle baktı. "Hemen beş yıldız. Şiddetle tavsiye ederim. İkimiz de senden yediğimizde çok eğlendik."

Yorganımı kenara attım ve ayağa kalktım, sonra yanına yürüdüm. Belinden sarıldım, ona gülümseyerek baktım. "Biliyorsun, her zaman kendi özgün sahnemizi yaratabiliriz." Kaşlarımı oynattım.

Kaşlarını çattı, şaşkınmış gibi yaptı. "Özgün olacağımızı mı ima ediyoruz?"

"Aslında bunu talep ediyorum." İşaret parmağımı eşofmanının lastiğine geçirdim, boynunu öptüm ve öpücüklerimi yavaşça tişörtünün üzerinden aşağı doğru indirdim.

Başını geriye doğru eğerek inledi. "Ne istediğini bilen bir kadından yanayım."

Ve bu iyi hissettirdi; Grant'e, bana kendimi değerli ve beğenilmiş hissettirmek için harcadığı onca zamandan sonra onu ne kadar çok istediğimi göstermek.

O gece, ona sadece mükemmel bir eş ve ebeveyn olduğu için değil, aynı zamanda Connor'ın kırdığı ve geride bıraktığı şeyleri bir araya getirdiği için de teşekkür ettim.

On yedinci Bölüm

HİBE ETMEK

“Ne demek, işi kabul edemezsin?” Yeni iş yerimdeki onkoloji bölümünün başkanı Rosa, dizüstü bilgisayarımın ekranında başını yana eğerek bana baktı. Zoom bağlantımız kesintiliydi ve Minnesota'ya taşınmayacağımı beş farklı kez söylemek zorunda kaldım. İlk üç seferde, Sarasota'da tatile gideceğimi sandı. “Bu, arkadaşlarla bingo gecesi değil, Dr. Gerwig. Pozisyonu kabul ettin. Senin için hazırlık yaptık.”

“Özür dilerim,” dedim ve gerçekten de öyleydim. Bir işi yarı yolda bırakmak bana göre değildi. Hiçbir şeyi yarı yolda bırakmak bana göre değildi. Ama sınırlarımı da biliyordum ve haftanın büyük bir bölümünde eşimden ve bebeğimden ayrı kalmaya tahammülüm yoktu.

Bunu yapamadım.

Sadece Layla'yı özleyecek olsaydım bunu yapamazdım. Bu bile beni çıldırtmaya yeterdi.

Yani küçük George'u da işin içine katmak mı? Hayır, teşekkür ederim. İnsanlara yardım etmek istedim. Hayatlarını iyileştirmek istedim. Ama sonuçta, kendi hayatımda tatmin ve mutluluk hissetmezsem bunların hiçbirini yapamazdım.

"Şartlarım değişti," diye açıkladım, bölüm başkanı ve tıp direktörü kaşlarını çatarak ekranın ardından bana bakarken. "İşe başladığımda bekardım. Şimdi bir partnerim var ve o hamile. Kariyeri nedeniyle Minnesota'ya taşınamıyor ve ailem için en iyisini düşünmek zorundayım."

“Öncelikle tebrikler.” Rosa, sözlerimi anlamaya çalışırken okuma gözlüklerini burnuna doğru itti. “İkincisi, aileleriyle birlikte taşınan sağlık personeli için bazı programlarımız var. Destek sistemi olarak hizmet veren, çocuk merkezi ve yedek gündüz bakım merkezi olarak görev yapan özel bir ekibimiz var. Birçok seçenek mevcut—”

"Dediğim gibi, ondan benimle birlikte taşınmasını isteyemem," diye kesin bir dille tekrarladım.

Bu kadarı fazla, çok erken oldu. Özellikle de Layla'nın Connor ile olan gemişı göz önüne alındığında.

Daha önce de başkalarının istek ve ihtiyaçlarına uyum sağlamak için kendi hayallerinden ve özlemlerinden vazgeçmek zorunda kalmıştı ve aramızdaki bu şey o kadar yeni, o kadar hassastı ki, onu korkutup kaçırmak istemedim.

“Verdiğim rahatsızlıktan ve vaktinizi boşa harcadığımdan dolayı özür dilerim,” diye tekrarlardım, “ama mevcut işverenimden sözleşmemi uzatmasını zaten istedim. New York'ta kalıyorum.”

Tıp direktörü Dr. Ashford konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu.

“Bu gerçekten çok hayal kırıcı. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorduk, Dr. Gerwig. Ancak sonuçlarını göz önünde bulundurarak, vicdanen farklı davranacağımı söyleyemem. Durumunuz değişirse lütfen bize bildirin.”

“Umarım öyle olmaz,” dedim kısaca. “Ama teşekkür ederim. Nazik sözleriniz için minnettarım.”

Telefonu kapattım, dizüstü bilgisayarımı kapattım ve iş gününe devam ettim. Sanki göğsümden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Eve gidip Layla'ya bunu anlatmak için sabırsızlanıyordum. Evet, bir yanım hayal kırıklığına uğramıştı. Hatta yıkılmıştım. Bu pozisyonu çok istemiştim. Daha önce sahip olmadığım kaynaklara erişmemi sağlayacaktı ve sektördeki en yenilikçi insanlarla çalışmak istiyordum. Ama günün sonunda, hem pastayı yemek hem de pastanın sahibi olmak mümkün değildi.

Layla'yı ve bebeği her şeyin üstünde tutardım.

Kariyerim de dahil.

Günün geri kalanı, dakika dakika, adeta sürünerek geçti.

Doğru şeyi yaptığımı bilmeme rağmen, Layla'ya haberi vermekten hiç hoşlanmadım. Zaten hayatımda bir yabancı gibi hissediyordu. En son istediğim şey ondan bir tepki almaktı.

Akşam yedide eve vardım ve her zamanki gibi evimin kusursuz olduğunu gördüm. Ocakta kabaklı ve etli lazanya, hemen yanında elmalı turta duruyordu. Mumlar yakılmıştı. Pencerelerin hepsi açıktı, taze bahar havası daireye doluyordu. Layla beni Connor ve Kellianne'nin düğününde giydiği aynı pembe elbiseyle karşıladı. Bu beni hemen duraksattı. Postacı çantamı kapıya bıraktım ve onu şöyle bir süzdüm.

"Neden abiye elbise giymişsin?"

Gözleri şişmişti. Ağlamış olduğunu anladım. Endişem paniğe dönüştü. Kollarını omuzlarıma attı ve bana sarıldı. Hemen beline dolanarak onu kendime çektim, ihtiyacı olan rahatlığı sağladım.

"Grant, artık bu elbiseye sığamıyorum."

"Elbette, yapabilirsin. Zaten içindesin. Ve eklemem gerekirse, içinde inanılmaz derecede çekici görünüyorsun," diye mırıldandım.

Geriye doğru bir adım atarak daha iyi görmemi sağladı. "Bak," dedi ve karnını işaret etti. "Ne kadar gergin olduğuna bak."

Onun karın bölgesine baktım. Elbise bel kısmından biraz dar gibiydi ama yine de mükemmel oturuyordu.

"Evet," dedim yavaşça. "İçinizde başka bir insan büyüttüğünüzde böyle şeyler olur."

"Anlamıyorsun." Odada ileri geri yürümeye başladı. "İşte böyle başlıyor. Bana bakıp şöyle düşüneceksin—"

Dirseğinden tutup onu bana bakması için çevirdim. "Sana bakıp dünyanın en güzel kadını olduğunu düşüneceğim. Hangi bedende olursan ol. Hangi elbiseyle olursa olsun. Hatta yeniden kullanılabilir bir market poşeti giysen bile bunu düşüneceğim. Trader Joe's'unkini bile. Hani şu berbat, bir sürü rengi olanlardan—"

"Bunu sadece hamile olduğum için söylüyorsun."

"Hayır." Omuzlarını avuçlarıma içine aldım, gözlerine baktım. "Bunu söylüyorum çünkü gerçek bu. Connor'ın seni değersiz hissettirmek için tüm enerjisini kullandığını biliyorum, ama benim için sen hayal edebileceğimden çok daha fazlasısın. Hamilesin Layla. Bebeğe yer açmak için büyüyüp genişleyeceksin. Ayak bileklerin ve ayakların şişecek. Yüzün de öyle. Hoşuna gitmeyecek bir sürü yan etki yaşayacaksın ve ben her gün burada olup sana hâlâ inanılmaz derecede çekici olduğunu hatırlatacağım. Vücudunun çocuğumu büyütmek için değişmesi bir gurur kaynağı, utanılacak bir şey değil."

Başını geriye doğru eğerek inledi. "Ah. Tüm o desteğin ve akıllıca sözlerinle, sinir krizi geçirmeyi gerçekten zorlaştırıyorsun."

Sırıttım. "Sorun değil, sana bana kızmak için iyi bir bahane verecek bazı haberlerim var."

"Öyle mi?" Kaşını hafifçe kaldırdı.

Elimi belinin alt kısmına bastırarak onu kanepeye doğru yönlendirdim. Oturduktan sonra ellerini tuttum. Yüzü endişe ve kaygıyla doluydu. Layla'nın muhtemelen en kötüsünü varsaydığını bildiğim için beklemeyi

uzatmak istemedim. Sanki onu bırakıp tamamen eski sevgililerimden oluşan bir sirke katılacakmışım gibi.

"Mayo Kliniği'ndeki pozisyonu kabul etmemeye karar verdim."

Layla'nın gözleri dehşetle parladı ve ellerini sanki yanıyormuş gibi benimkilerden çekti. "Ne?"

"Onlara bugün öğleden sonra New York'ta kalacağımı bildirdim." Bu itirafı yaparken boğazım düğümlendi. "Onlara gerçeği söyledim. Artık bir partnerim ve yolda bir bebeğim olduğumu ve sizi geride bırakmanın, hatta iş haftası boyunca bile olsa, yapmayı düşünebileceğim bir şey olmadığını söyledim."

Layla'nın yüzü bembeyaz kesildi, kan çekildi. Eve geldiğimde çok istediği sinir krizini geçireceğine dair güçlü bir hisse kapıldım. Sanki hayalet görmüş gibiydi.

"Hayır Grant, bunu yapamazsın."

"Sanırım yapabilirim." Gözlerimi kısarak, şaşkınlıkla söyledim. "Ve bunu yaptığım kanıtlara dayanarak söylüyorum."

"Anlamıyorsun." Hızla ayağa kalktı, terli ellerini elbisesine sildi ve ileri geri yürümeye başladı. "Benim için hayalindeki işten vazgeçemezsin. Göremiyor musun? Bu, ilişkimizde Connor rolünü bana yükleyecek. Kendinin bir parçasından benim için vazgeçeceksin. Bunu yapamazsın. Gitmelisin. Bunu hallederiz. Her hafta sonu burada olacaksın. Bebeğin bağışıklık sistemi güçlenince ben de ziyaret edeceğim. Çok iyi anlaşıyoruz—kendin söyledin. Üstesinden geleceğiz—"

"Bu karar seninle ilgili değil," dedim sözünü keserek. "Yani, elbette, seninle ilgili. Senden uzak kalamam. Ama bunu sadece senin için yapmıyorum. Bunu kendim için yapıyorum. Bizim için. Ve evet, benden istemeseler bile, benim için en çok anlam ifade eden iki kişi için—sen ve George. Bunun Connor'ın sana davranış biçimiyle hiçbir ilgisi yok. Kilo verdin çünkü Connor istedi. Arkadaşlıklarını bitirdin çünkü o seni buna zorladı. Benden hiçbir şey istemedin. Tek bir şey bile, Layla." Saçlarımı sinirle çekiştirerek karıştırdım. "Hatta bebeğin hayatında yer alacağımı ya da maddi olarak yetiştirilmesine katkıda bulunacağımı bile varsaymadın. Sana verdiğim her şey kendi özgür irademle oldu. Eski erkek arkadaşının tam tersisin. Ben de öyleyim."

Yürümeyi bıraktı ve bana bakmak için döndü, mavi gözlerindeki ışık daha da sönükleşti. "Doğru olsa bile, bunu bizim için bırakacağın fikrine katlanamıyorum."

"Karar vermek çok kolaydı."

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum," diye itiraf ettim sessizce. "Ben de sana aşığım. Çünkü hiçbir şey bana seninle vakit geçirmekten daha fazla mutluluk vermiyor – evet, hatta şu lanet olası kansere çare bulmak bile değil. Çünkü tüm anlarda yanında olmak istiyorum. George yeni doğan saçlarından kurtulduğunda, George diş çıkardığında, George ilk kez gülümsediğinde ve Chase'in bana söylediğine göre yeni doğan sırt tüyleri döküldüğünde..."

"Beni seviyor musun?" Gözlerini kırptırdı, yutkunarak.

Yavaşça ayağa kalktım, sanki onu ürkütüp işlek bir yola savuracaktım gibi. "Evet," dedim ihtiyatlı bir şekilde. "Evet, seni seviyorum. Biliyorsun, sana ne kadar aşık olduğumdan bu oldukça belliydi."

Dalgın dalgın başını salladı. "Hayır. Ben, eee, senin beni istediğini ve benden hoşlandığını biliyordum, ama senin gerçekten bana aşık olduğunu ummaya hiç cesaret edemedim. Ben de sana aşığım." Duraksadı, üst dişleri alt dudağını sıyırdı. "Sanırım epey zamandır sana aşığım."

"Sen miydin?"

"Evet."

"Öyleyse neden hiçbir şey söylemedin?"

"Beni korkuttun. Aşırı hırslı halin, heybetli boyun, kasların ve... ve... genel varlığıyla. Anlamalısın Grant, ciddi anlamda 'istese yapardı' havası veriyorsun."

"Şey, istiyordum işte." diye homurdandım. "Tam on yıldır istiyordum Layla. Sadece senin duygusal olarak bana yetişmeni bekliyordum ki bu ana ulaşabilelim."

Birbirimizin karşısında duruyorduk ama aramızda görünmez bir çizgi vardı. O çizgiyi nasıl aşacağımı bilmiyordum. Nasıl üzerinden atlayıp onu kollarıma alıp, onu delicesine öpeceğimi bilmiyordum.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Başparmağının tırnağının kenarını hafifçe ısırdı.

"Herhangi bir şey."

"Mayo Kliniği'ndeki pozisyonu alabilmek için Uno'nun bu düzenlemeyi tersine çevirmesini hiç düşünür müydünüz?"

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım sanırım."

"Peki, eğer New York'ta kalmanız meselesi sadece benim ve -lojistik nedenlerle bebeğe George diyelim; henüz karar verilmedi- aramızda bir sorunsa, o zaman neden biz de size orada katılmayalım?"

Ağzım açık kaldı. "Bunu istemek benim için çok fazla."

"Daha önce de belirttiğiniz gibi, siz yapmadınız. Ben teklif ettim."

"Henüz çok erken olduğunu düşünüyorsan hiçbir şey yapmanı istemiyorum." Kalbim göğsümde gümür gümür atıyordu. Umutlanmak istemiyordum.

"Bebek bekliyoruz." diye sıırttı. "Sanırım acele etmeme trendini kaçırdık."

"Peki ya aileniz? Arkadaşlarınız?"

Karnını okşadı, durumu düşündü. "Başlangıçta zor olacak ama herkesin yanında olmaktansa senin yanında olmayı tercih ederim."

"Çok yoğun saatler çalışacağım," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Yalnız başıma çok zaman geçirmeye alışkınım. Bunda rahatım. Üstelik inanılmaz hızlı arkadaş ediniyorum." Layla sahte bir kibirle gözlerini devirdi.

"Peki ya kariyerin?" diye sordum.

Yüzü yumuşadı. "Herkes iş derken senin kariyer demene bayılıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Küçük insanları büyütmek ve onlara hayatın temellerini öğretmek, insanları hastalıklarından tedavi etmekten daha az kahramanca bir şey değil."

"Dürüst olmak gerekirse, yirmi bir yaşımdan beri çalışıyorum ve hiç ara vermedim. Bir süreliğine işten uzaklaşmak gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Sanmıyorum. Sadece ben ve George için (tekrar ediyorum, isim henüz kesinleşmedi) bir yıl ayırmak, kendimi sıfırlamak ve annelik denen bu role alışmak için iyi bir fikir gibi görünüyor."

"Layla." Ellerini avuçlarımın içine aldım, tadı, dokusu ve kalp atışı olan bu yoğun, canlı mutlulukla dolup taşmıştım. "Lütfen emin olduğunu söyle."

"Eminim." diye gülümsedi.

Epilog

LAYLA

Sevgililer Günü, 2024

“Hemen geliyorum. Sadece göğüs dekoltemde lahana artığı kalmadığından emin olmam gerek” cümlesini erkek arkadaşına söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da başka birine de. Ama işte buradaydım, banyo aynasının karşısında, emzirme sütyenimin içinden beyaz lahana parçalarını atıyor ve kendime ters ters bakıyordum.

"Kendini toparla," diye mırıldandım. "Sadece bir randevu. Daha önce de birçok randevuya çıktın."

Yine de çok önemli bir olay gibiydi. George doğduktan sonra ilk kez Grant'le bir randevuya çıkmak.

Tamam, George'a benzemeye başladı.

Maalesef George Costanza.

Tuhaf bir durumdu. Ve biraz da rahatsız ediciydi. Günün sonunda, olayların akışına bırakmaya karar verdim. Zaten ona George diye seslenmiyorduk. Bizi tanıyan herkes için o Georgie'ydi.

Banyo kapısına hafif bir tıkırtı geldi. Annem tahta kalas arkasından, "Tatlım?" diye seslendi. "Sanırım Georgie yine acıktı."

Lahana yapraklarını çöp kutusuna tıktırdım, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Kapıyı açtım ve annem üç aylık oğlumu kucağında tutuyordu. "Anne, nasıl olabilir? Yirmi dakika önce emzirdim onu."

“Babanızın yemek yediğini hiç gördünüz mü?” Bana göz kırptı. “Schmidt erkeklerinin iştahı çok yerinde.”

“Gerwig erkeklerinin kadınlarının göğüslerine karşı bir takıntıları var.” Grant koridorda yanımdan hızla geçti, alnıma bir öpücük kondurmak için durduktan sonra yatak odasına doğru ilerlerken gömleğinin düğmelerini çözdü. İşten yeni gelmişti.

Annem bana tatlı bir gülümsemeyle baktı ve kendi yumruğunu kemiren bebeğimi bana verdi. "Git Grant'e selam söyle."

George, çok şanslıydı ki o garip kel adam evresini atlatmıştı ve bugünlerde Grant'in küçük bir kopyası gibi görünüyordu. Neredeyse çilek sarısı, kızıl, prensvari saçları ve ormanın göbeği renginde kocaman gözleri vardı. O kadar yeşil ki, yabancılar sokakta beni durdurup ona bakıyorlardı. Hatta babasının gamzeli çenesine bile sahipti.

Bebeğimi annemin kollarından aldım ve iç çekerek, emzirme sütyenimin bir tarafını açarak yatak odasına doğru yürüdüm. Georgie hemen açgözlü bir şekilde göğsüme yapıştı, yanakları sütü içerken o boş emme hareketini yapıyordu. Gözleri hemen kapandı, sanki bu yeme ve kaka yapma işi enerjisini tüketiyordu.

"Dostum, yaklaşık bir buçuk saatliğine gideceğiz." Biraz güldüm. "Bu kadar abartma."

Ana yatak odasına vardığımda Grant çoktan randevu kıyafetlerini giymeye başlamıştı. Şık bir şeyler tercih ettiğini görünce şaşırdım. Koyu gri pantolon ve ütülü beyaz bir gömlek. Ben yine pembe ipek elbisemi giymiştim. Bunun başlıca sebebi, Georgie'yi dünyaya getirdiğimiz gece olması ve benim için nostaljik bir değeri olmasıydı; ayrıca doğumdan sonra incelmış vücudumu göstermek istiyordum.

Grant ise, vücudumu her haliyle ve biçimde kutsayacağına dair verdiği sözü tutmuştu. Dokuz aylık hamileyken, doğumdan sonra karnımda yoğun mor ve mavi çatlaklar varken ve vücudum normal haline geri dönerken bile.

"Çok şık görünüyorsun." Georgie kucağımda yatağıma oturdum, sonra başucu tahtasına yaslandım ve oğlumuzu üzerine koymak için emzirme yastığımı aldım. "Beni etkilemene gerek yok, biliyorsun. Randevunun sonunda ben hallederim."

"Seni etkilemeye her zaman çalışacağım." Gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra, ceketini almak için dolabına doğru yürüdü. Sesi sertti. Kuru. Hamile olduğumuzu öğrenmeden önceki eski Grant'e dönmüştü yine. "George nasıl?"

Tamam, neredeyse herkes ona Georgie diyordu.

"Georgie'nin durumu gayet iyi. Sadece doksan dakikalığına bir şeyler atıştırmak için onu yalnız bırakmadan önce bol bol karbonhidrat tüketiyor."

Ama bu sadece bir ısırık değildi. Grant bizim için bütün bir plan yapmıştı. Nereye gideceğimizi söylememişti ama Georgie'ye bakmaları için New Jersey'den ailemi getirtmişti, bu yüzden güzel bir yer olduğunu tahmin

ediyordum. Onu bizden olmayan birine ilk kez bırakacaktık ve açıkçası, bırakma fikriyle biraz mücadele ediyordum.

Çoğu kadının üç ya da dört aylık doğum izninden sonra bebeklerini öylece bırakıp gitmesinin beklendiğini hiç anlamamıştım. Bu insanlık dışı ve acımasız bir durumdu. Oğlumla vakit geçirebilme ayrıcalığına sahip olduğum için çok minnettardım ve özellikle işler zorlaştığında bunu kendime hatırlatıyordum.

Grant aynanın karşısında saçlarını okşadı, sonra arkasını dönüp yanımıza geldi. Georgie'nin başının tepesine bir öpücük kondurdu, ona ters ters bakıyordu. Ama Georgie'nin umurunda değildi. Gözleri kapalıydı ve tamamen yemeğini yemeye odaklanmıştı, bir kedi gibi mırıldanıyordu.

"Hey oğlum. Annenle benim gitmemiz gerekiyor, lütfen bunu bitir. Bunun zor olduğunu biliyorum. Ben de onun göğüslerinin hayranıyım. Ama söz veriyorum, onu çok yakında geri getireceğim."

Yirmi dakika sonra arabamıza doğru koştuk ve yola koyulduk. Gözümüzün görebildiği her yer kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı. New York kışı acımasızdı, ama Minnesota kışı insanın yaşama azmini sınardı.

Yine de burayı çok sevdim. Tamamen bize özgü bir şey yaratmıştık. Ev geniş ve güzeldi ve kış gelmeden önce sonbahar kesinlikle muhteşemdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Grant'e.

Parmaklarıyla dudaklarını gergin bir şekilde ovuşturuyor, dikiz aynasından çantasının arka koltukta olup olmadığını kontrol ediyordu. "Sabırlı ol, sevgilim. Hemen köşede."

Birkaç dakika sonra, göz alıcı bir Tudor tarzı malikanenin önüne park ettik. Beyaz bir kar örtüsüyle kaplı olmasına rağmen, muhteşem bir şekilde korunmuş görünüyordu.

"Tesisatçı Evi." Grant emniyet kemerini çözdü, ardından hemen arka koltuğa uzanıp postacı çantasını aldı. Acaba oraya nakit olarak bir ev için peşinat mı saklıyordu? Neden çantasına bu kadar takıntılıydı? "Onu bir akşamlığına kiraladım."

"Piknik mi yapıyoruz?" diye hayretle sordum. Daha da iyisi, McDonald's'tan DoorDash ile sipariş verebilirdik. Eminim buraya teslimat yapıyorlardı.

Grant arabanın önünden dolaşıp kapıyı benim için açtı ve beni evin içine aldı. İçeri girdiğimde nutkum tutuldu.

Şöminede ateş çıtırdıyordu ve sadece iki kişi için hazırlanmış bir yemek masası vardı. Mekan içeriden muhteşem ve zevkli bir şekilde

döşenmişti. Kalın ahşap kirişler ve ahşap zemin vardı.

Ama beni en çok etkileyen şey, nefis yemeklerin kokusuydu.

Ballı soslu kızarmış tavuk. Taze pişmiş ekmek. Soğan çorbası. Sarımsaklı patates püresi ve tarçınlı elmalı turta. Ağzım sulanmaya başladı. Burası açıkça bir restoran değil, bir tür tarihi yapıydı, bu yüzden yemeğin nereden geldiğinden emin değildim.

Grant masada benim için bir sandalye çekti ve tanıştığımızdan beri ilk kez, ellerinin o eski oyma ahşap mobilyanın etrafında titrediğini fark ettim.

“Sanırım bu yıl ramen ve tavuk nugget yemeyeceğiz.” Ona gülümsedim, yanaklarım kızardı—yanım kızardı—ona karşı duyduğum duygulara rağmen, belki de bu duygular yüzünden. Son aylarda Grant Gerwig'in büyüsunü hiçbir dönüm noktasının çalamayacağını keşfetmişim. On saat boyunca bacaklarımın arasına çömelip, orantısız derecede büyük kafalı oğlunun vajinamı parçalamasını izledikten sonra bile.

“Dişi yusufçukların erkek eşleriyle çiftleşmekten kaçınmak için kendi ölümlerini taklit etmelerinin nedenini şimdi anlıyorum!” Kükremem hastane odasının kuru ve soğuk havasını yırtıp geçti. “Beni bu hale getirdikten sonra bana yaklaşılabileceğinizi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz.”

Grant, "Bu yıl ramen ve tavuk nugget yok bizim için," diye doğruladı.

Kaşımı kaldırdım, yan gözle bakarken geleneksel siyah-beyaz üniformalı bir garsonun elinde bir şişe kırmızı şarapla mutfak kapısından aceleyle çıktığını gördüm. Zarif parmak hareketleriyle şarabı bana uzattı.

Dudaklarıma parmağımın dokundum. "Madem sütümü pompalayıp atacağım, bari sevdiğim bir şey içeyim. Sizde Cosmo gibi bir şey var mı?"

Garsonun gözleri dehşetle açıldı, teni sağlıksız bir yeşil renge büründü.

“Sevgilim.” Grant masanın altından dizime dokunmak için uzandı. “Bu bir Château Lafite-Rothschild Pauillac 2000. Yemeğimizle çok iyi gidecek.”

Telefonumdan şarabın adını Google'da aradım ve neredeyse tükürüğüm boğazıma kaçtı. Fiyatı New York'taki bir kira bedeli kadardı. Brooklyn'deydi ama yine de öyle.

Şaraplarımız doldurulduktan sonra Grant elimi tuttu, gözlerimin içine baktı ve "Layla, sana sormak istediğim bir şey var..." dedi.

Tam konuşmaya başladığı sırada, pencereden malikanenin arazisinde dolaşan çok tanıdık bir ünlü şefin silüetini gördüm. Sanki ıssız bir kulübeye giren efsanevi bir canavar gibi kapıyı hızla açtı ve işte oradaydı, tüm ihtişamıyla.

Row Casablancas.

Yedi farklı Michelin yıldızlı restoranda şeflik yapmış.

Ve benim kişisel televizyon aşkım.

Evliydi ve çocukları vardı, ama yine de...

"Aman Tanrım! Bu Ambrose Casablancas!" diye çığlık attım. Durdu ve bana soğuk bir şekilde baktı. Bu dağ gibi adam. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve her yeri dövmelemlerle kaplı. Grant başını çevirip ona baktı, sonra tekrar dikkatini bana verdi.

"Evet, biliyorum. Akşam yemeğimizi o hazırlıyor."

"Ne?"

Bu, Vera Wang'in gelinliğini doğrudan vücuduma dikmesine veya Prens William'ın bana görgü kuralları dersi vermesine (ki bunların bir faydası olmazdı) eşdeğerdi.

"Evet." Grant biraz kızardı ve onun da benim yanımda hâlâ kızarabiliyor olması hoşuma gitti. "Chase ondan bu iyiliği yapmasını istedi. Ona borçluydu."

Row, yüz ifadesiyle bunu yapmak istediği son şey olduğunu gösterse de, selam vermek için hızlı adımlarla yemek masamıza doğru yürüdü.

Çenesini hafifçe salladı. "Hey, aşık kuşlar."

"Bunu yaptığın için teşekkürler dostum." Grant ve Row, kardeşçe bir tokalaşma yaptılar.

"Sorun değil. Bol şans."

"Benim şansım mı? Hiç şüphem yok."

Row mutfağa çekilip bizi yalnız bıraktıktan sonra, "Neden bacağının kırılmasını istedi ki?" diye sordum. Grant omuz silkti ve yemekler gelmeye başladı.

Yemekler o kadar çoktu ki, garsonun her bir yemeği ayrıntılı bir şekilde anlatması yüzünden sohbetimiz sürekli kesiliyordu.

"...organik hurma şurubu ve bir tutam fıstıkla tatlandırılmış, mantarlı ve Pecorino Sardo peynirli ricotta köfteleri..."

"... zaatar, İtalyan zeytinyağı ve bir tutam pembe tuz ile hazırlanmış siyah trüflü el yapımı makarna..."

"...közlenmiş, mısırla beslenmiş Bresse tavuğu, hindistan cevizi körisi ve bir tutam yabani pirinçle birlikte..."

Her yemek gözbebeğim büyüklüğündeydi ama nedense binlerce malzeme içeriyordu. Yanlış anlamayın, her şey inanılmaz lezzetliydi, ancak on yedi çeşit yemekten oluşan menü, anlamlı bir sohbet kurmamızı

imkansız hale getirdi ve bu da Grant'in bana anlatmak istediklerinden şimdilik vazgeçmesine yol açtı. Georgie'nin pişik sorunu ve Grant'in ailesinin Paskalya'yı bizimle geçirmek için gelmesi gibi daha sıradan konulara yöneldik.

Uzun bir süre alkol almadığının ardından iki bardak kırmızı şarap içtim ve bu şarap hemen başıma vurdu. Dört tatlıyı da yedikten sonra, muhtemelen kendim için fazla yüksek sesle, tuvalete gideceğimi söyledim.

Sorun şu ki, o muhteşem malikanede kayboldum; bir yandan hayranlıkla dolaşıyordum, diğer yandan da tuvaleti arıyordum. Sonunda bulduğumda işimi hallettim, ellerimi yıkadım ve yerimize döndüm.

...ancak Grant'in gitmiş olduğunu gördü.

Omuz çantası sandalyesinin üzerine asılmıştı, yarı açık duruyordu ama kendisi ortalıkta yoktu.

O lanet çantanın içinde ne vardı ki? İşe gitmediği sürece onu asla yanına almazdı.

Bunu yapma. Çantasına bakma.

Ama yarı açıktı, diye düşündüm kendi kendime. Ayrıca, o çantayı haftada en az iki kere kontrol ediyordum. Grant benzin fişlerini saklamaya ve asla kullanmayı düşünmediği kartvizitleri içine atmaya meyilliydi. Onun için yaptığım güzel şeylerden biriydi bu. Dağınıklığını ortadan kaldırarak onun uğraşmasına gerek kalmamasını sağlamak.

Geniş odadaki her kapıya şöyle bir göz attım. Sonra dikkatimi tekrar çantaya çevirdim.

"Hey, eğer o senin haftada iki kez bu durumu yaşadığını biliyorsa, bu özel bir şey olmaktan çıkar," dedi omzumdaki şeytan.

Omuzumdaki meleğe bakmak için döndüm ama o ters çevrilmiş bir kitap okuyormuş gibi yaptı. Sanırım bu işi çözdü.

Fikrimi değiştirmeden önce çantayı açtım. İçeride ilk hissettiğim şey cüzdanıydı. İkincisi iş çağrı cihazıydı. Üçüncüsü ise... Gloss dergisinin bir kopyasıydı?

Tamam, kimseyi yargılamıyorum. Sadece biraz şaşırdım.

Bu yeni bir sayıydı. "Sevgili Desiree"yi okumaya vaktim olmamıştı çünkü dün çıkmıştı ve dün benim için çok yoğun bir gündü. Georgie üç kere arka kakasını yaptı ve kendini yemek komasına sokacak kadar çok yedi.

Dergiyi kaptım ve en sevdiğim köşeye sayfalar açtım. İlk soru, kocasının country müzik grubuyla turne sırasında yaşadığı bir ilişkiden

doğan ve on sekiz yaşında birdenbire ortaya çıkan gayrimeşru çocuğunu kabul edip etmemesi gerektiğini soran bir kadından geliyordu.

İkincisi ise...

İkinci harf beni düşündürdü.

Sevgili Desiree,

Kız arkadaşımı nasıl nişanım yapabileceğim konusunda acil tavsiyeye ihtiyacım var.

Bak, ona delicesine aşığım ve bu duygunun karşılıklı olduğundan da oldukça eminim. Sorun şu ki, hayatımızda çok şey oluyor ve son on iki ayda ilişkimizi çok hızlı bir şekilde ilerlettik.

İlk birkaç yıl boyunca sadece cinsel ilişki arkadaşydık (kusura bakmayın, biraz kaba bir ifade kullandım), çünkü o kötü bir ayrılık nedeniyle ilişki istemiyordu ve ben de işkolik olduğum için onu bu aşk bunalımından çıkarmak için çaba sarf edecek durumda değildim.

Sonra kazara hamile kaldık ve bu bizi "bir araya getirdi". (Dürüst olmak gerekirse, bu onu ayda birkaç saatten daha fazla benimle birlikte olmaya zorladı. Merak etme Desiree, ben bunu kendi avantajıma kullandım ve onu bana aşık ettim.)

Şimdi bu yumuşacık, muhteşem bebeğimiz var ve birlikte yaşıyoruz. Ama sorun da burada başlıyor.

Bu muhteşem, inanılmaz, yetenekli, iyi kalpli kadın geçen yıl benim için çok şey yaptı. Dünyadaki en kıymetli şey olan bebeğimi dünyaya getirdi. Bana koşulsuz sevgisini, duygusal desteğini verdi ve hayalimdeki işi alabilmem için başka bir eyalete taşındı. Tüm hayatını ve kariyerini bir kenara bıraktı ve şimdi tamamen çocuğumuza odaklanmış durumda.

Onu sonsuza dek istemek neredeyse açgözlülük gibi geliyor. Ona mükemmel bir nişan yüzüğü bulduğumu söylemeliyim. Ve eğer bana bu onuru bahşeder ve eşim olursa, ona orgazmlarla dolu bir hayat, keyifli tatiller, eğlenceli geziler ve bolca tatlı anı vaat ediyorum.

Ne dersin, bir şansım var mı?

Bu arada, adı Layla Schmidt. Yani Layla, eğer bunu okuyorsan: Lütfen benimle evlenir misin?

Sevgili Bebek Babası,

Şu işi yap ve evlenme teklif et. O senin için gerçekten çok çaba sarf etti ve anlattıklarından anladığım kadarıyla, hayatında mutluluk bulman için birçok şeyden vazgeçti.

İlişkinizin başlangıcı en hafif tabirle çalkantılı ve zorlu görünse de, dışarıdan bakıldığında aranızda çok fazla sevgi, saygı ve bağlılık olduğu kolayca anlaşılıyor.

Görüşümü yeterli bulduğunuza göre size bir tavsiye vermek istiyorum: Minnettarlık ve değersizlik duygularını karıştırmayı bırakmalısınız. Bunlar aynı duygular değil. Birbirlerinin yerine de geçemezler.

Hayatınızda böylesine harika bir eş bulduğunuz için minnettar olmak iyi ve sağlıklı bir şey. Bana her gün yazan birçok insanın aynı şansa sahip olmadığını sadece Tanrı biliyor. Ama bu sevgiye layık olduğunuzu da kabul etmek önemli. Eğer o sizin için birçok şeyden seve seve vazgeçtiyse, siz de doğru bir şey yapmışsınız demektir.

Layla, eğer bunu okuyorsan, iyi birini bulduğunu bilmeni istiyorum. Bunu hafife almıyorum, çünkü bir ilişkideki bir kişi bana yazdığında genellikle sadece bir tarafın anlattığına inanmakta tereddüt ediyorum. Ancak partnerin Grant, Gloss'un editör ekibini sayısız (yani çok fazla) kez aradıktan sonra, New York'taki ofislerimize bizzat gelip bu mektubu yayınlamamız için yalvardı, böylece sana onu etkileyecek bir şekilde evlenme teklif edebilecekti. Bu yüzden onun harika biri olduğunu söylemekte kendimi özgür hissediyorum.

Eğer evlenirseniz, lütfen törenden bir fotoğraf gönderin. Aldatma suçlamaları ve karanlık sırları olan çiftler arasında harika bir nefes alma fırsatı olurdu.

Sevgilerimle,

Desiree öpücükler

Kalbim durdu, sanki teklemeye başlamıştı. Ellerim ter içinde kaldı.

Grant benimle evlenmek istedi.

Desiree benim kim olduğumu biliyordu.

Grant'ı çok iyi bir eş adayı olarak görüyordu.

Bunu bana söylemesine gerek yoktu elbette. Biliyordum. Hayatımın son altı yılında oradaydım. Ama yine de...

Arkamdan Grant ve Ambrose Casablancas'ın seslerinin tavanda yankılandığını duydum. Sohbet ediyorlardı. Bu makaleyi görmemem gerektiğine karar vermem ve onu Grant'in omuz çantasına tıktırmam yarım saniyemi aldı. Aceleyle yerime döndüm ve telefonumla uğraşıyormuş gibi yaparken Grant soğuktan içeri girdi. Avuç içlerini birbirine sürerek sıcak hava üfledi.

"Özür dilerim, fayton yolculuğumuzu kontrol etmek için dışarı çıktım. Merak etmeyin, kısa sürecek ve yanımda sıcak kahve dolu bir termos ve birkaç battaniye getirdim. Sakıncası yok mu?"

Gözlerimdeki yaşları saklamaya çalışarak gülümsedim. "Evet. Mükemmel. Çok teşekkür ederim."

Bana tuhaf, sorgulayıcı bir gülümsemeyle baktı, sanki "Sende ne var?" diye soruyordu.

Sıkıca giyinip mutfağa gittik ve binaya başka bir kapıdan girmiş olması gereken Row'a teşekkür ettik. Çalışanlarına bağıırıyordu. Onu televizyonda izlerken huysuz bir herif olduğunu biliyordum, ama bu düşmanlığını gerçek hayatta görünce bambaşka bir his oldu.

Oradan, dondurucu soğuğa doğru yola koyulduk. Gerçekten de bizi bekleyen bir at arabası vardı ve bir de sürücüsü.

Binlerce bulaşık ve kesintinin olmayacağına ve nihayet yalnız kalacağımıza sevindim.

İçeri girdikten sonra Grant bana döndü.

"Bu hafta Gloss'u okuma fırsatın oldu mu?" Yüzü endişeyle doluydu. Dün ve bugün işten döndüğünde neden bu kadar gergin görüldüğünü şimdi anladım. Sessizliğimi reddedilme olarak mı, yoksa en azından doğrudan bir evet cevabı olmadığı şeklinde mi yorumlayacağını bilemiyordu.

"Henüz değil." Tanrı şahit olsun ki masum bir ifadeyle göz kırptım. "Georgie dün hayatını tuvalette geçirmekle meşguldü ve bugün de ailem geldi, bu yüzden onlara evi tanıtmak zorunda kaldım. Zamanım olmadı. Neden, skandal bir şey mi vardı?" Kaşlarımı oynattım.

Vay canına, ne kadar iyiydim. Bir gün, evlendikten sonra, ona gerçeği anlatacaktım. O da bundan çok hoşlanacaktı.

“Evet, bence orada okunmaya değer bir şeyler vardı. Bir kopyasını getirdim.” Dergiyi çantasından çıkardı. Ben de sayfaları çevirip köşe yazısını okuyormuş gibi yaptım.

Teklifini tekrar okudum ve ilk okuduğum zamankinden daha çok duygulandım.

O gerçekten çok... iyiydi.

Böyle birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Tüm bedeniyle, kalbiyle ve ruhuyla seven birini. Güvenilir ve tamamen şeffaf, kadın partnerini duygusal bir destek olarak kullanmayacak birini.

Çenem tekrar titredi. Sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Çünkü yapabilirdim. Çünkü biliyordum ki beni asla yargılamazdı. Bu adam asla yargılamazdı.

Bu adam beni her halimle kabul ederdi. En zayıf ya da en kilolu halimle.

Kazançlarımı benimle birlikte kutlar, kayıplarımnda da benimle birlikte yas tutardı.

Sınırlarımı kabul eder ve bana sadık kalırdı; bunu sadece bana duyduğu saygıdan değil, kendine duyduğu saygıdan da yapardı.

Dergiye bakmayı bıraktım. Bana açlık ve ezilmişlikle dolu bakışlarından nefesini tuttuğunu anladım.

“Evet,” diye fısıldadım. “Evet, Grant Gerwig. Seninle evleneceğim. Seninle delicesine evleneceğim.” Sıcak gözyaşları soğuk yanaklarımdan aşağı süzöldü. “Seninle evlenmenin benim için en büyük öncelik olmadığı bir dünya veya senaryo yok.”

Elini tekrar omuz çantasına uzattı ve benim av sırasında gözden kaçırmış olmam gereken bir şey çıkardı. Mavi kadife bir mücevher kutusu. Kutuyu açtım. İçinde, etrafına küçük elmaslar işlenmiş kocaman yeşil bir zümrüt vardı.

Onunla tanıştığımız zamanki saçlarım gibi yeşil.

"Merhaba, nişanlım," diye fısıldadı yüzüğü parmağıma takarken.

"Aynı şekilde sana da."

O zaman öpüşük. Birbirimizin nefeslerini, sözlerini ve tatlarını çaldık. Kazayla başlayan ama hızla en büyük armağana dönüşen şeyin içinde boğulduk. Aramızda tatlıdan kalan şekerin tatlılığı, yemeğimizdeki adaçayının acılığı, gözyaşlarımın tuzluluğu geçti.

Ve biliyordum ki o öpücüğün içinde, birlikte kilidini açmak üzere olduğumuz bambaşka bir dünya gizliydi.

Sonunda nefes alacak bir yer bulduğumuzda, nefes nefese onun göğsüne yaslanıp, sıcaklığına gömülerek güldüm. Araba durdu. Arabaya bağlı at homurdanarak bir ses çıkardı.

“Ne bu kadar komik?” Grant boynumun yan tarafına sürtündü.

"İnanılmaz, sonunda mutlu sona ulaştım çünkü geçen yıl bu zamanlarda pembe renkteki kıyafetlerimle çok huysuzdum. Bu tam da beni yansıtıyor."

“Hiçbir zaman küçük şeylere takılmadın.” Grant saçlarımı yüzümden çekti. “Meslektaşın için endişelendin ve kaygılandın. Başkasını korumak için kendini rezil etmeyi ve radikal bir şey yapmayı seçtin. Sanırım seni gerçekten sevdiğimi o gece anladım.”

Ve her zamanki gibi ona inandım.

TEŞEKKÜRLER

Petty in Pink'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Şeytan Siyah Giyer evrenine geri dönmek istiyordum ve bu, Grant ve Layla'ya mutlu sonlarını verme fırsatı için mükemmel bir fırsattı. Her şeyden önce, menajerim Kimberly Brower'a çok teşekkür ederim. Bu yıl farklı bir şey yapmak istiyordum ve sen bunu gerçekleştirdin. Yayıncılık dünyasında yolumu bulmak için daha iyi bir yardımcı pilot isteyemezdin.

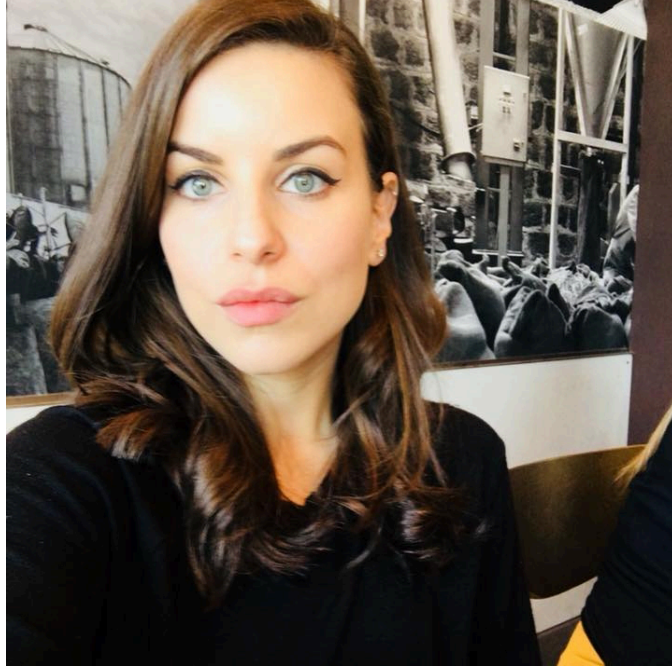
Montlake Publishing'deki editörlerim Lindsey Faber ve Anh Schluep'e, muhteşem çalışmalarınız, akıl almaz uzmanlığınız ve detaylara gösterdiğiniz mükemmel özen için çok teşekkür ederim. Grant ve Layla'nın bu kadar yetenekli ellerde olduğunu bilmek, bu süreci kusursuz hale getirdi. Ayrıca, metin düzeltmeni Bill Siever'e de çalışmalarını için teşekkürler.

Son olarak, sizlere, okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Her gün sizin için şükrediyorum. Yazmak bir ayrıcalık. Yazarak faturalarımı ödeyebilmek mi? İşte bu, mucizeden farksız.

Teşekkür ederim.

Tüm sevgilerimle,
L.J. Shen xoxo

YAZAR HAKKINDA

L.J. Shen, çağdaş, yeni yetişkin ve genç yetişkin romantik romanlarıyla USA Today, Washington Post ve Amazon'da 1 numaralı çok satan yazardır. Kendini beğenmiş, tavizsiz alfa erkekler ve onları diz çöktüren kadınlar hakkında yazmayı sever. Kitapları yirmi farklı ülkede satılmış ve bazı ülkelerin çok satanlar listelerinde yer almıştır. Kaliforniya'da kocası, oğlu, kedisi ve sıra dışı moda tercihleriyle birlikte yaşıyor ve iyi şarap, kötü reality şovlar ve tembel kedisiyle güneş ışınlarının tadını çıkarıyor.

L.J. SHEN İLE İLETİŞİME GEÇİN

www.authorljshen.com

E-bültenine abone olmak için: <http://eepurl.com/dgo6x5>

Onu Instagram'da takip edin:
<https://www.instagram.com/authorljshen/>

Facebook grubuna katılın: <https://goo.gl/QZJ0NC>

Yeni ürün duyuruları almak için 313131'e Shen mesajı gönderin (yalnızca ABD).

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM